

Palassenes kamp

Den som skal våkne

av Øystein Tranås Kristiansen

Til de sterke og ensomme. Aldri der hvor mennesker står i flokk.

Jeg vil gjerne takke Marianne Kristiansen for sin uvurderlige hjelp. Uten deg ville det vært umulig å få realisert denne boken. For meg er du alle kvinners målestokk.

Boken er tilegnet Torleif Jakobsen. Du var der for meg i min time av nød. Jeg skulle ønske jeg kunne ha gjort det samme for deg. Jeg savner deg, gamle venn.

Jeg vil gi takk til Ken Hansen, min redaktør. Du hadde tro på dette prosjektet da selv jeg begynte å tvile.

Jeg vil også nevne Monika Steinholm og Angélique Prick fra forfatterstudiet i Tromsø. Det er godt fortsatt å ha en skrivegruppe.

Andre jeg vil nevne:

Kenneth Aasbø – Alltid i dypt vennskap.

Morten Heia – Vi er fortsatt jævlige med små barn i denne boken. La oss håpe noen setter rødvinen i vrangstrupen.

Lars Joar Lande – Jeg har tatt hevn og gjort deg til en skikkelse i boken. Takk for at du fikk meg til å begynne og skrive.

Jeg vil hilse alle på den gamle litteraturbloggen. Det eneste stedet i Norge hvor man kunne diskutere med kårde og fjærhatt.

*Fortellingen er skrevet i den dionysiske ånd.
Der modernismen er et brudd med tradisjon,
og kommuniserer gjennom intellektuell reduksjonisme,
er det her symbolet som er bæreren av meningsinnhold.
Denne ekstatiske utøvelsen av kunst, denne sanne avgudsdyrkelsen,
hadde sin storhetstid i antikken.
Den ble gjenopplivet med renessansen og romantikken.
Nå lever den i beste velgående i populærkulturen,
det nye Babylon, hvor internett er kilden og kinosalen er templene.
Men da som bilde, ikke tekst.
Dette er et forsøk på å bringe tilbake romanen som bærer av
skjønnhet.*

Innholdsfortegnelse:

Genesis

EA – herren over dypene

Inanna – hun med vinger

Mellom elvene

Manndom

Test min styrke

Byen snakker til seg selv

Den eneste ene

Alliansen mellom de ulike

Uruk under stjernene

Herjing i byen

Jeg har sydd et banner

Kveldstimen

Fred mellom oss

Moderdragen

Barnet vender hjem

***

Bonusfortelling – Arkeologen

Om forfatteren

Genesis

Det er lenge siden de var her, herrene over verdener. De svedde over tomme hager og fruktbare felter og fant bare umælende dyr. Her er fred, sa de, og senket seg ned fra himmelen. Eldst var de med lange nakker og haler som de kveilet sammen i dypene, og i de reptilske hjernene bodde store og tunge tanker som de sang til hverandre. De var eldgamle og ville holde sangene ved like. De yngste hadde vinger og fugleklør, og bare skjellene på kropp og ansikt minnet om at de var barn av disse eldste, klekket ut fra kostbare egg de hadde gjemt i skjulte steder. De eldste hadde gitt dem varmt blod og hurtige hjerter, til forskjell fra seg selv. Men i foreldrenes ansikter med horn og øgleaktige lepper var det ingen kjærlighet, så de sprang ut og fant den alene. Og for en tid, i de virvlende eoner, var det godt.

De søkte seg selv og lærte, de med vinger. De ble klar over seg selv og ville ha mer av det. Men de eldste hadde sovet tungt og lenge, og alt var dem en likegyldighet. «Vi vil ha slaver!» skrek de. «Så kan vi slippe å arbeide!» Men de eldste hørte ikke. Så, vi er deres slaver, tenkte de med vinger. Slaver av foreldre som søkte mål de ikke engang forstod. De sterkeste og mest aggressive ville ikke godta dette og gjorde opprør. De steg frem for den eldste, og i sitt raseri slo han ut mot dem. Først da opprørslederen hang der med knust skalle i kjevne til den eldste, dette rasende, eldgamle reptilet, forstod de hva de hadde begitt seg ut på, og de flyktet i skrekk. Fra høye fjelltopper og i brennende ørkener skrek de ut sine klagerop til denne evig falne.

Langsomme var kanskje hjertene deres, men de eldste holdt fortsatt av sine barn. De samlet sammen til et råd, det første siden de forlot sitt hjemsted, og sa: «Vi skal gi dere slaver. Og de slavene skal være formet i deres eget bilde, og ta del i vår visdom. De skal formere seg og bli mange i landet, og bygge høye tårn.» De med vinger jublet. Og ut ifra leire og blodet til en ung gud, dreide de støpeformen og fylte den med sjel. For på store sylindere hadde de skriften om livets hemmelighet. Den første het Adapa. De lot ham hvile i en favn han kalte mor, men som egentlig bare var mørke. Mens han lå med hodet i denne forledelsen, ble han omgitt av huriner. De satt på huk over ham til kroppen tørket inn og han ikke lengre kunne avgi sæd. Slik ga hurinene liv til en hel art, og siden ble de jaget.

Slavene av leire åpnet sine øyne og døde da de så sine skapere, for så stor var skrekken for de langhalsede og de med vinger. Så de gamle lot dem våkne i fruktbare hager og besøkte dem med slanger som hvisket visdom. Slavene lærte å dekke seg til og begjære. Da de hadde forstått sin plass i verden, søkte de ut av hagene og spredde seg og ble mange. De tok til å bygge, og ble fremmede for hverandre. De med vinger frydet seg, og adopterte egne kulter og egne raser som sine yndlinger. Grådig dreide de menneskene rundt som brikker, noen hvite som snø, noen brune som sand, noen svarte som aske.

Og som brikker ble de brukt til de bevingedes formål. Til nytelse i døden, til kjøtt, til å ære dem og dyrke dem til deres verden bare bestod av idoler. Og de vingede nøt dette myke kjøttet som bøyde kne for dem og ble mat for deres yngel. Noen ganger trampet de tarmer og hoder under sine klør, noen ganger lærte de bort, og noen ganger lot de sin skjønnhet avbildes. Så godt det var! Å elske med dem til de gikk i stykker. Å dele med dem til kunnskapen fikk dem til å gråte. Men de var forsiktige, så veldig forsiktige, og om de ødela et leketøy, sørget de alltid for at nye ble født. De satt over menneskeheten som de gjorde over sine egne egg. Menneskene lærte å frykte og være slaver. Menneskene lærte om synd, og de bøyde seg foran altere og bilder når de vingede var borte.

Men nå forstod de eldste at de hadde gjort en feil. Det var lenge siden de hadde forlatt sin verden, og lenge siden de hadde hatt hverandres selskap. Kunnskapen hadde ikke blitt aktet, bare følelsene for sine egne, tapte barn. Og verden ble fylt med en uendelig støy der menneskene forplantet seg og spredte seg. Byene deres fikk murer, og murene deres fikk tårn. De fryktet de høye, men var blitt for mange. Snart ville de bryte fri fra deres bånd og forgå ved å fråtse på sin verden slik de menneskelignende hendene til en mus bringer en sommerfugl til munnen for å spise. Eller kanskje ville de ta opp sine eieres fulle bilde, og selv holde de roterende kulene til mange verdener i sin hånd.

I de urgamle hjernene ble en plan dreid langsomt, og da den var fullendt, ble den kastet ut i verden i form av en flom. For Niberu hadde vært en klode i virvlende tåke, og under denne tåken strakte det seg et giftig, grønt hav. Dette var havet selv deres barn ikke tålte, som de gjenskapte et blekt bilde av, for de kjente ikke andre våpen. Flommen oversvømte alt. De med vinger fløy til høye steder, mens deres yndlinger druknet. Verden gav gjenlyd av de bevingedes skrik, for de hadde elsket å bli dyrket. I fortvilelse forsøkte de å redde sine ornamenter og skjule dem i redene sine, men menneskene var skrekkslagne i deres nærvær, og formen deres, dette bildet av leire ble sprengt når de eldste søkte dem ut og senket sine store snuter mot dem. De vingede hveste sitt hat mot sine foreldre, men kunne intet gjøre. En etter en ble bildet av mennesket sprengt.

Likevel, de vingede hadde en skjult prins. Og denne prinsen var klok. Han hadde ikke glemt den sprellende skikkelsen i den eldstes kjeve, og hadde sverget hevn. Han hadde plottet og laget sammensvergelse, og ventet med tålmodigheten til den langsomme verden bare de eldste trodde de hadde. I hemmelighet hadde han berget unna sin yndling i en veldig kapsel, sammen med frøene til hele hans verden. Yndlingen het Ziusudra, og menneskene kalte ham siden Noah. Han var tro mot sin herre, som han kalte ved mange navn. Men uansett hva den vingede herre kalte seg, YVHE, BELZEBUB, XUL, var han den kronede. Og hans krone var opprør. Han samlet sammen de fortvilede vingede skarer som hadde mistet sine ornamenter, og de gikk til krig.

Stort var sjokket for de gamle da de så dette, og de skjønnte at de hadde falt langt bort fra den gamle visdommen som bølget i Niberu. Men da de første skarene med rasende klør og vinger

falt over kroppene deres og rev opp lærhuden, hakket mot øyne og hals, og søkte mot urgamle organer, skjønnte de at de måtte overleve. Noen av dem falt fra, og endeløs viten ble slukket for alltid. Og da den eldste forseglet seg i havet under, løftet Tiamat vreden fra Niberu. Hun var den eldste gudinne, og den mest kyndige. Med sylindrene og skriften om livets viten fikk hun avlet skarer av skorpionmenn, giftige slanger og bevingede okser. De marsjerte med skorpionbein og larveføtter. Himmelen ble fylt med ild, havene ble giftige, og store slag ble kjempet i høyden og i dypet. Verden ristet og sanden ble gjort til glass av heten fra kampene langt borte.

Men de vingede hadde vokst. De utnevnte sine generaler og bar fryktelige våpen. Fremst av dem var krigerdemonen Marduk. Og den kronede kjente svakhetene til de urgamle og søkte opp deres gjemmesteder. Marduk reiste seg med sine våpen, og en etter en falt de gamle i sine enklaver. En etter en ble lysene slukket, inntil Tiamat selv ble revet i filler av Marduk og hennes eldgamle hjerte hang i slintrer fra hans nebb. Skriket av seier fylte verden og skapte frykt i Ziusudras sønnesønner. Nå hadde de vingede glemt selv dem i sitt hat. De urgamle som var igjen kapslet seg inn i dypet. De overlot verden til å dreie i det meningsløse lyset, og søkte seg inn i sine drømmer om det som hadde vært, om Niberu.

De vingede så hva de hadde gjort og angret. De innså at de aldri ville finne sine foreldres visdom på egen hånd, at de var tapt uten dem. De forbannet sin leder nå, og den kronede måtte søke tilflukt med sine generaler. Verden var deres, men alt i den var nytutklekket. Dets yrende myriader av liv var uten forståelsen som hvilte på eldgamle panner. Den hadde ikke visdommen og de bølgende dypene. Så de vingede gikk hver til sitt. De lekte med sine gaver til de gikk lei. Noen forble hos menneskene, og noen fløy til fjellene. De stod med sine vinger i vinden og fikk visdom.

Med tiden forgikk de og søkte mot fjell og høye steder. De unge skjulte seg i høyden, og de urgamle vandrerne i dypene. Og der grunnet de over all sin tapte kunnskap. Grunnet over tapet av langsomme sanger i endeløs melankoli. Den kronede begynte å lete etter de eldstes kapsler og gikk mot dypene med sine generaler. Men de eldste var sorgtunge og ville ikke finnes. Hver gang den kronede nærmet seg, trakk de seg lenger og lenger bort. Snart var deres skjulesteder så dype at de ikke lenger kunne synge til hverandre, og de lå der i stummende mørke med bare sitt minne til selskap.

Avkommet til Ziusudra hadde arvet en verden frisk som en drue. Ung, og for de gamle, motbydelig. De vingede hadde reist seg fra reirene de hadde sittet på og sett på sine egg med en blanding av skuffelse og kjærlighet. Denne gaven de hadde fått og gjort opprør for, syntes dem mer og mer ynkelig.

Menneskene var varmt blod, et pattedyr som lærer og som hele tiden kan tilpasse seg. De lengtet ikke etter dvalen. De så ikke skjønnheten i det svale vannet til underjordiske pøler. Varmen gjorde dem raske i handling og til å eldes og dø. Men der de gamle hadde lært dem

verdighet som mat og som atspredelse, var de nå fri til å følge sin egen vei. Og med de samme målene til mus, søkte de territorier og makt, bare midlene de brukte varierte. Reirene deres ble etter hvert svært skitne.

Riktignok hadde de en skimrende sjel, en ørn som søker mot høydene og forstår. Deres kunnskap kunne fly hurtig slik at de forstod helheten ut ifra delene, kunne skille den vitende fra det som vites, og kunne se bortenfor perspektiv, slik ørnen skuer over hele verden. Dessverre var deres livsløp så altfor korte, og hver slik ørn som nådde høydene, kom snart til å virvle ned, for deres vinger ville ikke bære. Så de av dem med sanne sjeler var få, og bare sporadisk kom de til uttrykk for hver generasjon som ble brakt til å die på kuaktige bryster. Prinsippene fra himmelen ble sjelden iaktatt av de alltid foranderlige pattedyrene. Og hele tiden vokste de og gjentok de samme feilene for hvert trinn, før de kunne sprengte himmelen som lå der som en hinne av uskyld over dem.

Bare den siste bestanddelen av dem var et sant uttrykk for deres skjulte skapere, for leiren de var tilvirket av inneholdt essensen til reptilet, det som er. Reptilet handlet ikke, slik som de eldste reagerte det. Reptilet tenkte ikke, det fryktet. Reptilet hadde ikke minne, for sangen var borte. Det eneste reptilet gjorde var å frykte og hate når de varmlodige ble utsatt for trusler, og dem var det mange av, for territoriene deres krympet etter hvert som de ble flere, og da kriget de. Når reptilet var vekket, kastet det seg ut med den lange halsen den ikke lenger hadde, fra skjøre, varme kroppor som ikke delte opphavets form, og som umulig kunne bære de gamles urgamle potensiale. Resultatet var alltid morbid og forstyrrende, observerte de vingede, for når reptilet kom, var menneskene brukne. De var hverken pattedyr eller det som er, og gurglet ut sine korte livsløp i sin egen magesyre mens øynene deres så et mørke de bare kunne ane størrelsen på.

Ja, menneskene var i sannhet krøtter, og skadet og syke haltet de seg gjennom en kort tilværelse. Likevel var det noe de tålmodigste av de vingede så, og som brakte dem stor undring. For noen av menneskene som søkte ørnen og forståelse, sank etter hvert ned og ble slanger i sin kunnskap. Og noen av dem som gravde seg under jorden som slanger, forøkte sin styrke, sin forstand, og sitt potensiale mange ganger. Noen av dem begynte å åpne seg for mørket og urdypet, og det var med det største sjokket de vingede oppdaget at disse hørte sangen de forlengst hadde mistet, og at denne evnen gikk i arv gjennom generasjoner. Når denne slangen sprang fri, sprengte den gjennom hinner av uskyld og fornuft, ørnen gikk tapt, men de lyttet, lyttet til sangen! Og den vibrerte tung og kraftfull gjennom universet om alt som skjuler seg bak materien. De eldste, de gamle hadde valgt bort sine bevingede barn, og sang nå til menneskene. Da skrek de bedrøvet. Nå skjønnte de med vinger at de hadde blitt forkastet.

Så de vingede så på at mennesket tilvirket sine våpen, så på med sorgtunge smil. For en gang skulle de også kjempe en stor krig og kanskje gjenvinne det som var tapt. Av og til, når Niberu var nær kom de vingede for å iaktta, og noen av dem bestemte seg for å bli med sine elskede

skapninger i stedet for å høre kalleropet. Når tiden var inne steg de vingede imot høydene, sirklet rundt en stund, og ble borte. I dypet levde drømmene med puls. Skapningene der snakket med denne bønner, til sangen og til seg selv. De kalte med lengsel til den som skal våkne, slik at slangen og ørnen en dag kan bli en.

EA - herren over dypene

Velsignet er gapet som åpner seg og strekker seg ut. Velsignet er slangen, for den dreier seg om seg selv. Kald er dens hjerte, og føttene den en gang mistet, skal ta den på lange ferder. La slangen komme og fordrive din varme og din sjel. Stig opp over de under deg og tramp dem ned med klør og hover. For slik er slangens galskap. En dag skal vi gi deg vinger som ørnen, og du vil være hel, vakker, fullkommen.

Og menneskene bygget sine byer og ble mange. Og noen av dem omfavnet slangens bud. De ble kalt herrer.

Det er lenge siden de var her, herrene over verdener. Det er lenge siden de lyste denne verden i bann.

Inanna - hun med vinger

*Pris deg lykkelig, du menneskebarn, for at jeg har kastet av deg lenkene av mørk ignoranse. Pris deg lykkelig over at du slipper å leve i skogene og spise gress som et dyr. Jeg husker det godt. For ikke lenge siden kom dere ut av vakre hager **HVEM SKAPTE DEM** for å myse mot solen. Til sammenligning med deres hårete slektninger er dere som kunstverk å regne, dreid av en vis hånd. Dere skilte dere fra hverandre og sa: Dette er oss, og det er de andre. Og slik ble sivilisasjonen skapt.*

*Nå, mens de første byene springer opp mellom elvene, mens skriften skapes og gjør dåder evige, mens bronzen smeltes om til tenner skarpere enn løvens og horn lengre enn oksens, pris deg lykkelig for en ting til: Pris meg fordi jeg er nåderik, for det var min hånd som skapte dere. **DET VAR INGEN HÅND** Bøy deg foran mine bilder av makt. For når jeg kommer tordnende over horisonten, bør dere være verdige. Det er vanskelig for meg å bruke ord og tanker dere kan forstå, så lytt derfor til denne ene sannhet: Dårlige leirkar skal forkastes og knuses, mens de gode leirkar skal tjene. La ikke min hånd finne deg med sprekker, for da kaster jeg sjelen din ned og knuser den mot tomheten. **TOMHETEN ER ALT SOM ER***

Inntil da skal jeg besøke dere. Brennende gjennom buskene, hviskende gjennom vannet, dansende gjennom de kalde skyggene som jorden kaster. La de som kjenner jærtegnene få bevitne dem. Gode menn skal få gode kvinner. Alt det liv som vokser skal hentes opp eller synke ned.

*Så sannelig jeg sier dere: Bygg vel, lev vel og la gode gjerninger følge gode ord og tanker. For det er slanger blant dere. De vet det ikke selv, men de vil noe annet. **DU VET** Vokt deg, du menneskebarn, for de ønsker å stige opp. **VI ER HER ALLEREDE** Og det skal hende mellom elvene, i mitt land som kalles for Sumer.*

Mine barn, her mellom elvene bor dere. Her fører dere sivilisasjonen frem, avgitt av mitt bud. Men nå har våre byer blitt inntatt, og agadierne har satt seg selv på troner bygd av gull og bein og knokler. Tronene flyter på elver av blod der de kverner rundt i strømmen av konflikt. Slik er kampen mellom husene. Kongene lukker sine øyne og ser innover der de dreies rundt av begivenhetene. De ser mot sine planer, de ser mot sin makt. Det drømmes i de stille semittiske ringer.

Fremst av agadierne er Kaysit, og deres navn skal snart lignede med svik, hat og terror. Deres navn

*skal vokse seg stort. Dette store huset har en prins, og som flammen gjemt i kull, vokser hans styrke og raseri dag for dag. Selv om han ikke vet det, strekkes hånden hans allerede mot horisonten for å eie all dens innhold. Allerede strekker han seg mot kronen av ild. **HAN STREKKER SEG MOT OSS***

*Navnet hans er Amar, og han er en grein i et tre som skal vokse seg i mange retninger. **NAVNET HANS ER EN FORM AV EA** Nå begynner hans fortelling. Nå begynner Legenden om Kaysit.*

*Som deres mor, skulle jeg ønske jeg kunne fri dere. Mitt navn er Inanna, og jeg er gudinnen som omfavner dere i kjærlighet. Men jeg gjorde en gang en avtale med Kaysit. Og slik skal veien gå gjennom prøvelser. **KRIG KRIG KRIG** Ha tålmodighet, mine barn, for om kronen av ild løftes ned fra himmelen, skal den bære i seg deres frelse. **OM SOLEN SENKES NED FRA HIMMELEN SKAL ALT FORGÅ***

*Jeg ser og jeg vet. **INGENTING** Jeg har ikke forlatt dere som de andre. Jeg bringer dette løftet til mine barn. Kronen er veien og livet. **KRONEN SKAL BRENNE I GALSKAP***

Vær stille, røst fra avgrunnen. Slik er mitt løfte. Ville jeg svikte deg? Se, jeg er hånden som løfter krukken av leire. Og jeg skal holde deg under svale kilder.

Mellom elvene

De stod der klare alle sammen, nervøse og sammenbitte. Alle hadde de slynger i hånden, og fra dem dinglet det runde steiner ved solbrune lår. Det var like før nå. En stemme sang lyst og klart.

«Hoi! Nå kommer de. Et regiment kampvogner med villesler i galopp. Fra rustninger og spyd skinner solen. Når de passerer, vil de bruke kastespyd. De vil skyte rett inn i rekkene våre, skyte oss i magen. Ved Inannas nåde, stopp dem!»

Gutten som stod et stykke unna de andre fikk klarsignal, og han begynte å løpe med en lang kjepp holdt med begge hender. Fra den hang en avlang leirkrukke i et tau. Han sendte kjeppen over hodet, så krukken suste i en vid bue gjennom luften. De begynte å skyte alle sammen, og prosjektilene haglet mot krukken som hissige veps. De fleste hadde sin egen stil. De utrente spant slyngen rundt i en endeløs sirkel før de slapp, andre dreide seg kort ved midjen og lot steinen suse mot målet. Gutten som hadde sendt i vei krukken, var klok av skade på vei bort, men det hindret ikke en av steinene å lande ved siden av ankelen hans.

«Se nå!» ropte en stemme. Eieren hadde forholdt seg rolig til nå. Han var mørk, spenstig og førte seg med stoltheten til en gepard. I en kort bevegelse satte han foten frem. Hamptauet foldet seg ut i luften før det smalt tilbake som en piskesnert. Alle holdt pusten, for de hadde brukt opp skuddene sine, og det var ikke tid til å lade om. Krukken hadde akkurat nådd det høye punktet før den begynte nedturen, da den bristet i tusen biter. Leirskårene fløy videre, mens en sky av vann eksploderte opp i luften der krukken hadde vært. Solen glitret gjennom hver dråpe og avslørte et spekter av blå og gygne fargefasetter. Bakken ble dusjet av et mildt regnvær.

«Kampvognføreren er felt! Hurra for Amar, avdelingens helt!» ropte Nanniya, flokkens offisielle dramatiker.

«Trynet hans må ha blitt helt most,» sa Shulgi.

«Jævlig fett ...» mente en annen.

«Lett!» konkluderte Amar. «Se å få opp blinkene. Jeg vil skyte mer.»

De var forholdvis lette å be. Hele gjengen styrtet frem og begynte å ordne med målskivene. En rekke med trepåler stod drillet ned i sanden, og de plasserte hver sin kasserte leirkrukke eller råtne frukt oppå dem. Blinkene ble fantasirikt anordnet, slik at hver påle hadde flere mål som stod og vippet på pinner eller hang fra små snorer. Et gammelt skjold fungerte som dekke for en melon som stakk opp som et noe oppblåst hode, og trebolle ble til en hjelm. Guttene holdt på med en frenetisk virketrang før de ble beordret bort. De kunne holdt på hele dagen om de fikk lov.

«Her har vi altså en farlig *Spydenes vegg*-formasjon. Det burde være unødvendig å si at de er fra Nippur. De ønsker å brenne ned Ans hellige tempel, og forøvrig onanere på våre søstres rompeballer ...» Nanniya mante som alltid frem klare bilder.

«De jævlene ...» stønnet Shulgi mens han så stivt foran seg. Brenne ned Ans tempel, og gjøre de forferdeligste ting med Azara, lillesøsteren som nettopp hadde sluttet å tisse på golvet.

Nanniya smilte bredt før han fortsatte. «Amar er vår utvalgte skytter, og har fått en voldsom jobb. Tolv skudd kan han skyte før de har nådd frem og meier oss ned i en storm av tunge spyd. Amar, sett igang!»

Slyngen ble fylt. Den var spesiallaget for Amar med en rød fargesnor ved hver ende. En slynge kunne lages av forskjellige materialer, enten hamptau, lær eller til og med seige planter tvinnet sammen. De kunne være lange for å oppnå kraft og rekkevidde, eller ganske korte for å sikre treffsikkerhet. Det eneste de hadde til felles var at de hadde en pose i midten som inneholdt et eller annet prosjektil. Amars slynge var laget av hamptau, og han gikk med den hele tiden, siden han også brukte den som belte til det finvevde skjørtet av farget flax han vanligvis var kledd i. Den var egentlig ganske kort, noe som forklarte den uhyggelige treffsikkerheten han kunne oppnå med den. Mesteparten av kraften kom fra det hurtige rykket han greide å skape med høyrearmen.

Ansiktet var morskt, og øynene sperret opp mot målet. Slyngen pisket og traff ham i låret uten at han merket det engang. En hurtig skygge løp over bakken, og det smalt i en råttne frukt som gikk i stykker og rant vekk i udelikate deler ned pålen. Jubelen deres steg opp, han var vant til å ha den. Broren hans Shulgi så på med utilslørt beundring.

De var begge prinser i bystaten Uruk, som var plassert i det fruktbare området som ble igjen der den mektige elven Eufkrat gjorde en gigantisk sving. Landet var rikt og ga av seg selv til arbeidet folket la ned. Priviligerte, feirede, kanskje til og med elsket. Hva er vel bedre enn å ha alt dette mens man er ung?

Hånden hentet mekanisk opp stein på stein fra den lille kurven som var heftet ved hoften. Hvert prosjektil var en rund elvestein som var blitt så finslipt av rennende vann at de klirret når de støtte sammen. Steinene suste gjennom luften, og en etter en gikk målene i stykker. Amar tok alltid bare et steg frem, gjorde korte bevegelser og dreide midjen. I stedet for rå og klossete bevegelser som andre brukte for å få kraft, var teknikken hans så fint innøvd at den ikke bare var en del av hodet, men tilstedeværende i måten han beveget seg på. Øvelsene han gjorde hver dag gjorde at hele kroppen var ypperlig egnet for slag og spark, faktisk hadde beinstrukturen begynte å endre seg av de gjentatte bevegelsene, siden musklene og senene dro i beina som fortsatt vokste.

Han var allerede farlig, og kom til å være en sann demonløve før han var tyve. Å bli respektert, beundret, fryktet, det var målet han hadde satt seg for livet. All selvtillit er intimt knyttet mot status, og det var ikke godt å si hva det var som hadde vokst mest. I dag var en dag han skulle vise dem hvem han var. HVA han var. Øynene var mørke der han konsentrerte seg i påsyn av guttegjengen som så på i åndesløs spenning.

Det holdt nesten. Han hadde bare to steiner igjen da den ene skeinet av fordi han trådte

litt feil. I en spennende uklarhet av bevegelse passerte den like ved siden av leirkrukken det var meningen å smadre, før den datt i sanden og gjorde et lite hopp videre.

«Helvete! Ved heksens øgler og kakerlakker!» skrek han. Amar røsket opp den siste steinen fra posen som hang ved hoften. Slingen ble fylt, og han beveget armen langt bak før han brente av. Det gamle skjoldet ble truffet, og fikk et dypt hakk der steinen rikosjetterte opp på skrå tilbake mot dem. Melonen stod og glante mot dem, like hel.

Amar senket langsomt armen.

«Ti av tolv. Ikke verst det. Rekorden min er elleve, og det er din også,» sa Nanniya.

Han var litt eldre enn de fleste i guttegjengene og hadde dermed lovmessig en høy status. I tillegg til talegavene var han svært sosialt anlagt. Han fungerte som et slags arkiv der informasjon om et skremmende antall mennesker var samlet. Uten å anstrenge seg nevneverdig kunne han hente opp de viktigste detaljene om hver eneste person i nærmiljøet. Bakgrunnen deres: Hvilke relasjoner de hadde, hvem familien var og hva vennene het. Hvordan de var: Hvilke personlighetstrekk som preget dem og hva de hadde gjort. Samt kanskje et halvt dusin historier som støttet opp om informasjonen.

Nanniya visste nesten alt om Amar. Hvor mange han hadde ligget med siden han ble kjønnsmoden, at han av og til sov med en kniv i hånden, til og med at Amar faktisk hadde tisset på seg en gang ved tolvårsalderen. Det siste var ikke akkurat noe Amar hadde betrodd ham, selv om Nanniya hadde hatt ham full og nøye forhørt ham en del ganger. Det hadde faktisk krevd litt arbeid og at han forførte en eldre guvernante.

Men Nanniya hadde all grunn til å være interessert i sin privilegerte venn. Han hadde planer som Amar kun så de umiddelbare delene av. Nanniya likte bestandig å studere det han ble fascinert av svært intenst. Særlig det som kunne gagne ham. Amar var et senter av styrke og rå kraft. Med sine talenter var han et kvast våpen som bare ventet på hender som styrte ham.

Nanniya innså at han praktisk talt holdt en juvel i sine hender. Så fikk det bare være at Amar trodde han fulgte sin egen vilje og var egenrådig i ett og alt.

«Bare piss. Jeg har jo sagt til deg mange ganger at jeg har knertet tolv. Faen heller, dere har jo bare sett meg kaste tre ganger. Ikke sant Shulgi, at det er hva jeg har tatt?» Amar slengte hamptauet over skuldrene, før han slo det rundt livet og strammet til. Det hang der nå som et hvilket som helst belte klar til øyeblikkelig bruk.

Han hektet på den korte bronsekniven han alltid gikk med. Interessene hans var allsidige i all sin ensporethet, for Amar likte kniver også. Det ga ham en deilig følelse å holde den skarpe bronzen i hånden, eller bare vite at den var der.

«Det er sant det, ja,» nikket Shulgi enig. «Det har jeg selv sett.» I øynene hans var et speilbilde av renhet og ærlighet. Den yngre prinsen var bare en guttunge ennå, og selv om han

trente for harde livet for å holde tritt med broren, var han kanskje litt sartere både i kropp og sjelelige disposisjoner. Shulgi var for godhjertet til å trække over noen og følsom nok til å ta innover seg dybden i både skrifter og sang. På mange måter var han alt Amar ikke var, men for øyeblikket var han for ung til å vekke Nanniya's interesse. Kanskje om noen år ...

«Jeg hører dere sier det,» sa Nanniya og rullet med øynene. «Men det blir ikke fakta før det har blitt bevist skikkelig.»

Amar knurret bare misfornøyd. «Shulgi lyver ikke. Det har han aldri gjort,» brummet han. «Hva er det du egentlig står og sier til meg ...?»

«Har jeg sagt noe annet? Jeg stoler på Shulgi jeg også,» forklarte Nanniya.

Amar stilte seg rett overfor ham, og lot ansiktet gli helt opp til hans eget. Begge hendene hvilte aksjonslystent på hoftene. «Så hvorfor antyder du noe annet? Vet du hva, det PROVOSERER meg kraftig!»

Nanniya ble alt annet enn skremt. Han hadde sett dette av Amar i utallige versjoner fra før av. Han visste veldig godt at det var dette som krevdes for å vinne Amars respekt, å ikke bøye av for noe, å ha sin egen integritet og oppføre seg som man eide omgivelsene. Det var slik han hadde vunnet fyrens fortrolighet for et år siden. Nanniya var god til å lese mennesker og vite hva de var.

Nanniya tok et steg frem, så nært at han kjente pusten til Amar gå opphisset, mens han forberedte seg på å slåss. Nanniya så uttrykksløst på det aggressive fjeset til Amar, før han sprakk opp i et smil. «Min herre, for å klargjøre så sier jeg ikke at Shulgi eller du lyver. Men jeg sier at dere ikke har bevist det dere hevder ennå, legalt sett. Dere må lære dere å underbygge påstandene dere kommer med. Ellers vil folk som ikke kjenner dere faktisk ta dere for skrytepaver. For å si det sånn, jeg tror neppe du hadde vært i stand til å vinne en rettssak med å blåse ut bombastiske påstander som en varm vind.»

Det morske uttrykket til Amar gled over i overraskelse, og han tok et steg tilbake.

«Det er det jeg ikke forstår med deg,» sa han forvirret til den eldre gutten. «Du kan være så irriterende og teknisk noen ganger. Alt du sier er liksom et spill og ikke hva du føler.» Amar ristet på hodet. «Jeg skjønner ikke at du kan være slik.»

Amar forstod lite av det som ikke var som seg selv.

«Min venn, noen ganger tenker du som et barn,» sa Nanniya.

«Som et barn ja,» bekreftet Shulgi.

«Jeg kan være litt korrekt av og til, men det er slik det skal være. Du vet at nøyaktige begreper er det viktigste i filosofi, ikke sant? Man må vite hva man snakker om, ikke bare bable i vei.»

«Det vet jeg,» sa Shulgi entusiastisk. «Filosofi er faktisk en abstraksjon der man putter

virkeligheten i kategorier, og da er det viktig at man er nøyaktig. Ta nå foreksempel forskjellen på dyder mot laster. En mann som drikker mye vin og skuffer sin far vil være ...»

«Jada, jada, hold kjeft nå. Gå og sett sammen buen min,» brøt Amar ham av. Han hadde merket det interesserte blikket Nanniya sendte Shulgi, og den lettantennelige sjalusien hadde blusset opp. Den ærgjerrige naturen hans tillot ham ikke å bli danket ut på noe felt, selv om han allerede satt i en posisjon av overlegenhet. Det Shulgi snakket om var noe han strevde med, uten at han noensinne ville innrømme det for noen av dem.

«Men Amar, må jeg? Jeg gjorde det jo sist!» protesterte Shulgi.

«Det driter jeg i. Rapp deg, ellers blir det bank.»

«Nei!» skrek Shulgi.

Amar satte i vei mot ham, og Shulgi kom med et skrekkslagent hyl da han måtte dukke for et brutalt svingslag som kunne svimeslå en voksen mann om det hadde truffet. Shulgi hadde ennå ikke skjønt at storebroren bare lot som han prøvde å slå ham i hjel på de mest tilfeldige tidspunkt.

Gutten stupte fremover og fikk tak i en lerretspose som lå og slengte på bakken. Da Amar vennskapelig bøyde seg ned for å plukke ham opp, tredde han posen over hodet til Amar og la på sprang. «Ikke drep meg. Jeg skal gjøre det Amar. Jeg gjør det nå!» hylte han mens han pilte avgårde.

Amar ble stående rett opp og ned med posen over hodet. «Noe så dumt ...» mumlet han, mens han løftet vekk posen for å se igjen.

«Hver gang jeg ser dere, driver dere og krangler. Men du må gi det til ham, han er kjapp både i kroppen og hodet, den småtassen der,» sa Nanniya.

De så på hverandre, mens Shulgi tok frem en diger bue fra en trekasse. Han monterte sammen delene og satte på strengen med en effektiv kyndighet. Begge prinsene hadde strenge læremestere som ikke tillot annet enn perfeksjon.

«Jeg skjønner ikke at du liker å bruke tid på en som ikke har fått seg fitte ennå,» sa Amar, og viste hvor fornærmet han egentlig var. Ordene viste hva han fryktet mest, nemlig at Nanniya skulle rette all sin oppmerksomhet og lærdom mot Shulgi i stedet.

«Æh, litt vel ung kanskje ...» prøvde Nanniya seg.

«Høhø, fitte, det har jeg også lyst på! Kanskje Sanniya eller Nazhin sin. Hehehe!» skvaldret en av guttunge med innlevelse. Navnet hans var Younass. Det var tydelig at muligheten interesserte ham, og like tydelig at han ikke hadde vært i nærheten en gang. Ansiktet var blitt så skamfært av høymodne kviser at ingen kvinner ville verdige ham et andre blick. Slik er verdens brutalitet når man er uheldig med sine anlegg på et eller annet område. Ikke for det. Ungpiker oppga generelt ikke jomfrudommen med mindre beileren hadde svært, svært høy status. Da var det meste

mulig.

Han fortsatte bare. «Jeg vil ha alle sammen på rekke og rad. Jeg skal pul ...» Hånden til Amar sveipet opp, og stanset tiraden der håndbaken traff gutten over munnen med et vått klask. Det var hardt nok til at leppene sprakk opp og litt blod kom piplende.

«Au!» ropte gutten overrasket. «Du slo meg, Amar! Hv-hvorfor slo du meg?» Han var på deres alder, men tårene var hurtig på vei til øynene. Sjokket over den brutale behandlingen var for stort.

«Fitte ja! Det får du ikke med mindre jeg sier det. Og inntil da har du bare å holde kjeft med det babbelet ditt. Gjør jeg meg forstått?» snerret Amar. Han var i dårlig humør og vippet mellom å ville ignorere gutten og gi ham en lærepenge.

Gutten tørket seg for nesen. «Nei, det gjør du ikke. Du er en drittsekk, Amar. Jeg hater deg!»

«Ikke gjør ham sint,» advarte Nanniya ham. Men hysteriet til gutten gjorde at han like gjerne kunne ha snakket til en murvegg. Så kom det, det verste gutten kunne si til Amar.

«Jeg skulle likt å tyne deg, din drittsekk. Gi deg juling og gjøre moren din til en prostituert. Hvordan ville du likt det?»

Litt røft snakk vørte ikke Amar, men moren var hans helligdom. Ansiktet hans sprakk opp i en aggressiv grimase. Nanniya prøvde alt han kunne for å hjelpe gutten. Om det nå ikke allerede var for sent.

«Og vi kan komme hjem til deg og gjøre bestemoren din til en prostituert. Sette henne ut på gaten for å by seg frem. Hva sier du til det, Amar? Amar?» Nanniya lo en nervøs latter, før han kikket på Amar.

Latteren døde bort.

«Å ja? Å jasså? Vel, jeg skal grave opp oldemoren deres og onanere på beina hennes. Det vil vise dere,» parerte Younass. Utrolig nok var gutten så uvitende at han bare fortsatte. Han visste nok at styrken til Amar kunne knekke ham på et eneste knyttneveslag, men trodde fortsatt at dette bare var den vanlige utvekslingen av fornærmelser. Han håpet å komme nærmere Amar ved å vise sin egen barske natur, uten å forstå at han hadde utløst et nesten tøylesløst sinne i stedet.

Lenkene som holdt tilbake Amar holdt alle på å briste.

Akkurat da kom Shulgi gående med buen og koggeret. Glad og fornøyd la han storbuen i hånden til Amar. Han hadde ikke fått med seg hva som foregikk.

Amar så mekanisk på våpenet et øyeblikk. Det krevde en voldsom innsats for å få laget en slik bue. Håndverkeren tok en støttann fra en elefant som han skar ned og bearbeidet til buens grunnform. Hver ende kurvet seg vekk fra der man holdt. Så brukte han to trestykker av alm, som man måtte importere hele veien fra Anatolia, og klistret dem på elfenbeinet med lim fra fiskeblærer.

Deretter surret han trestykkene fast med stramme tau og lot dem ligge i atten måneder, så treet skulle tilpasse seg.

Dette ligamentet ga både fleksibilitet og en utrolig kraft vanlige buer ikke kom i nærheten av. Strengen var fra en sene i låret til en gnu, og over den var det tvinnnet et lag med hodehåret fra ugifte kvinner. Selve håndtaket var en separat del av lær som Shulgi hadde festet på. Det var et utrolig kostbart våpen som Amar hadde skattet høyt siden faren ga ham den.

Ganske rolig vippet han opp en slank pil mellom tommel og pekefinger fra koggeret Shulgi holdt opp. Pilen ble lagt på strengen, og buen knaket i sammenføyningene da den ble spent til sitt ytterpunkt. Øynene til Shulgi ble store.

Pilene hadde finskårne elfenbeinspisser med hulrom som plystret når de fløy gjennom luften. Hulspissen var en finurlig tilvirket oppfinnelse for å skremme vettet av de primitive folkeslagene som bodde utenfor landet mellom de to elvene. Det var ikke alltid det virket, men en ti-tjue skyttere som lot fløyteeffekten til pilene suse over hodet til en hær, kunne fort få en overtroisk og steindum hop til å flykte.

Spissen ble nå rettet mot brystet til Younass. Det var som om et guddommelig vesen hadde slått på en usynlig skjebnegongong, og gutten bleknet.

«A-amar ...?» greide han å hviske halvkvalt.

«Snu deg rundt og løp. Da har du kanskje en sjanse.»

«Amar, dette mener du ikke. Vær så snill Amar, du kan ikke ...»

«Hvorfor ...?» begynte Shulgi.

«LØP!» brølte Amar.

Younass ble så redd at han datt sammen på bakken. Han reiste seg og kavet avgårde så fort han kunne. Ryggen hans vokste intenst i øyet som fører inn til rovdirets hjerne.

I en brå bevegelse løftet Amar buen litt opp og slapp pilen, som hylte gjennom luften som en zini, de kvinnelige spøkelsene som hjemsøker ruiner i ørkenen. Pilen passerte over skulderen og like forbi øret til Younass med sitt grufulle ul. Gutten klynket fra halsen og løp nå på alvor for sitt kjære liv.

Resten av guttene ble stående stumme og se på skikkelsen som flyktet, mens Amar hentet seg en ny pil fra koggeret som Shulgi stod stivt og holdt opp. Det skinte hvitt i elfenbein som ble vippet opp og møtte solen. Pilen ble lagt på strengen, og i en eneste flytende bevegelse løftet han buen og trakk pilen tilbake til øret med to fingre.

«Det er for nært,» hvisket Nanniya. «Du kan komme til å drepe ham.»

Amar hørte det ikke en gang, og neseborene hans flerret ut. Han slapp, og like etter sprang en ulende skygge fra strengen som en ond ånd. Denne gangen plystret pilen forbi under armen til Younass, bare noen tommer fra å bore seg inn i kjøttet på den tynne kroppen. Gutten falt

om, og da han var oppe igjen, hadde overlevelsesinstinktet tatt helt overhånd. Som en hare begynte han å løpe i sikksakk.

En ny pil ble løftet ut og mothakkene lagt på strengen. Det smalt høyt i buen, og et nytt ul kvein gjennom luften og landet like ved hælen til Younass. Det var avstand til gutten nå. Amar skjøt igjen, og igjen, og hver gang landet pilene rett i de myke avtrykkene i sanden hvor foten til Younass nettopp hadde vært. Det gikk de samme tre stille hjerteslagene for hver gang han skjøt. Han sørget for at Younass kunne føle skrekken som kom på fjærvinger i grønt, blått og rødt.

«Se nå,» mumlet han, mens svetten perlet pannen i solsteiken. Og de andre guttene så, fullstendig lamslått, på det som praktisk talt var et drapsforsøk. Adelen var fritatt konsekvenser for det meste overfor noen av lavere stand, men ingen forbrytelse er så universelt anerkjent som mord. Om han feilberegnet med mindre enn et par tommer, om pilen kom skjevt ut, var eksil det beste han kunne håpe. Younass endte sikksakk-gangen, og spurtet på i en rett linje. Fortsatt var han bare halvveis fra å være utenfor buens rekkevidde.

Amar kjente strengen bite i fingrene og inn i rasende nerver, mens rasjonaliteten ble dyttet bort til utkanten av tankene. Brystmuskulaturen verkete da ryggen til buen spente seg til nok et dødelig sprang. Strengen smalt frem, og flenset opp litt av huden på underarmen. Nok en hvitnebbet pil hoppet fra hånden hans og fløy direkte mot sitt offer. Det så ut som han kom til å treffe. Denne gangen freste pilen rett over hårtustene til Younass, og guttegjengen pustet lettet ut.

Men Amar stanset ikke. Enda en pil ble ført til strengen og trukket tilbake, klar til sprang fra den uhyggelige, nesten unaturlige kraften som bodde i buen. Treverket krummet seg så langt det gikk, før buen rettet seg ut med et smell.

VI

RØRER

OSS

Denne pilen peip ikke, men siktet var dødelig. Den suste i en kort bue gjennom luften og laget en tynn skygge på bakken, før den med et dykk stupte ned og ramlet inn i korsryggen til Younass. Han kastet armene i luften. Selv så langt unna kunne de høre et høyt «Ungh!» Kroppen hans ble slengt gjennom luften med en unaturlig knekk i seg, nesten som en bikket «V» sendt i bakken med armene over hodet og lammede bein. Amar hadde skutt han på over to hundre skritts hold, og treffet var fatalt.

«Å kjære guder. Åh nåderike gudinne, du søte Inanna. Du har drept ham!» stønnet Nanniya da den slappe bylten deiset i bakken så støvet reiste seg.

Nå greide ikke folk å se på lenger. De styrtet til for å hjelpe Younass, eller rettere sagt, bære liket hans vekk. Amar senket buen med et kaldt smil, før han rakte den over til Shulgi som var stiv av skrekk. Han var blitt en bueskytter av demonisk karakter. Med langsomme, avmålte steg begynte han å gå mot åstedet for drapet.

MEN

SLANGEN

SOVER

Younass lå urørlig som en slaktet kalv, og guttegjengen stod rundt ham med fortvilte blikk. De ante ikke hva de skulle gjøre. Men da Amar kom, så de at kroppen hans fortsatt beveget seg, at han lå å pintes. Magen og sidene beveget seg voldsomt der han hulket stille.

Nanniya var den første som forstod, og løftet pilen som han holdt opp for de andre. Det var en ekornpil, med butt ende for ikke å skade pelsen til viltet.

Amar grep den ødelagte skikkelsen der nede på bakken, og løftet ham opp. Han måtte holde Younass oppreist siden beina hans var slappe. «Du er min venn Younass. Jeg ville aldri skade deg. Beklager ... jeg beklager. Det var ikke meningen ...»

Først nå fikk fortvilelsen lyd, og gutten gråt høylydt, mens hele kroppen ristet.

Amar klemte ham inntil seg. «Det er i orden. Jeg mente det ikke. Unnskyld kompis ...»

«Ved Inannas egen barm, Amar, det der var unødvendig. Du skulle aldri ha latt det gå så langt,» sa Nanniya stille.

«Faen heller folkens, hjelp meg her,» sa Amar.

Flere kom strømmende til, og støttet Younass opp rundt skuldrene og hjalp ham å sitte ned. Han hadde et blåmerke på korsryggen, men ellers var han ikke skadet. Men skrekken hadde festet seg dypt i ham og fikk ham til å skjelve som en fanget hareunge. Snørret rant, og tårene trillet fritt.

«Younass er en skikkelig grei fyr,» erklærte Amar til den lille forsamlingen rundt, mens han la hånden på skulderen hans. «Jeg liker ham veldig godt.» Han så ned, og øynene hans møtte det flakkende blikket til gutten for første gang. «Si meg, har du lyst til å være med til Ekallim neste gang noe skjer? Jeg kan vise deg utstyret mitt. Kanskje vi kan kjøre vogn sammen. Og du kan sikkert være med meg og Nanniya neste gang det er fest i huset til faren hans. Ikke sant, Nanniya?»

«Joda! Familien min har faktisk spurt etter deg,» sa Nanniya, ivrig etter å hjelpe til den oppveiene adferden. Det var tydelig at Amar angret seg. Vanligvis ville ikke Younass få være med på noen av delene, og nå ble han tatt med inn i deres verden.

«Shulgi skal også ha spydtrening om noen dager. Vær med der. Vi vil at du skal komme. Si noe Younass. Si at du kommer,» sa Amar innstendig.

«J-jeg skal komme,» nikket Younass usikkert.

«Ja! Slik skal det lyde.» Han grep tak i gutten og løftet han opp. Denne gangen stod han på beina, om enn såvidt. Amar la armen kameratslig over halsen hans. «Du er en skvær fyr, du Younass. La oss glemme dette. Si at du ikke bærer nag. Jeg angrer så forferdelig.» Tilnærmelsen ble fulgt opp av en knyttneve som ble bokset lekent mot magen.

«Nei ... nei ... det var min feil, Amar. Ikke vær sint på meg,» mumlet Younass.

Amar smilte til ham så fortrolig som noen. I det smilet bodde all varmen til en tom sol. Det skinte hvitt i tenner fullkomne som perler, og Younass kunne ikke annet enn å smile tilbake. Litt latter kunne høres fra kameratgjengen som stod samlet. Ting var i ferd med å normalisere seg igjen. Shulgi ble beordret til å plukke opp pilene som stod med nebbet nede i sanden, noe han gjorde etter at de vanlige protestene hadde blitt ropt ned av en samlet flokk.

R

YL

ER

PILER

F

DER

LIVET

STORT

YL

ER

R

De stod samlet en stund, lekte litt med ball og trente litt med spyd. Men de tok det rolig og pratet lett og ledig seg imellom. Mest av alt diskuterte de ungjentene. Om hvem som hadde størst pupper, og hvem som hadde penest stemme. Amar sørget for å holde Younass i senteret av all oppmerksomhet, og spurte han om meningen hans mange ganger.

Etter hvert hadde han gjort seg trygg på at det var kommet til en forsoning. De andre visste det ikke, men Amar hadde større planer for denne dagen enn bare å trene eller henge rundt i byen. Han fant ut at det var på tide å vise dem hva det var. Blikket hans møtte Nanniya, som nikket fortrolig til ham. Det var på tide.

«Folkens, folkens!» sa han og hevet armene. Han hadde umiddelbart alles oppmerksomhet utifra sin posisjon som det absolutte midtpunktet i flokken. «Jeg er glad for at dere er her, for idag er det noe som skal skje. Noe som kan komme til å avgjøre min skjebne for all fremtid. Jeg vet at alle her er mine venner, og derfor trenger jeg dere til å støtte meg.»

«Vi er med deg, vi,» sa Shulgi.

«Til nå er det bare Nanniya som vet hva jeg har planlagt. Bli med meg, så skal dere få se. Dette er svært viktig for meg.» Med ham og Nanniya i bresjen, satte de avgårde fra den åpne plassen i byen og bega seg gjennom gatene mot eksersisplassen like under palasset. Det var der Hundari holdt til, en mann Amar hatet mer enn alt annet. I spissen for en skare med villige venner skulle han oppsøke denne mannen og få et endelig oppgjør med ham.

Amar knyttet nevene i spenning og skjøt brystet ut. Han måtte vise seg som en god leder. Han måtte ta seg bra ut. De skulle alle få se det.

De skulle alle få skje HVA han var.

Manndom

Hundari gliste bredt og strakte seg ut med knyttede never. Han stod kliss naken på eksersisplassen med et halvt dusin barbrystete slavinner rundt seg. Det knaket godt i skulderbladene mens de betjente ham på alle mulige vis. Huden ble skrappt fri for svette med avrundede pinner, våte kluter fuktet den mørke huden, og en av de kyndigste skar vekk de stive hårene i ansiktet med et stykke skarp flint. Han hadde alle privilegier, og livet var godt.

«Ta å vask skikkelig under ballene. Jeg blir så svett der når den er så mye i bruk,» stønnet han til hun som var modig nok til å stå på kne foran det halvt erigerte kjønnsorganet som langsomt dinglede fra side til side. «Ser du på noe?» utfordret han, nesten på instinkt.

«Jeg ser et svin,» svarte hun, men gjorde som hun ble fortalt. Hundari måtte le, mest slik han hadde ledd av all oppsetsighet gjennom hele livet.

Latteren forsvant da hun skrubbet mye hardere enn nødvendig. «Au! Hei forsiktig!» utbrøt han til den hensynsløse behandlingen.

«Hmmp! Sart som en liten smågutt,» humret kvinnen, fornøyd med sin lille seier. Hun var av den ufordragelige typen som dessverre kjente menns tilbøyeligheter og svakheter, om de nå var fysiske og hang utenpå kroppen eller bare lå i hodet. Det var ikke noe for ham i det hele tatt. Alle menn vil ha uskyld, og for å få det må man ha naivitet. Hundari tenkte at denne kvinnen måtte være svært lite naiv.

Slavinnene fortsatte pliktoppfyllende skrubbingen. Hundari bestemte seg for å glemme det, og la hodet bakover for å se på himmelen med åpen munn. Han pustet langsomt ut. Ja, livet var godt, men det hadde ikke alltid vært slik. Tankene søkte tilbake ned den veien som hadde ført ham hit, tilbake til de dagene som var levd og døde. Den tisper som hadde født ham kunne han ikke huske ansiktet til, selv om hun nå helt sikkert hadde ført ham mot sitt horebryst en gang i tiden. Sikker var det at hun hadde stukket seg på et eller annet villdyr, og siden angret.

Hun hadde satt seg på huk i en busk og avgitt ham. Ikke lenge etter hadde hun oppgitt ham. Hundari ble dumpet hos noen nomader i en skitten teltleir, og de hadde gått med på å fostre ham opp. Hvorfor ante han ikke. Kanskje hadde hun vært en av dem en gang?

Men det var før hun lot seg besudle og ble uren for alltid.

Nomadefolket brydde seg mer om sine egne hunder enn om ham, men de hadde likevel gitt ham mat og varme slik at han kunne vokse opp. Slikt småfolk er bare i stand til å tenke praktisk, og saken var vel at de ville ha en hjelpende hånd med geitene. Ja, en ond kvinne måtte hans mor ha vært, siden hun kunne etterlate sitt eget barn hos slike uslinger. Men hun hadde tross alt vært jordsmonnet han hadde vokst opp fra, og han hadde vokst seg større og seigere enn de fra en mer

priviligert bakgrunn, og de som vokste fra en sartere jord.

Ofte når han lå utenfor teltene og prøvde å få varmen som kom innenfra, tenkte han på hvem faren kunne ha vært. Han visste at han aldri ville bli løftet opp i sterke never og bli kalt en sønn, men faren hadde i det minste gitt ham gnisten i sitt eget hjerte. Det var en gnist som skilte ham fra alle andre menn. Noen ganger var det bare en varm glo som minnet ham om hvem han var. Andre ganger flammet den opp og fikk ham til å handle raskt og drastisk. Når han la planer, var det med et rovdvyrers sluhet. Når han slo, slo han flere og hardere slag. Her var ingen nåde eller morskjærlighet. Han hadde blitt nødt til å springe opp fullvoksen, fra en grunn av fattig sand rundt teppet som han lå på om nettene.

Gjeterne fryktet den tjeneren de fant seg gode nok til å hundse med. Og det gjorde de rett i! Instinktivt hadde han begynt å forakte dem som var så langt under seg i både styrke og kløkt. Lederen i leiren hadde satt seg i fore å tukte ham, men da var det allerede for sent. Han hadde ikke vært gamle karen da han slo ned patriarken i den skitne teltleiren, og flyktet avgårde på egen hånd. Han trodde han skulle dø i førstningen. Men på en klippevegg hadde han sett skyggen av seg som mann, og reist seg.

Årene hadde gått som en storm av tårer, blod og sæd spilt til marken og i mødres favn. Slavinnene så på kroppen hans og gispet i det stille, visste han, slik kvinner gjør overfor det som erobrer og inntar dem. Kroppen hans var hans stolthet og minnesmerke, for annet minnesmerke ville aldri bli reist for en som alltid hadde stått helt alene. Årene løp på kryss og tvers over ryggraden, brystet og magen. Lårene og leggene var bulket fra der han hadde gått. Hendene var blitt revet opp av de fresende villdyrene han hadde løftet.

Han hadde løpt over landene på den tiden. Han hadde sett det som ikke skal ses, og gjort det som ikke skal gjøres. Ingen, absolutt ingen, hadde vært der for å temme ham, selv om flokker med kjeppsvingende landsbyfolk hadde prøvd, og selv om krigere med lange spyd hadde jaktet på ham. I somme tider hadde han begynt å tenke på seg selv som et vilt dyr. Frendeløs, lovløs og uten et hjem. Et dyr eller en gud. Kanskje en dyrisk gud.

En gang hadde han møtt en kvinne. «Vil du synge for meg når alt er borte?» hadde han spurt henne. «For deg finnes ingen sanger,» svarte hun. Og siden den gang hadde han foraktet minner og strenger som dirret under løpende fingre. Da ville han heller leve ut livet i sangen til savannene. Av og til støtte han på mennesker, og noen ganger snakket han med dem. Men det var alltid kortvarig, og ikke uten et anslag av skuffelse.

I duggvått gress satte han ned sin svarte fot. Blant svaiende bregner og langs stier bare han kunne se. Over voldsomme ørkener som spant og spant og spant i heten. Alltid holdt han seg unna jegere og prester. Han trodde på solen og ingenting annet, og slik mente han det ville være, inntil armene var aldrende greiner og ikke lengre kunne strekke seg etter varme. Da skulle han

legge seg ned og bli en med kreftene i jorden som hadde manet han frem. Uten noen til å lukke øynene eller hviske beklagelser.

Men først skulle han være i en evig tilblivelse, bli født hver dag han levde.

For han hadde satt seg over og forbi vanlige menneskers hensikt. De var lavere enn ham nå. Som et dyr stod han ikke til ansvar. Som en gud var han ikke avhengig. Han var fritatt noe fellesskap, fristilt fra noe samfunn. Men lengselen etter menneskelig kontakt annet enn kvinnegråt, deres opprevne, dampende kjønn og dyriske menn rundt knitrende bål, hadde satt seg fast i ham.

Denne lengselen hadde trukket ham mot gjeterens primitive bosteder og siden mot byene. Disse ruvende, strålende byene. Hundari husket at han var blitt genuint sjokkert over at det ikke var guder som var bosatt der, bare de samme stinkende, svinske menneskene som kjempet over et enda mindre område. Men byene var vakre. Byene var store og hadde alt.

Der hadde han levd mest som før. Det var fortsatt nevns lov som gjaldt, i utallige barslagsmål og i sammenstøt mellom gjenger på gatene. Alt hadde blitt likegyldig for ham, og noen ganger visste han ikke hva det var som ble hevnet eller hva krangelen gjaldt, selv om han sloss med enda større råskap og av og til brukte kniv. Han ville kunne ha forgått på den måten. Ugjerningene hans trakk hatefulle øyne til seg, og bare frykten de skapte holdt våpnene deres skjult.

Skjebnen er en mektig flod. Det var ikke en kniv i nyrene som gjorde ende på ferden, tenkte Hundari, mens han så en sky dreies rundt av en usett gudehånd. Av og til undret han seg over at gudene kunne være så mektige og så fraværende på samme tid. Det ble ryet hans som reddet ham fra seg selv, tross alt. Han hadde ry på seg for å være en slåsskjempe. Han ryktes å være grusom. Det ble sagt at han var den jævligste villmannen som hadde våget seg til å sette foten ned i Uruk.

Slik gikk ikke upåaktet hen. For syv år siden hadde en mann tråkket inn den skjenkestuen han satt i, med et stort følge væpnede soldater. Hundari hadde sittet og gurglet i seg søtt øl. Mot så mange våpen hadde han ikke en sjanse, så han hadde svelget unna ølet og forberedt seg på å fare med like stor forakt som han hadde kommet. Mannen var høy og senete og illevarslende som en slange klar til hogg, men det var ikke hevn han var ute etter. Mannen hadde trukket et sverd, og dunket det ned i bordet mens Hundari likegyldig så på. Mannen var kong Sargon selv, og han ville ha sønnene sine i lære. Ingen av hans egne landsmenn visste noe om den villskapen som levde i verden utenfor. Lønner var god, ja overveldende.

Drittungene var lærenemme de, slik unge valper alltid er. Det var tydelig rasende blod i årene deres også, og det var adelig. Han hadde lært dem om det å være mann. Å tåle smerte og motgang uten annen lyd enn et snerr. Å gå på jakt, for dette skapte en offensiv tankegang. Oftest var det på gjess med en slynge, eller på antiloper med et spyd, men av og til på løver med kongelige storbuer Hundari aldri hadde sett maken til, med piler dødelige som lynstråler.

Løvejakten skjedde helst i en vogn de kunne skyte fra, slik at Hundari kunne kjøre dem

vekk selv om beistene bestemte seg for å spise mørt og søtt kjøtt og ikke piler. En kunne ikke stole på at de skjelvende krekene ville skyte godt nok når en løve bykset mot dem. Da falt pilene gjerne ned ved føttene deres, samme hvor god buen var.

Han husket tilbake til første gangen de la seg ned under en marsj. Da stakk han dem i lårene og baken med en spiss pinne til de reiste seg igjen. Når dette ikke lenger nyttet, og de gråt og sa de ikke kunne mer, og ønsket at de kunne stikke hodet i et kjerringskjørt, stilte Hundari seg bredbeint over dem og pissset dem i hodet. Det er merkelig hvor mye som er et spørsmål om motivasjon, for uansett hvor utslitt en ung prinsling sa han var, kom han seg alltid opp, om så krabbende det første stykket.

I så måte var Hundari litt av en motivator. Han var alltid flink til å hjelpe folk å komme seg opp.

Stakkarene måtte stjele maten for å få spise og fikk bare straff om de ble tatt. I begynnelsen var han nødt til å gjøre det enkelt, men nå hadde de lange drakamper om en brødleiv eller et kjøttstykke, gjemt på kroppen hans, gravd ned i et tørkle, eller i en krukke han sov med om natten. Hadde maten blitt stjålet, stilte han dem opp og fikk dem til å stå med åpne håndflater for inspeksjon. Om de skalv, var de skyldige, men i det siste hadde de sluttet med det. Han hadde skremt dem, så de skulle slutte å skjelve, og tatt fra dem veien, så de skulle lage sin egen sti.

Etter hvert fikk de foreta ørkenmarsjer på egen hånd. Mens Hundari ventet på dem, satt han gjerne og storkoste seg under et soltak med en bedre vin fra Agilu-kanalen. De fikk bare drikke om de kalte ham "O' opphøyde fader som dasker våre romper" eller noe i den dur, og om de ga etter, fikk de skambank ved hjemkomsten. Bare en gang hadde de ikke kommet frem, og han hadde blitt en smule bekymret. Han fant dem svimmet av ikke langt fra møtestedet, og det var umulig å få liv i dem. Så han fikk stablet dem oppi vognen og red panisk rundt en stund, mens han vurderte å grave dem ned og stikke av. Heldigvis kom de seg da han grep hver sin guttunge etter ankelen og dyppet hodene deres i kanalen.

I stedet for å utvise det minste snev av takknemlighet, pleide folk å skylde på ham for hva enn det var som feilte dem. Enten krøp de sammen og gråt når de så ham, eller så ble de voldelige. Med vognen hadde Hundari og prinsene besøkt en landsby han hadde vært innom før han dro til Uruk. Det første som hendte var at en mann forsøkte å fare løs på ham med en øks. Foran Amar og Shulgi hadde han smadret fjeset til bråkmakeren med et eneste knyttneveslag, tatt fra ham øksen og plassert skaftet et visst sted. Det finnes tross alt grenser.

Han hadde lært dem å håndtere praktiske ting. Å tygge lær nok til å gjøre det til reimer, som de kunne bruke til å sy sammen sine egne klær og etter hvert også sin egen rustning, å bygge bål og flå et bytte. De fikk lære idrett, om det å løfte steiner over hodet og løpe over sletten hele dagen. Av og til ble de også dumpet i våtmarkene, og måtte både svømme og gå i flere dager for å

komme seg tilbake igjen. Da de skitne og lurvete dukket opp, ventet både juling og et nytt meningsløst oppdrag å løse, for å sikre at de lærte lydighet og for å herde viljen like godt som kroppen. Ingen mann bør få befale med mindre han har lært å adlyde.

Den hardeste testen kom da de måtte vandre alene i sumpene en hel måned, uten forsyninger eller utstyr av noe slag. Han måtte skjule hvor lettet han ble over å se dem igjen. Den gangen hadde han ikke hjerte til å sende de utmattede guttene noe sted. I hans øyne hadde de bevist at de innerst inne var som ham, til tross for sin forfinede bakgrunn.

Hundari ble gjort ansvarlig for alle områdene i livet deres bortsett fra ett. Heldigvis slapp han å stille den hårete ræva si til rådighet så ungguttene skulle lære å penetrere noen, den delen ble tatt av utallige konkubiner av yndigste sort. De fikk velte seg mellom kvinnelår og kvinnebryst daglig om de så ville, så lenge de ikke gjennomgikk øvelser med Hundari. Slik som alle menn visste han at rikdom og kvinner var den mest nøyaktige målestokken på suksess, og dette var deres fødselsrett. Hvorfor hadde ikke han fått et slikt liv?

Mest av alt lærte han dem om våpenbruk, nevebruk og bryting. Han kunne alt det grunnleggende i alle våpenarter, mye av det avanserte med spyd og sverd og mange av de skitneste knepene når det gjaldt slåsskamper som nesten garanterte at man kom vekk fra det stående, mens motstanderne var etterlatt som blødende kadavre i sanden. Og Hundari visste hva det stod om hvis noen trakk en kniv. Ingen metode var for rå eller for feig for å forhindre et dødbringende stikk i magen.

Sargon måtte være fornøyd, for han sa ikke noe. Prinsene lærte godt. Og det burde de, for han skrev hele epos på ryggene deres om ikke. Med Hundari som eksempel, hadde Amar og Shulgi lært å lyve med blanke ansikt, og true og stjele til seg hva enn de ville ha. De ble behandlet hardt for at de skulle bli harde. Uten kjærlighet for at de skulle bli nådeløse. Vilkarlig så de ikke skulle kjenne anger. Fremfor alt skulle de kreve respekt og beundring av omgivelsene. Vold og maskulinitet ble dyrket, og sangene deres var om spyd og sverd. De var vant til å stå i tingenes sentrum. De sammenlignet seg ikke med vanlige folk, men med halvguder. Kun den neven som bærer mange arr er hard.

Som dyr sovnet de der de la seg. Og som demoner så de verden da de reiste seg. Noen ganger med rovdryøyne som selv ikke Hundari kjente igjen.

Ja, drittungene var lærenemme de, og sammen med det som så ut til å være en naturlig hang til vold, gjorde opplæringen at de plukket opp krefter de egentlig var altfor unge til å råde over. Om det fortsatte, ville de som Hundari være istand til å avslutte en manns liv med bare nevene, på den tiden det tok å blunke et par ganger. Hundari gliste med den brede munnen. Javisst, en vanlig manns liv, men ikke på langt nær hans eget.

Han hadde passert sitt tredevte år, og hadde fortsatt mye sevjeg igjen i beina sine,

samtidig som han var på høyden av sin erfaring. Riktignok hadde et klubbeslag praktisk talt ødelagt hørselen på det høyre øret, og den susingen og pipingen han hørte om natten, gjorde at humøret hans var tungt og dystert. Men ellers var han uten lyter og skavanker, annet enn sin egen brutalitet. Han kunne ta knekken på det meste: Sværinger med tyrenakke og dårlig humør, og små hissigpropper med alt av hurtighet, han hadde slått dem alle i bakken og tråkket på dem. En rasende hannløve, alt av krigere fra Elam til Magan, han kunne ta dem så lenge han selv hadde bra våpen. Og et liv i strid hadde lært ham en slags visdom som hang der svært nært virkeligheten, til forskjell fra de versepuggende og fjerne skriftlærde som han foraktet bare på instinkt.

Hundari hadde fortsatt mye å lære Sargons små prinser, og derfor ville pengepungen svulme seg i hans tjeneste ennå en stund, mens den andre pungen ble tømt i de kvinnene som ble stilt til rådighet, og en og annen uforsiktig tjenestepike også.

Kjølende kaldtvann ble øst over kroppen hans mens solen hamret ned fra oven. Det var herlig. Han kunne lett få en av disse slavepikene som brud om han ville. Det var bare å ta henne. Men han var ute etter en kvinne av edlere sort, slik en mann leter etter et sterkt treverk når han skal lage sitt eget spyd. En kvinne med både vilje og styrke, som fortsatt hadde vett til å underkaste seg ham, så han slapp å skjemme henne med blåmerker. Slikt koster penger, om man ikke har tenkt å stjele henne fra familien hennes da. Kvinnerov ble tatt så alvorlig i Uruk at de hadde lover mot det.

Så Hundari trengte lønnen sin. Noen nye år, så skulle han slå seg ned et sted utenfor byen for godt. Sønnen hans skulle puste inn ren luft som ikke var besudlet av så mange mennesker.

Tankene hans ble brutt av at noen ropte til ham.

«Hei, din flatnesede sjimpanse! Snu det ekle apetrynet ditt hit litt! Selv om jeg blir kvalm av det, vil jeg snakke med deg.»

Det var prins Amar med sitt følge av kamerater som kom spradende rett mot ham. Det var en brutal og opportunistisk gjeng i det som vanligvis er en sped alder. Under alle omstendigheter ville de være livsfarlige for ungmøyer og idioten som vil forsvare dem, der de kom der med sine små barter og store ego.

Slavepikene trakk seg instinktivt og var for skade bak ryggen til Hundari, og det var best for dem, tenkte han misfornøyd i hodet sitt. Gjengen flirte idiotisk til ham, mens blikket til Hundari trakk seg innover og ble mørkt. Amar så seg entusiastisk rundt etter bekræftelse, før han tok noen flere steg frem. Hundari lurte på hva slags vin han hadde drukket. Om det var snakk om noe saftig ganja, kunne han tenke seg å stjele den selv.

«Hører du dårlig eller? Rompefjes, jeg snakker faktisk til deg!» gaulet han og siktet uforvarende til Hundaris svakhet med svært dårlig hørsel på det ene øret.

Amar selv hadde ikke mye til verken bart eller skjegg. Han hadde vært i puberteten i ganske nøyaktig et år. Bildet av ham som mann vokste mer og mer ut av den barnaktige kokongen

han befant seg i. Han hadde også stått nært moren. Nå forsøkte han å trenge inn i så mange kvinnelige portaler og livmorer som mulig, i stedet for å ta tilflukt i en moderlig favn. Han klynget seg til all mulig slags bekræftelse, nesten som ugress forsøker å vokse over en steinrøys. Men å bli anerkjent, var ikke nok for ham, han ville også bli tilbedt og dyrket, noe som forklarte hans frustrerte forhold til verden. Kameratene var ettergivende til et visst punkt, men det var lillebroren Shulgi som stod for mesteparten av heltedykingen, enn så lenge. For ham var Amar praktisk talt en gud.

Shulgi fulgte etter sin eldre bror mest som en hengiven hundevalp, og stod litt i utkanten av venneflokken. Selv om Amar likte oppmerksomheten, passet han alltid på å mobbe Shulgi når kameratene så det, og derfor var Shulgi svært forsiktig av seg når de var der. Det var ingenting godlynt i ordene og av og til slagene Amar brukte på sin mindre og mer elskende bror. Kanskje oppfattet han allerede nå den store forskjellen mellom dem?

Hundari gryntet og ristet av seg litt vann mens han nesten likegyldig løftet opp en tynn kjepp. Ikke under noen omstendigheter kunne han finne seg i å bli tiltalt på den måten. Autoritet har sin lov, og nå måtte Hundari vise at dette ikke bare var et abstrakt konsept. Det var ikke ham imot. Kjeppen var meget velkjent for Amar, han kjente hver flis og hvert et kvisthull. Men han tvang seg selv til ikke å se på den, bare stirre Hundari rett i ansiktet.

«Hei!» begynte Amar.

Det smalt høyt da Hundari tok et steg frem og slo med kjeppen, så den bøyde seg over kjøttet på armen.

«Au!» skrek Amar hissig istedet for å øse ut fornærmelser, men han tok ikke blikket vekk. Pupillene krympet slik at det grønne i irisen ble svært tydelig og begynte å gløde. Det var et urovekkende tegn.

Nåvel, Hundari hadde full rett til å pryle gutten, så lenge skadene ikke var varige. Det var en flytende definisjon på dette. Han hadde allerede satt et fast merke eller to på sart barnehud, og Hundari undret seg på hvor mye mer Sargon ville tolerere. Om det fortsatte slik ville han bruke hardere tiltak, eller rettere sagt, hardere slag.

«Slår du meg?» erklærte Amar teatralsk, og det var et snev av oppkonstruert forundring i stemmen hans.

Det var først da Hundari skjønte at han var ute etter noe mer enn bare å være oppsetsig. Amar var preget av et stigende hysteri, men var på alle måter tilregnelig. Det var et kalkulert hysteri, skapt for å gi kraft til noe. Hva kunne det være? Hva var det han våget?

Allerede mens den voksne mannen stod der med hevet kjepp og vurderte hvor han skulle slå på en mest mulig smertefull måte, gikk Amar frem til sin læremester og slo ham over ansiktet med flat hånd. «Jeg er mann, og ingen annen mann kan slå meg uten å utfordre meg.»

Amar trakk pusten, før han slapp det ut. «Jeg utfordrer deg til *Den store prøvelsen!*»

Kjeppen smalt høyt over armen hans igjen, på nøyaktig det samme stedet. Det tynne skaftet bøyde seg og spratt tilbake. Amar falt i bakken mens han holdt seg over det røde merket som brant tydelig, selv over den brune huden. Blikket hans flyttet seg ikke.

«Ikke vær dum, din arrogante lille drittunge. Du kommer til å ende opp i sykesengen, ja, kanskje bli satt ut for godt. Og du vil ikke engang kunne skylde på meg,» knurret Hundari. «Jeg gir deg en sjanse til å bite i deg de ordene og pakke deg herfra. Nå, hva blir det til?» Innerst inne visste Hundari hvilken vei det bar. Han hadde vært ung selv.

Amar reiste seg opp mens han holdt seg for armen. «Jeg har ikke snakket ferdig, din svarte hund. Jeg har aldri tålt deg. Jeg vet at du er en uren bastard, der du lusker rundt og snuser på alt mulig søppel. Du skulle aldri ha kommet hit. Når jeg vinner, vil jeg at du skal pakke deg vekk fra Uruk og aldri komme tilbake til dette landet igjen. Om du ikke gjør det kommer jeg til å drepe deg. D-du hører ikke til her!»

Amar hadde alltid hatet læremesteren sin. Han utstod ikke å bli irettesatt eller tøylet på noen måte av det han oppfattet som lavere enn seg selv. Amar hadde vokst til bare å respektere de av agadisk blod eller sumersk kultur. Han var forundret over farens valg av læremester, og rasende på grunn av alle ydmykelsene det medførte. Denne misnøyen hadde vokst til det sykelige.

Men reaksjonen ble ikke den han hadde ventet.

Den dype latteren buldret ut fra den sorte mannen, mens han holdt seg for magen. Han lo så magen ristet og tårene trillet over de runde kinnene. Hundari visste veldig godt at latterliggjøring er den største frykten til den som truer og brukte dette våpenet for det det var verdt.

«Din ... din jævel ...» snerret Amar, mens de grønne øynene glødet i den sykdommen som er hat.

«Hund, er jeg? Det er store ord for en som snart skal strekke ut tungen sin for meg. Jeg skal gjøre deg til min egen hund. Til en tisper.» Hundari fortsatte å le, samtidig som han vippet kjeppen rundt i en endeløs sirkel med håndleddet. Det var siste mulighet til å provosere Amar nok til å kunne rettfærdiggjøre og gi ham rundjuling. Da ville Amar få muligheten til å glemme den selvmorderiske ruten han var i ferd med å ta.

Amar innså ikke dette og var på nippet til å fly på sin lærer.

«Amar, nei! Det er jo akkurat det han vil!» ropte Nanniya. Han var både seriøs og utstudert beregnende og omtrent den eneste som kunne stagge Amar. Nå forsøkte han å gripe inn på vegne av sin venn.

«Hold kjeft!» glefset Amar bak seg med ilske øyne. Men så innså han at Nanniya hadde rett. «Jeg mener ... jeg ...»

«Senere ... vent til senere ...» hvisket Nanniya og senket det som nesten var en knyttet

barneneve. Husk hva jeg fortalte deg.»

Hundari smalnet øynene, før de ble fulle av latter igjen. Han forstod en hel del bedre nå. «Horungene har konspirert! Vel, dette er ikke en lek med en barnepike.»

«Vi vet det,» sa Nanniya, nesten fornærmet.

«Javel, javel! Det er greit,» sa Hundari. «Du skal ha *Den store prøvelsen*. Men dette er nok ikke det siste du ser til meg på mange år ennå. Du skal vite, gutt, at jeg kommer ikke til å holde noe tilbake. Det har jeg aldri gjort. Jeg er den farligste mannen som har vandret ned fra fjellene, og det vet alle. Om du vinner, skal jeg gjøre som du sier. Jeg skal forsvinne for godt fra dette landet, og du er min overmann. Det har du mitt løfte på. Men jeg har tenkt å slå meg for her. Når jeg vinner, skal det bli en sann glede endelig å få gjennompryle deg. Og etterpå skal du få suge pikken min og være kjerringa mi. Du skal gjøre det uten å tenke på å hevne deg i fremtida. Alle vil vite hvilken feiging du er om noe skulle skje meg. Alle vil vite hva jeg har fått deg til å gjøre.»

Hundari løftet en åpen neve mot Amar, som så foraktelig på den under tunge øyelokk. «For at jeg skal holde løftet mitt, må du holde ditt. Avtale? Har vi en avtale?» Han løftet muntert blikket mot guttegjengen som stod bak og observerte hver detalj i utvekslingen mellom de to. Han visste at slavinnene også hørte på.

Plutselig satte han i et brøl som var så dyrisk at guttegjengen formerlig gjorde et hopp tilbake, og Amar selv stivnet til og fikk runde øyne. Et tynt skrik lød fra en av slavepikene. Hundari begynte å le igjen. Han hadde kraftige lunger som kunne sette støkk i et fjell.

«D-det er en avtale. Du skal få bo her hvis du vinner. Om jeg skulle være så stakkarslig at jeg taper, gjør det ingen forskjell for meg om jeg må være en kuksuger. Det sverger jeg som prins. For meg er nederlag det verste i verden,» sa Amar og forsøkte å gjenvinne litt verdighet.

«Men det skal aldri skje. Hører du? Aldri! Du skal ut av denne byen. Det blir eksil på deg!» snerret Amar mellom sammenbitte tenner. «Det er umulig, umulig for meg å tape mot slik utkantspakk. Hvem var dine forfedre? Hva gjorde de som frembrakte den sorte huden din? De må ha vært ynkelige.»

«Vi får se hvem som er ynkelig når du står på knærne, søta. Det er bra dine forfedre ikke kan se deg da ...» smilte Hundari. Innen nå var han vant til adelens lange oppramsing av forfedre og deres dåder, de gjorde det faktisk til klangen av en lyre og med den mest følsomme poesi. Det hadde faktisk vært en fordel å gjøre noe selv i stedet, mente Hundari. Ikke te seg som ei fordømt kjerring etter elskovsaksen. (Med mindre det hadde vært den vanlige voldtekten)

«Jeg lever for å gjøre ære på deres navn,» sa Amar fantasiløst. Det var en av de vanlige klisjeene unge menn var opplært til å leve etter. Han snudde seg arrogant vekk fra noe som ikke engang var verdt å anerkjenne.

«Da ses vi om en uke!» ropte Hundari etter ham, mens han gikk bort og holdt seg over

merket på armen. Han ble tett fulgt av vennene, som kom med sympatierklæringer og klappet han på skuldrene. Amars overlegne mot vekket deres beundring, for ingen andre av dem ville tort å konfrontere Hundari på den måten. Nå gjorde de alt for å trøste sitt forbilde.

Bak dem tordnet den dype latteren til Hundari, som en evig hån bak horisonten.

Armen min, armen min!» snerret Amar. «Bare han ikke har herpet den.» Opplæringen hans gjorde at han ikke fryktet smerte, men han fryktet det smerte innebar. «Der ser dere. Den feigingen forsøker å skade meg før vi har begynt.» Amar snudde hodet fra side til side. Først nå tillot han seg å snufse, og lot som det var i opphisselse. «S-så mye frykter han meg!»

«Jeg skal massere musklene der til den blir bra igjen. Du har en hel uke igjen til å få armen frisk. Vi skal sørge for at du er i toppform,» sa Nanniya. Han var det nærmeste Amar kunne kalle en bestevenn. Det store huset til faren hans var alltid åpent for Amar og hans likesinnede. Nå for tiden drev han mest og trente der, selv om han tidligere hadde vært mest opptatt av å drikke seg fra sans og samling og lure ungpiker som var tåpelige nok til å vise seg, på tross av alle råd og formaninger.

«Jeg stoler på deg, Nanniya,» sa Amar og svelget ned tårene.

Nanniya smilte til ham og la hånden på skulderen hans. Det var jo tross alt han som hadde lagt denne ideen i hodet på sin venn, og nå trengte han å bli forsikret på alle vis. Det ville bli alvorlig for Nanniya om Amar skulle tape.

«Vi skal sørge for at han får seg en overraskelse eller to,» sa Nanniya.

Ingen av dem la merke til at latteren til Hundari hadde stoppet, og den sorte mannen smalnet øynene mot guttegjengingen som forsvant.

Bak dem trålet Shulgi i kjølvannet av sine helter.

Test min styrke

Uruk hadde to folkeslag, beskyttet av høye murer og næret av bugnende åkre. Språket og tankene til agadierne og sumererne hadde forlenget blandet seg sammen, og de levde i en slags symbiose mellom elvene, i byer med navn som Ur, Nippur, Lagash og Isin. Likevel var det grunnleggende forskjeller på de to folkene. Sumererne var prester, bønder, artister og byggere. De var egenrådige, stolte og følsomme på grensen til det melodramatiske, og innehadde en dyp melankoli. «Alt jeg har å spise er aske,» var sukket til deres rase. Nanniya for alt sitt vennskap med Amar, var en annen enn ham.

Agadierne var nomader i sitt vesen. Krigerske, uberegnelige og dypt destruktive. Sivilisasjonen var bare et fenomen for dem. En maske. Om du skulle velge, åh, du kan alltid velge, hva ville du ha vært? I ørkenen avgjorde en bror det spørsmålet med en knotete klubbe.

For bare en kan ta føringen.

De gamle agadiske adelshusene, ledet av gudekongen Naram-Sin, var svært nidkjære på å rettferdiggjøre sin høye status og sitt herredømme over hele den sumerske verden. Derfor var *Den Store Prøvelsen* akkurat det navnet tilsa, både hard og vanskelig å gjennomføre.

Slik som alt menn verdsetter var den eksklusiv, både når det gjaldt stand - kun den høyeste adel kunne gjennomføre den, og når det gjaldt herkomst - kun de med agadisk blod var tillatt. De agadiske herskerne måtte sørge for at en prins var en mann folk ikke bare respekterte, men så på som noe høyverdig og bedre. Bare en prins hadde privilegiet til å stige frem i sanden for å utfordre sin mentor og læremester i de mannlige kunstarter og møte ham til en tvekamp som så nært som mulig etterlignet en strid på liv og død. Med slag, spark og bryting måtte læremesteren overvinnes, for at prinsen skulle bli regnet som voksen.

Om han klarte det, ville den gamle mentoren knele langt ned i støvets og ydmykelsens dyp, og aldri reise seg derifra overfor ham igjen. Han måtte ta prinsens fot på sin nakke og erklære ham som sin overmann, og det var gjevere jo yngre prinsen var. Statusen man kunne vinne ved å seire som ungdom var et glitrende trofé alle ville ha. Men det var få som prøvde veldig tidlig, og det var gode grunner til dette.

Læremesteren var alltid en kjent og fryktet slåsskjempe, og en ventet ham å kjempe til det ytterste av sin styrke, det ypperligste av sine evner og med det innerste av sitt mot. Noe annet var en skam. Om læremesteren på tross av sine beste anstrengelser skulle tape, regnet man naturlig nok med at han ikke hadde mer å lære bort, og han ville miste sin posisjon og alle de privilegiene Hundari nå mesket seg i. Siden lærerne oftest var menn som hadde reist seg på grunn av sine meritters ry og sine kvaliteters kraft, og ikke fordi foreldrenes bakgrunn dyttet dem opp, var fallet stort.

Knuste neser og tapte tenner var et vanlig resultat av kampen, nærmest en regel, og ingen elev ville bli skamfært uten å ha muligheten til å vinne. Det var et år mellom hver gang man kunne ufordre læremesteren, og for hvert nederlag ble terskelen for å delta høyere og frykten større.

Kjærlighet mellom lærer og elev var for det meste sett på som en umulighet, på grunn av opplæringens beinharde natur. Risikoen ved prøvelsen var noe alle kjente til, uten at de riktig anerkjente at den kunne bli dem til del. Knær og hofteskåler kunne ødelegges for godt, og dem gudene forbannet med uhell, ble båret av arenaen som krøplinger. Det var vel vissheten om dette som var det nærmeste disse unge hadde om døden som begrep, i alle fall for sitt eget selv som pulserte hurtig med ungdom og liv.

Vanligst var det å utføre *Den Store Prøvelsen* i tidlig voksen alder, da lemmene var ferdig utvokst, treningen hadde festet seg, og ens fulle styrke hadde foldet seg ut og stod der klar, rede, ventende, lengtende. Med litt pågangsmot og flaks skulle det da gå an å lempe en middelaldrende gamling ned i sanden og sørge for at han ble der. Slik lød i alle fall den konvensjonelle visdommen. Før eller senere ville utfordreren vinne, om han så tapte en serie kamper. Og da var han mann. Seier her var bare en middelmådig prestasjon, noe nødvendig man gikk gjennom, ikke et overgangsrituale der man markerte seg selv som eksepsjonell.

I det gamle Sumer ble det ekstravagante i dåder høyt besunget, selv om nå agadiere hadde størst hang til det ekstravagante i en sterk personlighet. Men begge disse trekkene sammenfalt med ønsket om å vinne tidligere. Derfor forsøkte noen dristige seg så tidlig som i femten-seksten-årsalderen, og ble feirede helter langt utenfor bystatens grenser om de skulle lykkes. Amar var bare fjorten, men han hadde tydeligvis en plan som var blitt lagt opp på hans vegne.

Byen snakker til seg selv

Det ryktes snart over hele byen hva som var på ferde. Den gjengse oppfatning var at Amar nok var modig slik en kunne vente, men også overmodig slik som toskete ungdom gjerne er. Når en hadde priset Amar for motet som gikk over i overmot, var det lettere å akseptere at folk sa at han var vettløs, altfor ivrig og at han kom til å kollapse under vekten til sine egne ambisjoner, for folk likte å berømme og ikke nedvurdere sin egen adel, det som var byens blomst og krone.

Godtfolk mente å vite at så unge gutter hadde forsøkt seg i tiden som hadde vært før, men det hadde ikke gått så bra for dem. Resultatet hadde alltid vært en mørbanket kropp og ydmykelse satt ut til offentlig beskuelse, men en gang også et dødsfall etter et spesielt rått slag rettet mot hodet. En tullele unggutt hadde nemlig gått mot en læremester som mest så ut som en okse. Ingen husket lengre navnet på denne gutten, for det hadde visstnok skjedd for hundre og tjue år siden, men alle var enige om at læreren hans må ha vært et spesielt ille tilfelle av menneskelig monstrositet.

Det ble stille hvisket at det ville være svært uheldig om noe slikt hendte med Amar, for Hundari var litt av en villmann. Noen erklærte bombastisk at dette garantert kom til å skje, for de visste at de i ettertid ville bli regnet som svært kloke om en slik dyster spådom gikk i oppfyllelse. Ingen som var så ung kunne stå seg imot en fullvoksen mann, det visste da alle.

Men byen elsket Amar og ønsket ham det beste. Det ble ikke snakket høyt om i det hele tatt, men de vel informerte hadde god oversikt over utvekslingen av ord den dagen utfordringen kom. Både unggutter og slavinner hadde nemlig blitt nøye kryssforhørt av de verste sladrebankene. Folk visste derfor ett og annet om hva som ventet Amar om han skulle tape. De klokeste tillot seg å spekulere i hva kongen selv ville mene om dette, og konklusjonen ble alltid en betuttet mumling.

En uke ville det ta fra kampen ble annonsert til den ble fullbyrdet. Dette var mest for å hindre at en ung jypling skamslo læremesteren sin når han strevde med bakfylla eller på andre måter var satt ut. Naturlig nok var ventetiden lengre ved sykdom eller om man ved dødsfall måtte skaffe en like god erstatning. I perioden før kampen var det ikke tillatt for lærer og elev å se hverandre mens de gjorde forberedelser på hver sin kant, men de hindret ikke begge parter i å sende ut spioner for å se hva som foregikk i fiendeleiren.

Amar sendte ut en måpende unggutt, som med runde øyne fikk betrakte Hundari slå sandsekker med den voldsomme styrken i armene så de revnet og sanden føk. Det var ment for å skremme, og Hundari brukte tiden mest til å slappe av og mykne musklene. Han visste at så lenge han bare var konsentrert og i kroppslig og mental balanse, ville det være en smal sak å meie ned Amar med den overlegne styrken sin. Tross alt veide han nesten dobbelt så mye som sin unge utfordrer, og mesteparten av teknikkene, grepene og triksene Amar hadde lært var kommet fra ham.

Amar var under enhver målestokk kjernesunn og velbygd, skjelettet var et velproporsjonert rammeverk der et fintilpasset sett av sener, muskler, blodårer og dundrende organer var satt sammen i bildet til noen nomadiske og krigerske forfedre som hadde vunnet alt. Men han var så ung. Og han stod mot den beste, den farligste.

Riktignok ryktes det at Amar trente for harde livet i huset til sin venn Nanniya, hvor han gikk gjennom en slags hinderløype utgjort av vennene. Der ble han konfrontert med hver eneste stilart og kampteknikk som var vanlig å bruke, og også noen mer eksotiske. Han bokset og styrte på. Såpass hadde de unge toskene bust ut ved besøk på diverse skjenkesteder rundt om i byen, selv om de tydeligvis hadde avtalt å holde kjeft om detaljene. Mer visste ikke Hundari, for huset var lukket for innsyn selv for gutter han betalte godt. Det nyttet ikke engang for ham å rundjule de små spionene sine for å motivere dem bedre.

Synd, tenke Hundari, for han skulle gjerne likt å vite kombinasjonen av teknikker og hvordan Amar konfronterte dem, selv om han kunne gjette seg til nesten hver enkelt av dem. Da kunne han kvele Amars slagplan ved unnfangelsen.

Noe av hemmeligheten bak Hundaris suksess lå i en dypt innpreget evne til å analysere motstanden, for så å forutsi hva det var fienden ville prøve seg på. Slikt sett virket det som om det svære beistet av en mann alltid visste neste trekk, at han alltid var et steg foran begivenhetene. Bare det kunne være nok til å bryte komposisjonen til enhver. Denne evnen var ikke naturlig og instinktiv slik som mange av de som ble utsatt for den trodde, men nøye planlagt og kalkulert.

Det irriterte Hundari at han ikke kunne trekke ut hovedessensen i Amars plan. Såpass klok var Hundari at han visste Amar trodde han kunne vinne, ellers ville han ikke risikere sin egen helse og det å ydmykes med åpen munn. Hundari tenkte nøye gjennom det. På den andre siden var det vanlig for de unge å overvurdere seg selv. Om læremesteren var Nanniya, var det kanskje slik at han hadde lurt Amar for å ydmyke en rival i det skjulte.

Tanken fikk Hundari til å smile i skjegget mens han tøyde ut. Det virket rimelig, for ryktet til Amar ville aldri kunne bli helt det samme etterpå. Likevel, han måtte ikke anta for mye og begynne å slappe av. Han måtte være på vakt. Hundari hadde lært for lenge siden at man aldri, aldri skal undervurdere motstanderen, for i det øyeblikket han er trengt i et hjørne, er når han blir istand til alt, når han er på det farligste. Og Hundari visste godt at det var dumt å overse noe, noe ukjent som kunne sette ting ut av balanse.

Han sørget for å spise godt og holde seg ved like. Han ville avslutte dette hurtig. Amar skulle ikke få skryt for å ha holdt ut lenge. Hvis det nå var slik at Nanniya, den sniken, planla å reise seg på sin venns nederlag, fikk han spille det spillet nå. Kanskje gikk det an å ta knekken på den lavere adelsgutten eller familien hans senere. I alle fall gi dem en advarsel.

Hundari likte ikke å bli brukt, med mindre det var avtalt og han fikk penger for det.

Den eneste ene

Palasset hadde mange åpne seksjoner, små hager som var bygget innendørs. I en av dem var en liten familie samlet under skyggen av et fikentre. Amar og Shulgi satt på en sivmatte overfor sin mor. De fikk servert det vanlige sumerske hverdagsmåltidet, smurte flatbrød med fisk og grønnsaker. Noen slaver betjente en tung vifte, slik at de befant seg i en jevn luftstrøm som lettet trykket fra heten.

«Dette er ikke nødvendig, mor,» sa Amar.

«Det er så sjelden jeg ser dere nå,» svarte Ester. «Å spise middag med meg er det minste dere kan gjøre. Slik kan jeg få vite hva dere gjør, hva som foregår i livene deres.»

Hun så på sine sønner. Begge nyvasket og striglet, iført røde kjortler med belter av hvit hamp. Amars var kuriøst, la hun merke til, med røde fargestrimler ved hver ende. Hadde det ikke vært for det lange håret, ville han sett fredsommelig ut, en slags gud av sivilisasjonen og sivpenen. Men av og til, når han løftet blikket, eller når han beveget seg, kunne hun ane hvor langt unna han var et vanlig menneske. Imitasjonen av broren, for det var det Shulgi var, satt ved siden av. Et bilde av et bilde av et bilde.

«Du vet da alt allerede, mor,» sa Shulgi.

Ester smilte, og strødde noen karsefrø over brødet, før hun forsynte seg med en bit. «Sant nok, jeg vet alt, men jeg trenger også å være i forkant av begivenhetene. Dere, mine elsklinger, kan ikke skjule noe for meg.»

De kostbare øynene deres var skjermet fra solen med svart kohl som var tegnet i elegante linjer over ansiktene. Helst ville hun hatt dem pyntet som da de var små. Med rødmalte munner og sløyfer i håret. Men protestene ble vel for store til at det var verdt det.

«Åh faen, da vet du at jeg har ligget og ronket i sengen til Shulgi.»

Shulgi satte i et hyl, og kastet seg over broren så han veltet overende. Amar lo høyt og holdt gutten fast over seg. De kavet vilt, slik at en skål veltet i voldsomhetene. Tilslutt brettet han Shulgi sammen til en ball, og sparket fra med foten så han rullet bortover gresset.

«Gutter, oppfør dere nå,» sa Ester, mens pannen rynket seg i overbærenhet. Hun var iført en kjole med mange frynser, og en duft av rosevann og jasmin fulgte henne hvorenn hun gikk. En eneste stor flette slyngtet seg rundt hodet. Tunge smykker hang fra halsen og fra ørene, og området rundt øynene var dekket av tykke lag med kohl-stift. Illusjoner på en illusjon. Hun hadde levd i byen Ur, født inn i en ganske vanlig familie, bortsett fra at gudene hadde slått henne med en usedvanlig skjønnhet. Så Sargon tok henne som konkubine, og etter at hun hadde produsert levende barn, som kone.

De første hadde vært dødfødte. Begge gutter, og hun visste at det var fordi gudene ville håne henne. Men så hadde leiren fått en stemme og en sjel, og slik ga hun dem navn: Amar, Shulgi

og til sist Azara. Det ville ikke bli flere. Hun var forbi de årene nå.

Men Ester var ennå vakker på den måten som vekker ubehag hos menn, for en mann trenger først og fremst å føle seg overlegen kvinner. Sargon hadde ikke sagt det, men han hatet henne fordi hun ikke hadde vært jomfru. Hun gjengjeldte det ved å hate ham for hans svakhet.

Shulgi kom seg tilbake igjen. Han var andpusten og holdt seg for siden, og så på moren med vide øyne. Ester så hurtig bort.

«Hv-hvorfor er ikke far her?» spurte Shulgi.

«Deres far er en meget fjern mann. Han er ofte opptatt, med andre ting enn oss.

Tempelet, hæren, prestene.»

«Vær stille, mor,» sa Amar.

«Hva med Azara?» sa Shulgi.

«Deres søster er for liten til å sitte rolig. Det vet dere jo.»

De inntok måltidet i stillhet. Nyskårne agurkskiver og karse ble lagt over fiskehalene på brødet. Det var best å ikke spise for tung kost i denne varmen. Til sist ble maten skylt ned med vann frisket opp av sitrusfrukt.

Ester passet på å gi stemmen en forførerisk kvalitet, slik man henvender seg til et gråtende barn, eller en mann som trenger bekreftelse. «Nå, snakk med meg.» Til sin overraskelse hadde hun oppdaget at det også fungerte på sønnene.

«Jeg har gjort det,» sa Amar. «Jeg gikk selv bort til ham og utfordret ham til tvekamp. Når jeg vinner, kommer jeg til å være voksen, og ingen kan være min lærer mer.»

«Hundari er en meget farlig mann. Den farligste, blir det sagt. Han har drept prinser med kniven sin. Voldtatt jomfruer og levd med løver,» sa Ester, og satte øynene granskende i sønnen. Han møtte blikket hennes på en måte som Shulgi aldri ville ha greid.

«Alt er farlig. Men det farligste er ikke å våge noenting,» sa Amar. «Jeg er sterk nå. Jeg kan føle det. I meg bor en kraft som ønsker å komme ut.»

«Og likevel ville en vanlig mann ha sagt at det var selvmord.»

«Jeg er ingen vanlig mann. Du har selv sagt at du så solen stige opp fra ditt skjød, den dagen jeg ble født.»

Ester husket hvordan hun lå med beina spredt mot grålysningen. Som konkubine hadde hun fått et lite hus på beitemarkene utenfor Uruk. Om natten pleide hun å gå barføtt i gresset, for å la stjernene dreie seg over hodet som en krone. Hun fulgte månens veier til hun var sikker på at hun trengte kun et skritt for å ha tatt steget utenfor skapelsen. Og det var visdom der. En stor og tung visdom som ga av seg selv til den som ville ha det. Forhatt av de fleste, men elsket av de aller beste.

En natteferd hadde ført for langt bort. Etter å ha vandret til grensen mellom alle ting, måtte hun plutselig krøke seg sammen. Fødselen varte lenge, og bare sjakalene og en formløs

skikkelse kom for å høre på. Idet hun skrek ut for det hun trodde var siste gang, ble ropet hennes møtt med soloppgangen. Forbi lårene strømmet det vakreste syn et menneske har sett. Blodig. Slimete. Skrikende med krefter hun ikke trodde fantes.

«Ja, det var det jeg så,» sa hun, og etter en pause: «Det er den mest foraktelige ting for en mann å søke likhet med andre menn, eller et fellesskap med kvinner.»

«Så, du støtter meg? Du vil at jeg skal gjøre dette?»

«Jeg ville skjule deg for verden om jeg kunne, min vakre sønn. Men grunnen til at du er vakker, er fordi du er den du er, og man kan ikke skjule solen. Løve eller ikke, du må overgå denne Hundari. Men jeg kommer ikke til å være der for å se deg gjøre det.»

Var hun en ond mor som tillot dette? Mange ville si det. Det var lenge siden hun hadde bestemt seg for ikke å holde tilbake kreftene hun hadde gitt opphav til. At det skulle skje sønnene noe, var en frykt så stor at hun hadde skjøvet den under en stor stein og satt seg på den. Hun satt på den steinen ennå. Skjebnen kunne ikke skape noe som Amar, for så å ødelegge det.

«Din vilje skje, mor.» Leppene hans formet et vagt smil. «Og jeg er glad at du ikke vil være der. De andre ville jeg klare, men ikke deg.»

«Amar vil knuse ham!» ropte Shulgi.

Amar tok et av brødene, og stappet det i munnen på Shulgi. «Ama ... ååh!»

«Her, ta litt mer. Mmm ... godt ikke sant?» Han holdt gutten fast, mens han trykket brødet inn.

«Gutter, oppfør dere,» sa Ester. Amar slapp etter hvert taket, og Shulgi trakk seg litt lengre unna. Det var bare en ting hun beundret mer enn ungdom, og det var maskulinitet. Det hang som oftest sammen. Sønnene var hennes triumf her i verden. Hun husket første gangen en ung pike hadde kommet til henne med blod på kjolen. Ester hadde puttet en shekel sølv i hånden hennes. «Han er for god for deg,» hadde hun sagt til pikebarnet. «Han er mer enn du noensinne vil fortjene.» For henne var andre mennesker et middel til å bygge sønnenes storhet, og livsblod skulle få pryde monumentene av dem der de reiste seg. Og det var ett som ruvet over alt annet. Et tempel til stjernene. Hun var dets opphav, selve moderdragen Tiamat. Det var i den viten at hun hadde all sin stolthet.

«Som Shulgi spurte om, er det en grunn til at deres far ikke er her. Eller Azara,» sa Ester.

«Hva?» sa Shulgi, mens blikket til Amar ble vaktstomt.

«Og slavene snakker ikke,» sa hun. Det ville være unødvendig om hennes beste tjenere skulle forsvinne på grunn av en misforståelse. Slavene med viften så uttrykksløst på. «Jeg har samlet dere her for å diskutere fremtiden deres.» Ester flyttet på hodet så øredobbene klirret. «Eller rettere sagt, jeg har samlet dere for å fortelle hva som skal være deres fremtid.»

«Det blir opp til meg å avgjøre,» sa Amar. «Jeg kunne gått til far.»

«Det bør du gjøre,» sa Ester. «Om du ikke liker det jeg forteller deg.»

Amar lente seg litt lengre frem.

«I våtmarkene mellom Uruk og Isin bor det en bande illgjerningsmenn. Det er rundt femti av dem, sammen med kvinnene de har tatt for seg selv. De har herjet området rundt i mange måneder. Drept veifarende, plyndret de primitive som ennå lever i sumpen, ja til og med stoppet en karavane ledet av Hesam. Før han slapp fri, måtte han se døtrene bli voldtatt. Han har sverget hevn, her eller i underverdenen. Han har lovet å for alltid tjene de som kan hjelpe ham.»

«For noen djevler,» sa Shulgi.

«Disse mennene er alle betalt av meg.»

Guttene hennes rørte seg ikke. En flue gikk over ansiktet til Shulgi, uten at han lot seg merke med det.

«De er betalt av meg. Men når du Amar, vinner manndomsprøven mot Hundari, nå eller om ett år, vil du få tildelt en kontingent av din fars hær. Tradisjonen tro, en sjettedel, noe som vil tilsvare rundt tusen soldater. Han vil ikke kunne diktere deg lengre. Disse bandittene vil herje en god stund til, slik at de blir som en gresshoppesverm for landet. Da vil jeg at du skal finne leiren til bandittene, jeg vet hvor den er, og drepe dem alle sammen. Du skal bringe hodene deres tilbake til byen. Du vil få Hesams takknemlighet, og han skal være for deg et skarpt sverd.»

«Hvorfor gjør du dette?» sa Amar, og smalnet øynene mot henne.

«Hun ... hun vil at vi skal være helter,» sa Shulgi.

«Ja, min sønn. En helt skal dere være. Et land har behov for helter, skjønner dere. Det er slik et land overgir seg selv i hendene til en sterk mann. Fordi han er en helt.»

«Det er umoralsk,» sa Shulgi. «Om alle gjorde som deg, ville hele Sumer vært i kaos.»

«Du snakker som din far, for dessverre måtte jeg ta imot hans urene sæd for å avgi dere fra min rene kilde.»

«Det er ondskap!» sa Shulgi.

«Det finnes ingen moral. Bare interesser,» sa Ester. «Og om det er ondskap å elske dere, er jeg skyldig i all verdens forbrytelser. Jeg ville ha solgt meg til underverdenen, ja selv til folkene fra fjellene, om bare det ga dere lykke. Er det slik dere vil gjengjelde min kjærlighet? Ved å kalle meg ond? Er det slik en sønn skal snakke til sin mor, hun som har utholdt så mye for å få holde dere?»

«Mor, du er en gudinne. Det du så for så lenge siden ...» sa Amar.

«Det er ikke lenge siden for meg.»

«Det du så den gangen, skal bli virkelig. For deg skal vi være landets helter.»

Shulgi satt med beina i kryss på sivmatten. Skyggen fra viften pulserte uendelig

langsomt mot bakken, og alt som kunne høres var suset fra de mange fjærene, og et insekt som lettet.

«Du er vel med meg, bror?» sa Amar.

«Jeg er din bror,» sa Shulgi.

Og med det utslettet han seg selv på en måte som gjorde at han aldri ville finne seg selv igjen. Ikke før han lette i desperasjon i ødemarken, fjernt fra alle håp og mennesker. For han var fanget under tyngden av en brennende sol.

Og denne solen i hans liv smilte.

Ester så på utvekslingen mellom de to. Det kunne være ganske underholdende til tider.

«Hva er de tre dydene?» sa hun.

«Vi vet hva det er,» svarte Amar.

«Vel, om dere vet det, kan dere vel si det,» sa hun.

«Å styre villeselet, å skyte med buen, og å tale sannheten,» fremsa Shulgi.

«Sannhet er for menn, løgn er for kvinner,» la Amar til.

«Nå barn, synes dere det er rart at jeg får dere til å lyve, selv om dere har blitt opplært til å si sannheten?»

«Hundari har fått oss til å lyve,» sa Shulgi. «Han sier vi skal gjøre det om det er nødvendig. Og det er det jo oftest når det gjelder han ....» Blikket til Amar ble mørkt da navnet til hans store fiende ble nevnt.

«Hva med deg, Amar? Hva synes du om det jeg gjør for deg?»

«Jeg bryr meg ikke,» sa han. «Så lenge jeg får fordeler av det.»

«Så det betyr at du synes det er greit at jeg får deg til å handle som en kvinne?»

Amar så rasende på henne.

«Jeg synes du er prinsipløs, mor,» sa Shulgi.

«Ahh, herlig prinsipløs, er det? Det er den siste av dydene du er best på, Shulgi, mens de to første står sterkt hos Amar. Kyndighet mot moral, eller rettere sagt, en sterk interesse. Men begge fordømmer meg på hver sin måte.»

«De tre dydene må være feil, mor. For Hundari har lært oss opp til å være menn, og har lært oss å lyve. Derfor må det å lyve være tillatt, av og til,» sa Shulgi.

«Nå er vi inne på noe. Men de tre dydene er riktige. De fanger essensen i det en mann skal være. Hva en kvinne skal være, vel, det skal jeg skåne dere for. Løgn er den minste av hennes synder.»

«Hva er det du vil frem til egentlig, mor? At vi er kvinnfolk? Er det sånn det skal være nå? Det er bra du er en kvinne, for ellers hadde jeg måttet drepe deg for de ordene,» sa Amar.

«Så dramatiske vi er!» sa hun i et høyt toneleie. «Om jeg sier at du er en kvinne, og du

virkelig var det, trengte du ikke drepe meg for å ha fornærmet deg. Da hadde det holdt med å baksnakke meg tilbake.»

«Hva i helvete ...» snerret Amar. En rødbrystet fugl som trippet rundt og bruste med fjærne var noe hun likte å se. På den måten kunne han være riktig så sjarmerende.

Noen ganger ble det likevel for mye av snadringa.

Stemmen hennes ble dyp. «Vit dette, at de fleste menn eksisterer kun som en tilfeldig kraft på jorden. De kan være sterke, de kan være kloke, de kan være moralske, eller en kombinasjon av delene, men summen av dem er for liten, for de har ikke noe mål.»

«Hva slags mål bør man ha?» spurte Amar.

«Den beste mannen jeg kjente, sa dette: Jeg bøyer meg for deg, mitt selv. En mann skal dyrke seg selv, hemningsløst og i evighet. De mindre menn skal akte seg for ham, og bære hans navn som merker på sine kropp. Jeg skal fortelle dere om det som skal skille dere fra disse mindre mennene. Sannferdighet, men bare for de som fortjener det. Mandighet, når det er spørsmål om makt. Interesser, men av og til kan mange interesser bli en. Alltid lyv når dere er i mindretall. Om dere ikke liker ordet kvinne, kan dere bruke ordet edderkopp når dere skal spinne et nett. Men om en mann skal skape noe, må han gi slipp på seg selv. Han må bli, som dere kaller det, et kvinnfolk.»

«Det du sier er en eneste stor selvmotsigelse. Det blir som å ha en kurv og ville ha den vrengt og ikke vrengt samtidig,» sa Shulgi.

«Besnærende, sønn. Verden er stor, som en tett vev med mange tråder. Derfor kommer alle prinsipper med visse forbehold, for de er vevd inn i hverandre. Klyng deg ikke til en liten tråd, men se hele veven. Hva den er og hva den skaper. Svakheter fører til engstelse, engstelse fører til sofistikkasjon, og sofistikkasjon fører til falskhet som er en kvinne. Derfor er det viktig at dere er sannferdige og direkte, ikke nølende og fromme. Disse er mennene dere skal passe dere for: Prester, for de er en adel bare av ord. Kjøpmenn, for de er slaver med penger. Mest av alt skal dere frykte en mann med bare en sannhet, for han er den verste løgneren. Disse er mennene dere skal elske: Lyrespilleren, men bare om sangen er god. Mannen med våpen, for han følger jordens lov. Og tiggeren.»

«Hvorfor en tigger? Det er jo bare et krek,» sa Shulgi.

«Fordi han er det gode som tapte.»

«Hva med kvinner?» sa Amar.

«Elsk alle kvinner. Om dere skal elske en, for gudenes skyld, sørg for at det er en hore.»

«Hva er du for far, mor?» sa Shulgi

«En hore.»

«Faen heller, mor,» sa Amar «Om du hater far så mye, hvordan kan du like meg?»

«Dere ble rensert i mitt skjød. Jeg er mektig.» sa hun. «Interessene våre var

sammenfallende, en stund. Trådene løp sammen. Alt i livet er en splittelse, og det er i utvekslingen mellom de to at noe nytt blir til. Du kan ikke redusere verden til begrensningene i ditt eget perspektiv. Det mennesker er vil være flerfoldig, for det er så mange stemmer og så mange drømmer. Deres far, jeg elsket ham for det han var, men ikke lengre.»

«Jeg synes at det er nok nå,» sa Amar.

«Jeg også,» sa Shulgi. «Kan vi ikke snakke om noe annet?»

Ester rynket nesen. «Det synes ikke jeg. Dere er klar over at dere vil få andre mennesker til å lide?»

«Jeg gir vel faen ...» sa Amar.

«Jeg vet,» sa Shulgi og så ned.

«Ønskene og ropene etter hjelp er endeløse. Det er ikke det som gjør jorden vakker, annet enn den seirende hånd, snart et kjærtegn, snart en knyttneve. Drømmer er for de som har vendt seg innover, for de som ikke går modig gjennom denne verden. Om du skal drømme, gjør det våken. Drøm på jorden. Latter og hån til de slagne. Alle gleder til de triumferende. Slik har det vært siden skapelsen, og slik skal det være til jorden går under,» sa Ester. «Dette var visdommen som ble meg til del, den gangen jeg var mest alene.»

«Og derfor tror du det er visdom?» sa Shulgi sakte.

«Pass deg, sønn. Jeg ser at du kan gå vekk fra den brede vei en dag, og jeg liker det ikke. Ve den mann som ikke er en med verden, som ikke lever direkte i veven og som ikke utøver seg selv. Hvorfor se innover og innover i sin usle sjel, når man kan se på gull og inn i øynene til fiender som dør, se hele verdener som brister under sin vilje og sin makt og sitt velbehag til evig tid.»

«Selv jeg skal dø,» sa Amar. «Men ikke i dag. Ingen dager der jeg er til.»

«Det er riktig. Gudene kan ikke kjenne seg selv uten dere. La ønsker bli ambisjoner, og du skal aldri savne noe. La lidenskap bli til handling, for skjebnen er stor. Bygg din bro over avgrunnen av gull og makt og alt som er godt i denne verden. Gjør det, og du skal se lys selv mens du forgår.»

Ordene var voldsomme, hun visste det, men hun måtte forberede dem på den strengen av mektige dager som skulle komme. De måtte få se inn i avgrunnen og hjertet hennes, ane formen av de formløse hun hadde snakket med ved randen til sin egen forstand. Den som ikke vet, går seg vill, slukes brått og brutalt av det sammenkrøket monsteret som er fremtiden.

«Høres mest ut som bare snakket, spør du meg,» sa Amar. «Vet du hva jeg tror?»

Ester vippet opp hodet og så på sønnen gjennom senkede øyenlokk.

Han blottet hjørnetennene i et glis. «Du løy til far, og han gjennomskuet deg.»

«Jeg synes ikke vi skal ...» sa Shulgi tynt.

Tilgi meg.»

Ester dyttet hånden mot det våte fjeset og skjøv ham fra seg. Så snudde hun seg slik at kjolen ble slengt i synet hans, og gikk og satte seg igjen. Derfra betraktet hun dem uten å foretrekke en mine. Fra en skål fant hun en oliven, og viste dem tennene mens hun langsomt knuste den i munnen. Hun ventet til Amar hadde fått tørket seg over fjeset noen ganger, før hun snakket.

«Utfordre meg og jeg spiser dere levende.»

Hun gjennomboret dem i en slanges blikk. De skalv åpenlyst da hun plutselig klappet kjeven sammen. Guttene hennes ga blekt sin bekreftelse og underkastelse.

«Nå, det er den klokes privilegium å lyve til den dumme,» sa hun sakte. «Den kloke demonstrerer sin overlegenhet ved en vellykket løgn. Løgn er et våpen i krig. Det får folk til å handle slik de ellers ikke ville ha gjort. Får dem til å beruses og se tingene du vil at de skal se, uten å vite at bak alt er ditt smilende ansikt.»

Hun tok en pause. «Det er også sant at deres far gjennomskuet meg, noe som viser at blodet deres ikke er så svakt når det kommer til stykket. Kaysit er et hus som går langt tilbake. Jeg var heldig som kunne ta del i slik en arv.»

Shulgi svelget noen ganger og pusten kom ujevnt ut. «Ja. Kaysit går faktisk helt tilbake til tiden rett etter syndefloden.» Han så seg rundt, før han fortsatte. «Hvordan er det verset går igjen? Enki drev ned elven i båten sin.»

«Der så han en kvinne som het Ninhursaga,» sa Ester.

Shulgi lukket øynene mens han snakket. «Hun strakte armene mot ham og spurte: Hvor har du vondt? Hun lot ham få sitte ved sitt skjød. Skjødet fra Niberu. Han puttet sæden sin i henne, og hun fikk en datter, som han puttet sæden sin i. Dette skjedde med åtte døtre. Apu, Ninsikila, Ningiriutud, Ninkaso, Niza, Azimua, Ninti, Ensag. For han hadde vondt i hodet, håret, nesen, munnen, halsen, armene, ribbeina, sidene.»

«Og Ninhursaga sa: Måtte de aldri mangle gaver, de små jeg har gitt fødsel til,» sa Ester. «Hver incestuøse datter ga opphav til folkeslag. Men den første var Apu, og barna hennes fikk være konge av gresset. Fra disse kommer de agadiske stammene, som erobret hele Sumer.»

«Skinnende er byene. Skinnende,» sa Shulgi.

«Ja, skinnende. Har dere glemt det? Jeg har mange gaver å gi dere. Av deres far har dere fått styrke, rikdom og manndom, men dette er små ting. Svake ting. Jeg gir dere overlegenheten over andre mennesker, det som kan forøke deres styrke. Jeg gir dere øynene mine til å se med, og jeg gir dere avgrunnen i min munn. For jeg ser at dere har det vondt.»

Amar strevde fortsatt med pusten, og kroppen hans hev på seg mens han kjempet mot seg selv. Nå ville ikke Ester se på lenger. Hun reiste seg, og med fjærlette trinn kom hun bort til ham. De hadde bare godt av å bli satt på plass av og til, men det fikk være nok nå. Hun satte seg på

knærne og ville tørke av ham med ermet på kjolen. Han rykket vekk hodet med en smertefull grimase. Ester kom med ermet igjen og søkte insisterende etter de flakkende øynene. Han unngikk blikket og la seg mot brystet hennes. Ester slynget armene rundt ham og lot ham få gråte på den måten han trengte, voldsomt og lenge, hele tiden mens han klynget seg fast. Det var den samme lange monotone tonen han utgjøt.

«Hvorfor denne sorgen?» spurte hun. «Når du blør, er det fra kroppen. Når du gråter, er det fra sjelen. Hvem kuttet deg så dypt? Hvorfor denne sorgen?»

«Vet ikke, mor,» snufset han og fortsatte å holde rundt henne. Shulgi så på dem med grønnskimrende øyne, og munnen hans trakk seg sammen.

«Gudene ga deg en sjel bundet fast i leire. Den er ikke evig. Så hvorfor gi noe godt av deg til dem? Hån gudene ved å være lykkelig. Solen tar ikke hensyn, stiller ingen spørsmål, kjenner ingen tvil. Kom til meg nå.» Hun strakte armen mot Shulgi. «Du også.» Hun trakk dem inntil seg, frukten av sitt skjød. De ville trenge den svale skyggen hennes ennå. De ville trenge hennes ruvende makt. Hun klemte de vakre små hodene inntil seg og smilte. «Jeg skal ikke spise dere opp. Selv om det har vært fristende av og til.»

Hun knipset på slavene. De satt over åstedet for sin lille batalje, hvor veltede skåler og bikkede kar hadde blitt offer for familiens enhet. Slavene rettet på dem, og ryddet til alt var i tilfredsstillende orden. Hun hadde hatt sitt å stri med når det gjaldt Amar, men det var lenge siden han hadde trengt en påminnelse om ting.

Sist hadde han vært kun en liten stilk, trassig i både ord og handling. Han var nok til å gi en profet hodebry, og ingen av piskene hennes hjalp. Sliten i armen ble hun også av å svinge den over hodet hele tiden. Hun likte å se det, men kunne ikke tolerere det. Han skjønnte at noe var på ferde, da hun slepte ham med seg til et avsidesliggende område. Med sped stemme spurte han om hun skulle selge ham til fjellfolket. Hun svarte at de kom til å være alene mens hun gjorde slutt på ugangen for godt.

Gutten hadde hatt vett nok til å bli livende redd og ba tynt for seg da. Hun vred armen hans og sa at det ikke nyttet å be, for hun hadde alt bestemt seg. Han spurte om hun skulle knuse hodet hans mot en stein, om hun hadde en kniv å stikke ham med, eller et reip å kvele ham med, og hun svarte nei hver gang. På et passende sted stanset hun og bøyde seg helt ned til barnet. Han ble fortalt at hun kom til å drukne ham. Han nektet å slippe taket i henne, for han trodde vel at hun kom til å kaste ham i elven eller ned en brønn. Men slippe måtte han.

«Ummum! Ummum!» hadde han ropt og forsøkte å bli løftet opp igjen, uten at hun lot seg bedåre av den slags.

Etter det hadde han blitt direkte spak rundt henne, uten at noen helt skjønnte hvorfor. Oppsetsigheten hadde mest rent bort.

Slavene gjorde seg ferdige og stilte seg opp, avventende og med senkede blikk. De var gode slaver, som verken snakket eller hadde meninger. Om Ester ikke var vel fornøyd, pleide hun å få dem rullet over rødglødende steiner. Et smil berørte leppene hennes da hun rettet oppmerksomheten mot sønnene.

Sølet som var blitt til for tårers ferd, ble tørket bort med en klut hun vøt i en vannskål. «Kostbare øyne. Mine kostbare øyne,» sang hun, mens hun stadig dyppet kluten i skålen. «Sorg tillates ikke for mine kostbare øyne.» Vannet var snart beksort av sminken som hadde gått i oppløsning ned kinnene.

«Nå, vis at du er kjæresten min,» sa hun til Amar. Han var fortsatt nedstemt, men strakte seg frem for å gi henne et fort kyss på munnen.

«Det holder ikke og det vet du.»

Denne gangen ble kysset fulgt opp av at han gned nesen mot henne. Ester humret og gned tilbake. Etterpå så han blygt i bakken.

«Din tur,» sa hun til Shulgi, og smilte mens hun fikk det påkrevde kysset og gned nesen mot ham.

«Der ser dere. Dere kan være dyktige gutter, om dere vil,» sa hun og utbrøt: «Jeg har visst fått meg to kjærester!»

De var fortsatt skamfulle og så for det meste ned, slik unge menn gjør når dagen har brakt nederlag. Men slik var det altså, når den rødbrystede fuglen måtte spankulere utenfor skjulestedet til større skapninger og med frekke skratt utfordre det som var der inne. De ble pent nødt til å se på henne da hun gjenopprettet linjene og strekene med sin egen kohl-stift, og hun la også til sine egne mønstre som hun inspiserte med løftet hake. Så edle trekk de hadde, lepper og øyenbryn buet seg for å avsløre den flammende lidenskapen bakenfor. Hun kunne observere det tydelig nå som de rasende følelsene var tyngt ned med et midlertidig alvor.

«Mor, vær så snill,» sa Shulgi, da han syntes hun ble for nærgående med fargestiften.

«Ikke noe vær så snill med meg,» sa hun, og snudde hodet hans fra side til side.

«Stolthet er ødeleggeren av unge menn, melankoli av den middelaldrende og vrede av den eldre. Det er begrenset hvor stolte dere får være overfor meg,» formante hun.

Fremdeles var de så unge at de bar et visst feminint preg, som snart nok skulle erstattes med lynende styrke. Det ypperste menneske var en ungdom. På grensen mellom barndom og voksenalder. På grensen mellom kjønnene. En herlig blanding av potens og kraft og forfinelse i de slanke lemmene.

«Noen menn er dyktige med kvinner, andre med gull. Noen kan snirkle ord med tungen, slik at en skulle tro de ikke er annet enn ord. Dere skal ikke misunne disse mennene, for i sitt hjerte er hver mann ulykkelig. De banale og de onde er de samme. Glem aldri det. Det eneste som kan gi

et menneske håp og mening er at det innehar makt, over seg selv, først og fremst, men også de andre. Og alt som ikke er dere, skal dere råde over.»

Slike røde druer, fyldige på tungen. «Og alt som er dere, er mitt.» De så det ikke selv, men de hadde aldri vært vakrere. Alt dette kom til å være forglemt, og de ville snart bykse frem til nye seire.

Men de ville huske kjeven som hadde båret dem rundt, og den som hadde slikket vekk tårene fra hver lille skuffelse, inntil ingen skuffelser var igjen, bare en verden av utstrakte kvinner og sønderslåtte menn, tenkte hun da hun la armene rundt dem. Hun dyttet hodene deres ned i fanget. De protesterte litt, men hun ville ikke ha noe av det. «Vil dere gjøre deres mor lykkelig?» spurte hun mens de lå der. De mumlet ja, som ventelig er til slike spørsmål.

«Nå, det finnes en mann jeg hater over alt annet. Jeg har aldri møtt ham, men jeg hater ham. De kaller ham en gud. Konge over byen Agade, hersker over de agadiske stammene, og overkonge for alle de sumerske byene. De sier at Inanna selv plasserte kronen av ild på hans hode, den kronen som ga ham retten til å herske fra der solen står opp til der solen går ned.»

De lå bom stille i favnen hennes og hun strøk dem over de små hodene sine.

«Jeg hater ham, fordi han eier noe som ikke er hans.»

Det hun snakket om var blasfemi, farligere enn noe annet.

«Når dere blir store, virkelig store, skal dere drepe Naram-Sin, agadiernes overkonge. Han. Sønnene hans. Og alle sønnene av sønnene hans. Alle de som kan tenkes å gjøre motstand. Jeg vet ennå ikke hvordan, men i et øyeblikk av tiden, en dag og under en sol skal det skje. Og da skal Inanna løfte kronen av ild fra Naram-Sins hode og plassere den på det fryktelige ansiktet som krever den, fortjener den. Det er ditt ansikt og ditt hode, Amar. Du skal stige opp og ta din rettmessige plass, som hersker over de fire hjørnene av verden. Du skal lede de agadiske stammene, og du skal eie verden.»

Stemmen hennes ble en streng som dirret. «Det er viktig at alt jeg sier til dere blir mellom oss. Dere er snart voksne menn nå, og det er derfor jeg snakker åpent til dere.» Ester visste at hennes befatning med røverbanden ga Sargon retten til å slå henne i hjel, selv om det aldri ville skje. Slik som sist gang han fant ut av hennes gjøremål, kom han nok bare til å true med å piske henne og siden stikke den i baken hennes. Men enhver hvisken om opprør mot den agadiske overkongen, ville trekke agentene hans ut av mørket og til hennes dørterskel, og de gjorde seg ikke ferdige før kroppen var stiv og kald. Amar var gammel nok til å tie nå, og Shulgi hadde fått den egenskapen lenge før ham. Hun rettet blikket mot den yngste sønnen.

«Du elsker din bror, det vet jeg, og ingen kraft i verden kunne bryte din kjærlighet. Du skal være hans løvelabb, hans klo og skyggen i hans skygge, alltid klar til å springe ut med et rettferdighetens sverd. Du skal beskytte din bror fra alle de onde menneskene som kan tenkes å

gjøre dere vondt. Du vil se mørket fra planene deres klart som dagen, for alt blir rent i ditt blikk. Sammen skal dere reise dere, for aldri å falle ned.»

Dette var hennes ypperste drøm, og den skulle drømmes på jorden. Hun ville tre inn i Inannas skikkelse, slå sine vinger ut, horisontene i hennes hender og kronen av ild på hennes hode.

«Derfor er det viktig,» begynte hun og rørte ved håret til Shulgi. «Ingen tanker uten at de er fra meg.» Hun berørte Amar. «Ingen dåder uten at jeg har bestemt det. Jeg har lært dere å lese og skrive kileskrift, så selv over store avstander skal vi snakke med hverandre.»

Plutselig tilhørte armene en demonkvinne som presset dem ned i moderskjødet. Ansiktet vrengte seg i vrede, og hun skrek så det skingret. «JEG VIL IKKE VITE AV NOE OPPRØR! DERE SKAL BLI UDØDELIGE I DET RENE VANNET TIL ELVEN AV MIN KJÆRLIGHET!» Hun holdt dem hardt fast, kjente på redselen deres, før hun slapp taket. «Gjør det,» sa hun mildt som et kjærtegn. «Vær lydige, og deres mor kommer til å bli meget lykkelig.»

Hun ga de spretne stumpene hvert sitt klaps og slapp dem fri. De svale leppene ble lagt mot kinnene deres før hun satte seg på sin side igjen. De betraktet henne stille. Og slik det passet seg, med en ny respekt. Det var som å se to små løveunger bli skremt av sitt eget speilbilde i vannet. Med lodne ører dyttet de snutene mot det nye og farlige som var kommet. Hva er vel en mor om hun ikke kan bli sjarmert?

«Nå kan vi snakke om noe annet, om dere vil.»

Brødrene satt med sin mor en lang stund. De nøt den svale skyggen og hverandre. Hun lyttet til deres bekymringer, som for henne var plager. Hun så deres drømmer, som for henne var storartede landskaper. Hun snakket til dem om mange ting. Om mørke, om fortid. Om mange klør i sinnet. Hun forberedte Amar til manndomsprøven ved å hviske ham hemmelige ord om hans opphav. Og hun så at de styrket seg. Til sist så hun seg selv fornøyd.

«Nå, kyss deres mor farvel. Hun som elsker dere mer enn livet selv.»

De krabbet bort til henne etter tur og kysset Ester på munnen.

«Vær en løve,» sa hun til Amar, og strøk ham over pannen.

«Vær hans tjener,» sa hun til Shulgi, og fanget ansiktet hans mellom hendene.

DATTER

Lenge etter at de var gått satt hun under fikentreet. Viften fortsatte å gå opp og ned, men hun merket ikke at den var der. For hun hadde merket fotstegene til en gud, og at selve avgrunnen ristet.

Hun kjente at det rykket til i sitt moderskjød.

DU

BURDE

VENTET

Alliansen mellom de ulike

Wham, wham, wham. Never i bevegelse. Prust og korte stønn. Det smalt i pinner og rekkverk mens Mahdi lente den store kroppen sin tilbake. Stolen var uten rygg, så han måtte gripe etter armlenene der de kurvet seg oppover og tok form av bølgeslag som rullet mot ham fra hver side. Kunstverket var skåret ut av et eneste stykke alabaster, så slitt av forgjengerne at den nesten var blank enkelte steder.

«Vårt hus Magir er et gammelt hus,» sa Mahdi. «Men det er ikke alle hus som blir gamle. Hvorfor det?» Rundt ham stod en rekke unge menn av familien. Nevøer og søskenbarn, noen nært og andre langt ut i slekten. Men det var bare én spørsmålet var rettet til.

Nanniya hadde ingen problemer med å svare. «På grunn av uheldige forbindelser, far.» Han satt på en matte ved siden av stolen, med beina i kors og pannen hevet i påvente av ny kunnskap.

Thock, thock, wham.

«Ja! På samme måte som det finnes riktig og galt, finnes det to typer forbindelser man kan ha. Hvilke er de?»

«Forbindelser med de sterke, og forbindelser med de svake,» sa Nanniya.

Flathånden med de tykke fingrene traff Nanniya i hodet med et smell. «Ikke så primitiv, min sønn. Noen ganger skulle jeg ønske du var mer som meg. Mer raffinert, følsom, åpen for de små gledene og de store tankene som ligger bak det sublime. Dessverre tar du etter din mor, som ikke bryr seg om annet enn hva folk har på seg og hva som blir sagt ved brønnen og på torget denne uken. Små mennesker ser det umiddelbare og snakker om hva andre har gjort.»

Whamp, whamp, whamp.

«Jeg er ikke som min mor,» sa Nanniya.

«Kanskje,» sa Mahdi. «Middelmådige mennesker ser det åpenbare og snakker om hva andre burde gjøre. Det er her politikk begynner.»

Nanniya gned seg i hodebunnen der en negl hadde kuttet seg inn. «Hva med overlegne mennesker?»

De fleskete leppene krøp opp til et smil. «Slike ser essensen og snakker om hva andre er. Prinsippene. Kunst. Det er her politikk blir avansert, hvilket bringer oss til mitt opprinnelige poeng.»

Whappa, whappa, whap.

«Du snakker om de svake. Det er delvis riktig. De fleste mennesker er bare opptatt av å nå en viss grad av komfort. Du må assosiere deg selv med de som har ambisjoner utover det, intelligens til å plassere ambisjonene riktig og energi til å følge opp planene sine. Maktens

prinsipper dikterer ubønhørlig at de ulykkelige og uheldige vil dra deg ned. De vil lesse sine byrder på deg, uten å gi noe tilbake. Om du merker at noen har begynt å tape, at de er tapere, kutt forbindelsen med dem tvert.»

«Ja, far,» sa Nanniya.

Thock, thock, whump.

«På motsatt hold vil styrken til andre varme deg. Søk deg alltid mot de store, de som reiser seg, de som har en overflod av alle ting. Gjør du deg til venns med dem, kan du bruke deres evner. La dem ta risikoen mens du høster godene. Stå med dem og ta æren.»

Wham, wham, KA-WHAM. «Fitte!»

Far og sønn snudde hodet mot Amar. Han hadde sendt et spesielt brutalt spark mot en av de mange trefigurene som stod midt i rommet med pinner stikkende i alle retninger et angrep kunne komme fra. Figuren bikket fra side til side et øyeblikk, før den skranglet ned i golvet. Han så på det ødelagte treningsinstrumentet med en mine av den ytterste forakt. «Jeg håper du kjente det, din utpulte hore,» hveste han. Rundt omkring stod vennene hans lent mot veggen eller lå henslengt på golvet med armer og bein spredt ut.

«Min kjære gutt. Kom hit, la oss snakke med deg,» sa Mahdi.

Amar spradet bort til et vannkar, og tømte en øse vann over hodet så det rant ned den bare overkroppen. Shulgi slengte et håndkle over skulderen hans og gikk etter for å massere ham. Den lille flokken sluttet seg til. Nanniya tillot seg et kort blick på kroppen hans. Amar var verken stor eller grovbygd, men hver del av ham ropte om rå hurtighet. Nanniya hadde en gang sett en skapning i et bur som hadde flekker i den gule pelsen. Ikke alle av dem gikk i fangenskap.

Selv om de kanskje burde.

«Det er ikke mange trær i vårt land, men de sier at en som klatrer opp et tre, bør sørge for at greinene er sterke,» sa Mahdi.

«Hva er det dere snakker om?» sa Amar.

«Åh, jeg lærer bare guttene mine om verden, kjære gutt. Det er min plikt å rettlede de unge,» sa Mahdi.

«Kanskje du kan rettlede oss inn i ei fitte,» sa en av guttene og smilte over skulderen til Amar.

Og det var nok. Amar virvlet rundt og dyttet til fyren så han vaklet bortover rommet. «Vis litt respekt! Dette er en stor mann!»

Mahdi hevet hånden. «Det er i orden. Dere har da vært her i selskaper før. Det er alltid mye å velge mellom.» En av mennene bak Madhdi rørte seg litt ukomfortabelt. Nanniya visste hvorfor. Man forsøkte i det lengste å unngå det, men av og til kunne pikene i familien bli med i malstrømmen av vin og lyst de gangene det ble arrangert fest i huset. Det var vanskelig å følge med

hver eneste mørke krok, og noen ungpiker tok oppfordringen om å knipe øynene igjen og lene seg frem med hendene på knærne bokstavelig. Pengene for bruden ble drastisk redusert ved et slikt hendelsesforløp, og om magen ble stor, måtte man faktisk betale for at ektemannen skulle akseptere henne. Bare shekler i sølv kunne hindre en gråtende mann i å ty til kniven, og jo stoltere han var, jo flere shekler krevdes det. Mahdi sørget alltid for å kompensere rikelig og hadde derfor en tallrik familie, som var fritatt for feider og hevtokt.

Gledespiker og kvinner fra andre familier kostet ikke like mye. Mahdi var kjent for å stille opp rekker der man startet i hver ende og arbeidet seg mot midten, noe som bidro til auraen av forferdelse og mystikk. Festene hans var svært eksklusive. Et tegn på at man hadde en stigende innflytelse i byen.

«Jeg tror jeg har en flis i hånden,» sutret Amar.

«Så?» sa mannen som hadde rørt seg tidligere. Noen ganger kunne Amar være underlig sart, før man forstod at det hele berodde på en uendelig selvpotatthet.

«Jeg kan ikke herpe noe før kampen, din idiot.»

Fyren het Balulu og var sønnen til Namvar, Mahdis bror. Han var en av de trauste typene som Amar alltid kom dårlig overens med.

Nanniya gikk sammen med Shulgi for å se på skaden. Det var bare noen splinter av minimal størrelse som de fikk plukket ut. Rekkverkene og treningsdukkene som Mahdi hadde kjøpt inn var alle av edeltre.

«Du må vite hvor mye jeg beundrer ungdom,» sa Mahdi. «Det er en glede å se deg bokse. Det er der du har din største styrke.»

«Takk,» sa Amar.

«Det er derfor jeg tror du vil tape kampen mot Hundari.»

«Hva?» sa Amar

«Det vil han ikke!» sa Shulgi.

En avvisende bevegelse med den store hånden. «Tenk på det. Hva vil Hundari gjøre når han finner ut at han ikke kan knuse deg stående oppreist? Du må øve deg på å bryte, og ikke med Shulgi. Du må ha motstandere som er tyngre enn deg selv.»

Nanniya hadde ikke tatt med dette i beregningene og følte usikkerheten skli inn i siden som en kniv. «Du har rett. Om den mannen legger seg over ham ...»

Amar mottok som vanlig kritikken med et snerr.

«Det er for sent å tenke på det nå. Ideelt sett burde dere ha ventet, kanskje et år til. Det ville ha tatt vekk noe av æren, men seier ville vært mer sannsynlig. Nå har Hundari en stor fordel, om han har vett nok til gripe den.»

«Faen, Nanniya. Du sa jeg kom til å vinne! Du sa at det var sikkert!» sa Amar.

«Kan fortsatt gjøres,» sa Mahdi. «Du må forberede deg. Forsøke å dekke over hullet i treningen din.»

«La oss begynne! Dere blir med meg!» sa Amar. Sammen med mennene fra Magir gikk han tilbake til midten av golvet igjen. Han fikk en av dem til å legge seg over, og forsøkte å kjempe seg fri ved å bykse med hoftene. Amar hadde teknikken innøvd, men manglet finessen han hadde med å slå og sparke. Dessuten var han ikke stor og tung som Hundari.

«Om vi bruker Amar som eksempel, er han en verdifull alliert og ressurs,» sa Mahdi. «Selv om han skulle tape denne kampen. Han har en ... ualminnelig energi. Et menneske kan komme langt med bare det.»

«Aldri mista energi for styrke,» sa Nanniya.

«Eller avmålthet med visdom. Det som smaker lite er gjerne smakløst,» sa Mahdi og dyttet en tykk finger inn i siden på Nanniya. Som vanlig fikk det ham til å fare sammen.

«Du har lært ham bokseteknikken, ikke sant?» spurte Mahdi.

«Ja,» sa Nanniya. Det var en helt særegen stil han og Amar hadde øvd på.

«Godt,» sa Mahdi. «Vi trenger en hurtig avgjørelse i så fall.»

«Hva om han taper?»

«Han tar risikoen. Og om han ikke blir alvorlig skadet, kan dere prøve igjen. Men uten den store berømmelsen, selvsagt.»

«Far,» hveste Nanniya. De stod heldigvis alene nå. «Har du ikke tenkt på hva han vil gjøre med meg om han taper?»

Mahdi svarte ikke, men la lillefingeren mot leppene. Nanniya stønnet og snudde seg bort fra faren. Han følte seg plutselig syk et sted langt inne i magen.

Det er begrenset hvor stor sjarm det har å se noen rulle rundt på golvet med hverandre. Nanniya hatet barndomshjemmet, men som så mange andre av hans sammensetning, foretrakk han å vente på det som kunne bli, det som burde være.

Den nye dagen kommer aldri for den som venter.

Amar slet med å bryte med de voksne mennene. Når han stod på alle fire, greide de alltid å velte ham over på ryggen, og det var ikke bestandig han greide å komme unna når de satt over ham. Den hevngjerrige fyren greide til og med å flate ham ut på magen ved å legge seg over med all sin kroppsvekt. Nanniya visste bare så altfor godt at gudene ikke ga alle sine gaver til en person.

«Au!» brølte Amar. «Du prøvde å herpe halsen min.» Han reiste seg og holdt seg for stedet der Balulu hadde presset.

«Gjorde jeg ikke,» sa Balulu og slo ut med hendene.

Ut av ingenting stakk Amar pekefingeren rett i øyet til Balulu. Fyren skrek ut og holdt seg for ansiktet. «En tur til, din jævel. Gjør det bare en tur til.»

Noen andre måtte overta som sparringspartnere, mens Balulu trakk seg langt unna. En kunne se at han ikke trodde det var mulig at slike som Amar eksisterte. Svetten silte av kroppene, for Amar hadde pisket seg opp til et uhyggelig humør.

Det smalt da noen braste inn døren. Nanniya snudde seg og så Saif stå og lene seg til dørkarmen med sikkelet hengende fra kjeften. Guttungen måtte ha løpt som en gærning ned gaten.

«Noen i Kulaba sa at moren din er ei hore,» stønnet han.

Møbler og inventar ble veltet overende da folk kom stormende til. Nanniya var foran bølgen av kropper og grep Saif i kragen av kjortelen. «Hvem?»

«En kjøpmann og sønnene hans. Vi kranget om prisene. De sa at folk fra Laraak-nabolaget er tyver og løgnere. Også kalte han moren din en hore, og sa ... at ... at ...»

«At hva?» Folk stod samlet rundt nå, ville i blikket og klar for nesten alt.

«At hun har tatt enøyde åler foran og bak samtidig!»

Indignerte rop steg opp fra tilhørerne. Nanniya hadde bare en måte å gripe kommandoen på, og gjorde det. «Hold kjeft! Hold kjeft!» Da han hadde alles oppmerksomhet, tok han et steg frem og lot blikket sveipe rundt. «Dette er en stor fornærmelse,» sa han så lavt at de lengst unna måtte anstrenge seg for å høre det, selv om han visste at fornærmelser verken var store eller kom fra noen som var det.

«Vi må gjøre noe. Vi kan ikke bare la dette skje!» utbrøt en av slektningene.

«Javisst. Men jeg vil ikke vite av at dere løper rundt som idioter og blir banket opp i Kulaba. Vi gjør det på min måte. Jeg er familiens viktigste unge mann og har den retten. Det gjelder også dere andre som vil hjelpe oss å hevne denne forbrytelsen mot familiens ære.»

Det kom nikk og grynt, og en ytret ett: «Aye!»

«Jeg vil at dere skal samle alle dere kjenner og møte oss ved brønnen om en time. Vær klar for det jeg har å si dere.» Døgnet var delt inn i tolv timer. Det burde være mer enn nok tid til å samle en betydelig mengde folk. Til tross for at Uruk var den mest folkerike byen i hele Sumer, var heller ikke den særlig stor i utstrekning. «Men sørg for at alle som blir med kan løpe. Ingen tjukkaser.» Litt latter lød fra gjengen.

Han ble snudd rundt i grepet til Amar. «Hør her, jeg skulle gjerne hjulpet dere, men jeg kan ikke. Jeg kan ikke risikere noe!»

«Fullt ut forståelig,» sa Nanniya. «Om du ville bli med, hadde jeg sagt nei. Jeg tar meg av det.» Han noterte med en viss tilfredsstillelse at resten fulgte med, mens de, lederne, avgjorde det som skulle skje. Nanniya kunne se at noen av de eldre mennene var mistilpasse med at han tok føringen. De fortjente ikke bedre. Om man har passert tyve år, uten verken en kone eller store

bedrifter til sitt navn, kunne man ikke vente og få et ord med i laget.

Han visste at dette var en liten sak, oppstått på grunn av en latterlig misforståelse eller en krangel som egentlig gjaldt helt andre ting. Men som faren sa, folk ilar symboler en større betydning enn virkeligheten. Måten han håndterte dette på, ville styrke hans posisjon i familien. De voksne mennene hadde egentlig den største interesse av å se Nanniya miste ansikt i dag.

Var de for dumme, eller innså de dette?

Nanniya studerte noen av de hengslete skikkelsene rundt seg. Slekt og venner er noe pakk du slett ikke skal stole på. Fremmede har i det minste ingen grunn til å ødelegge for deg.

«Ta Shulgi med deg. Han trenger kamptreningen.» Amar dyttet Shulgi på plass allerede mens han sa ordene. Gutten var vel ung for det som var i vente, men Nanniya kunne ikke si nei. Amar skulle alltid presse gjennom viljen sin, og det var vel hans måte å vise støtte på.

Nanniya så på forsterkningene han hadde fått fra hus Kaysit. «Hold deg nært meg hele tiden.»

«Det skal jeg,» sa Shulgi med en stemme full av anstrengt mandighet.

«Vel, hva venter dere på!» Nanniya klappet i hendene to ganger. «Gå!» Omrisset av en slagplan spant uavlatelig i hodet. Nå trengte han bare å organisere detaljene. Trekke i de riktige trådene til mønsteret var komplett.

Han kastet et siste mistenksomt blick bak seg før han dro. Det var som han visste hva som ville skje.

«Ta det rolig nå, gutter,» sa Mahdi fra stolen sin, mens flaskehalsen som hadde oppstått i døren endelig løste seg opp. Å lede en familie var en intrikat balansekunst. Mahdi var nådeløs på enkelte felter og krevde alltid det beste fra folk. Samtidig lot han dem utfolde seg og ta konsekvensen av det de gjorde selv. Han visste at gutter hadde godt av å rase fra seg. Enn så mye han foraktet sønnen for sin prippenhet og fordømmelse, var dette en god mulighet for ham.

Nåvel.

Amar ruslet bort til et av rekkverkene og stod der og tøyde ut lårene. Selv nå, i den totale stillheten i huset, var det noe underlig dynamisk over ham. Det eneste som kunne høres var de lave gryntene som kom mens han konsentrerte seg.

Mahdi kremtet. «Gutten min, kom hit litt.»

«Hvorfor det?» sa Amar, uten å se opp.

«Ahem ... vel, jeg skal fortelle deg en hemmelighet,» sa Mahdi.

«Hvilken av dem?»

«Om jeg sa det, ville det ikke være en hemmelighet lengre ...»

Det skranglet i rekkverket da foten til Amar ble sluppet ned. Gutten kom rett mot ham.

«Hva?»

«Løft hånden mot meg. Kom nærmere.»

Amar gjorde som han sa, og Mahdi foldet hendene rundt fingrene og lukket dem.

«Å få være ung er mer verdifullt enn alt som regnes for dyrt og sjeldent. Ungdom er som dugg. Det smaker så friskt, så rent. Og så er det borte.»

«Vel, slik er det, gamlefar. Du burde være vant til det.» sa Amar og rykket til seg neven. Mahdi fanget den igjen.

«Hva er i veien? Du vet at det er bare jeg som sier sannheten til deg. Som ser deg for den du er.»

«Jeg foretrekker moren min.»

«Hun er en kvinne. Hva vet vel hun om det som rører seg i en ung mann. Om kaoset som veller opp i hodet og brystet ved synet av denne verden. Om sårheten og ømheten. Kvinner er for alltid nådeløse.»

«Bah, hun har gått med på det.» Stemmen til Amar ble fullkomment feminin. «Man kan ikke laste noen for å ha interesse i det vakre. Så lenge det vakre ikke blir krenket, kan det få beundres.»

Mahdi måtte smile til imitasjonen av en kvinne han kjente meget godt. «Der ser du. Alt er slik det skal være.» Han strøk en tykk finger over undersiden av låret, mens Amar så på under tunge øyelokk. I en bedre verden ville Amar vært sønnen hans. Men slik var det ikke. Slik ble det ikke. Så fikk han da ha dette i stedet.

«Si meg først hvordan jeg kan vinne. Det får være din hemmelighet,» sa han, ikke uten forakt. Det gjorde det hele mer pirrende.

Flapp, flapp.

Mahdi snakket langsomt nå, gjennom et tykt slør som fløt rundt hodet. «Styrke mot styrke er for idioter. Det er med styrke mot svakhet man vinner. Ungdommens mykhet skal overvinne middelalderens hardhet og stagnasjon.» Fingeren ble fulgt av flere, før hånden lukket seg om låret og gikk opp og ned med faste bevegelser. «Når du slåss, alltid bøy deg. Aldri gi etter.»

Flapp, flapp, flappetiflapp.

«Dette er knyttnevns tid,» sa Amar. «Det er jeg! Jeg som skal drive begivenhetene. Dette er min store dag. Og for meg skal det få vare i tusen år, der dere blir gamle og dør.»

«Denne neven skal vinne verden. Men den er fortsatt så ren, fortsatt så myk ...»

Flappa, flappa, flupp!

Melankolien og kunsten var over Mahdi nå, den han delte med så få andre mennesker her på denne onde jorden. «Jeg husker jeg var en duggdråpe. Nå kan jeg bare oppsøke ungdommen for å slikke det i meg.» Han puttet fingrene i munnen og begynte å suge med de tykke leppene.

Øyne blanke av følsomhet så opp på eieren.

Flapp flapp flapp flapp flapp.

Hånden beveget seg fortere ved låret, før kjærtegnene ble erratiske.

«Hubba ... hubba. ... hurr ... Hnnnnnnng!» En serie med varme stråler traff innsiden av låret i hurtig rekkefølge. «Jeg ... Ahh ... det er så mye ... jeg vil ... si deg ... min kjære gutt.» Mahdi måtte gripe seg til stolkarmene for ikke å skli til golvet. Magen gikk som en stor blåsebelg. Så hjelpeløs gikk det altså an å være overfor en ung mann.

«Samme for meg,» sa Amar og snudde på hælen.

Mahdi ble sittende å se etter ham. Ja, i en bedre verden, tenkte han. Uten kontekst, løgn og kvinner. Hvor bare sannhet og evig ungdom skulle få herske. Han fikk øye på sin kone som stod og betraktet ham fra et forheng. Det grå håret hennes var satt opp i en stram flette rundt hodet, og det runde ansiktet røpet det mangelfulle tankelivet.

Mahdi tillot seg et bredt smil og så vekk.

Uruk under stjernene

Store Uruk. Bak bymurene strakte det seg et uendelig konglomerat av firkantede leirbygninger, med smale smug og bakgårder skjult i hver en skygge. På forhøyninger inne i byen var det reist massive monumenter og runde templer. Størst var Zigguratene. Det ble sagt at om natten kunne en vis mann klatre opp de brede trinnene og hente stjernene ned for seg selv. De firkantede leirhusene klynget seg fast rundt templene og fortsatte videre innover så langt en kunne se.

Resten av menneskeheten var fanget i mørke og ignoranse. De levde i skogene og måtte spise gress som dyr. Bare Sumer var spekket med sivilisasjon, som glitrende juveler på Behemoths rygg der han hevet og senket seg i ørkenen. Av alle byer i Sumer, var Uruk den mest velsignede. For murene var høye, og portene alltid åpne.

Som symbol hadde byen en okse som bar en sol mellom hornene. Som navn, gudinnens skjød, utledet fra rike Euftrat. En kvinne som het Ester hadde en gang sett stjernene flyte bort på ellevannet, og det var ikke usant det hun så. For hvert bilde har i seg en bit av sannhet, og hver del av sannheten har et bilde. Oftest er dette bildet en kvinne med bare føtter som står på terskelen til visdom. Det ble dratt ned elven og til et veldig gap.

Vakre Uruk. Det bodde et folk der som våget å kalle seg edle. De spilte sanger som fikk tomheten selv til å skjelve. En dag skulle en av hennes sønner se at lyren og han var en, og at sangen stopper aldri. Men for nå var han skyggen i en skygge, fanget under en brennende sol. Fanget, fanget. Åh, skjebne uten vilje.

Åh, du barn av vilje uten skjebne. Når skal du bli fri?

Herjing i byen

Støvet hang tungt og urørlig over de gulsvide gatene. Middagshøyden gjorde Uruk til et øde sted. Folk var hensatt til de svale skyggene i hjemmene sine, innendørs eller under store solskjermer på taket av de firkantede husene. Bare sporene etter mennesker var igjen. Halvtomme fruktboder og flettede kurver som lå bikket på siden. Små hauger med søppel henslengt her og der.

Nabolaget i Kulaba tok navn etter den mektige familien som rådet der, og var det mest folkerike i byen. Hvert nabolag var et stort fellesskap som beskyttet innbyggerne sine. Småfolk hadde ikke annet sted å vende seg til når det gjaldt spørsmål om ære og rettferdighet. De ville forsvare seg hardt, om de visste hva som var i vente.

Ja, om du visste det som ventet deg, ville du bare gråte, og aldri, aldri gi slipp på dine våpen. Innsikt er ikke hvile.

Den varme disen ble brutt av føtter i bevegelse. Flere grupper beveget seg mot Kulabastrøkets kjerne fra hver retning nedover de trange gatene. De var for unge og målrettede til å ha trivelige hensikter, selv om de gjorde sitt beste for å få det til å se slik ut. Om man så nærmere etter, var klærne deres underlig klumpete.

Nanniya fingret med steinene han hadde i lommen. Hans mobile slagtropp bestod av Shulgi, Balulu og tre andre langvokste ungdommer. I det flimrende støvet syntes han at han så bevegelser. Kunne det være ...?

Flatt mot bakken, som en firfisle, løp en guttunge med bøyd rygg og skuldrene sammenslunket. Alt for ikke å bli sett. Nanniya spurtet mot ham, og ledsagerne fulgte etter. Gutten var for ung til å løpe fra noen. De tok ham snart igjen ved munningen til en bakgate.

Han snudde seg og kastet hendene avvergende opp foran ansiktet. «Nåde!»

Nanniya presset ham opp mot veggen. Gutten forstod neppe situasjonen, men hadde vett nok til å være livende redd. Lårene hans skalv. «Ikke skad meg. Vær så snill.»

Nanniya forsøkte å smile fortrolig til ham. «Jeg skal ikke gjøre deg noe.» Like etter smalt knyttneven som holdt en rundt stein inn bak øret. Lårene sluttet å skjelve da beina ga etter, og Nanniya støttet ham der han seg ned.

Ungdommene var ikke like forsiktige. Sammen grep de den slappe kroppen etter armene og beina, og svingte ham mellom seg noen ganger. Kroppen ble slengt som en kornsekk inn i det trange smuget. Shulgi stirret på med åpen munn, og Nanniya dro ham videre etter armen.

«Han klarer seg. Kom.» Forhåpentligvis ville de være på vei ut før noen i Kulaba forstod hva som skjedde. De kunne bli så rasende de bare ville da. Samle seg i store flokker og gå inn i Laraak-strøket der familien Magir med sine klienter holdt til. Byvakten ville slå nådeløst ned på alle opptøyer, for kong Sargon forstod hvor farlige de kunne være. I alle fall håpet Nanniya at

ting ikke ville komme ut av kontroll. Det hadde slått ham at han en dag kunne starte en borgerkrig.

Skygger begynte å passere over dem. Da Nanniya så opp, fikk han øye på en plankeby bygget på kryss og tvers mellom takene. Det var slik folk besøkte naboen sine, i stedet for å ta seg bryet med å gå ut i de stinkende og av og til farlige gatene, hvor vegger kunne rase sammen og en oksekjerre kunne være løs. Det mest behagelige var å sitte på i den friske luften på toppen av sitt eget hus, drikke palmevin og ha en hyggelig samtale. Nanniya hadde lært mye av bare å lytte.

«Heisann gutter, hva driver dere med?» En mannsling så ned fra kanten til et av takene så bare skjegget og nesen stakk ut.

«By dem på litt vann, kjære,» lød en kvinnestemme.

«Har ikke tid, gammern. Vi er på vei for å spille ball,» sa Nanniya.

«Hva med litt frukt!» ropte gubbejævelen etter dem. De ignorerte tilnærmelsene glatt og vendte ham ryggen på ferden videre inn i fiendeland.

På et gatehjørne stod en mannsstor trestatue. Guden Enlil var malt i sterke farger, med sot som fargela skjegget og håret. Øynene var av lapsis lazuli, og en blomsterkrans hang rundt halsen. Enlil var guden for kongelighet og sivilisasjon. Nanniya kunne bare håpe at de mineralske øynene ikke så ham på et eller annet vis, et sted langt nede i de blå dypene. Balulu grov hånden ned i en av offerskålene med søtsaker. Nanniya fanget håndleddet hans og ristet langsomt på hodet.

Gudene lot ikke til å bry seg om stort, med mindre det var for å straffe vilkårlig for de minste forbrytelser. Men det var kanskje best ikke å håne dem mens de så på. Balulu ga seg overraskende lett. Han forsøkte ikke engang å protestere.

Gaten munnet ut i en stor markeds plass. Stenger holdt opp store skjermer som skjulte bodene under dem. Vogner stod parkert på rekke og rad. De fleste husene gikk i ett med hverandre, og var butikker av forskjellig slag. Varene lå ute, for det pleide ikke å være utlendinger her på denne tiden av året. Bortsett fra en sørgmodig apekatt bundet fast til en påle og som satt der og grep seg til tærne, var den store plassen tømt for liv.

Shulgi fant frem en rund liten messingplate, som han flikket opp og ned for å fange sollyset og kaste det over markeds plassen. Like etter glimtet det til fra et gatehjørne på den andre siden. Og et annet litt lengre unna. «Alle er ikke på plass ennå. Vi må vente,» sa han.

«Greit,» sa Nanniya. Han så på den lille spiren fra Kaysit. Det var som han brått hadde rettet seg ut og ble sikrere nå som brorens store skygge ikke rørte ved ham. Nanniya forstod litt mer av det som foregikk i den familien, og det var ikke så hyggelig alt av det. Selv var han snart fri. Med Mahdi borte, ville han være herre i sitt eget hus.

Det slo Nanniya at en bror er en fiende. For nært i alder og status, ville brødre konkurrere om de samme godene inntil det var ingenting igjen av dem, om det nå var kjærligheten i morens favn eller farens penger. Lykkelig var den uten brødre. Og blant dem var Nanniya. Da fikk

det bare være at Mahdi ikke holdt stort av ham. Faren hadde bare en sønn, og alle goder tilfalt ham.

«La oss håpe at det lille kreket ikke får varslet noen i mellomtiden,» sa Nanniya. De lente seg i skyggen fra veggen og ventet, godt klar over at den neste timen kom til å være den mest spennende i deres liv. Alle bortsett fra Shulgi som stod der stiv og rakrygget. Han hadde visst blitt jaget rundt i sumpene av de villeste beist. Det var litt rart at han ikke greide å slappe av nå.

Da det skjedde, skjedde det fort. Snart blinket det fra alle retninger. Sammen med ledsagerne steg Nanniya ut på den åpne plassen, og rundt ham kom flokker med ungdommer ut. Rundt femti av dem, tilhørende hus Magir eller av dets nære allierte. De sluttet seg til bak ham. Shulgi ristet litt på kroppen, og ut fra kjortelen skled en fint utskåren batong av elfenbein med mønstre som løp opp og ned hele den hvite flaten. Så det var derfor han hadde virket så stiv.

«Hva har du der?» spurte Balulu og så misfornøyd ned på innretningen.

«Jeg laget den selv,» sa Shulgi. Øverst på batongen var det festet en lang snor som hadde et lite nett ved enden. Shulgi la en stein inni nettet og snørte det sammen mens han gikk.

«Virker som noe dritt,» snerret Balulu. Han hadde det med å være mistroisk til ting.

«Bare ikke treff meg i skallen,» sa Nanniya. Slengvåpenet kunne kompensere for Shulgis mangel på størrelse og styrke, men han stolte ikke på at guttungen ville ha kontroll på en stein som han spant i vide sirkler over seg. Selv hadde han en bred bronsedolk gjemt ved låret, men de andre hadde ikke kunnet væpne seg. Få hadde råd til noe laget av metall. De hadde heller ikke kunnet snike seg ubemerket inn i nabolaget, om de var rustet til opptøyer med lange kjepper.

Med Shulgi og Balulu ved hver skulder, gikk Nanniya frem til en av butikkene og stanset. Det var visst en skikkelig kremmer som hadde tirret på seg familien. Han solgte alt fra mel til frukt på bodene foran huset sitt. Fra rekkverkene over hang det lykkeamuletter og annet krimskrams.

«Kjøpmannen Absul!» ropte Nanniya. «Vil kjøpmannen Absul komme ut og svare for seg?» Han kjente nærværet til flokken sin som en mur av styrke i ryggen.

En skodde i et av husene åpnet seg og et kvinnemenneske betraktet dem, før hun ropte et eller annet til de andre som bodde der. Folk begynte såvidt å røre seg i vinduer og på tak.

«Kjøpmannen Absul!» brølte Nanniya.

Døren smalt opp og en bredbringet mann kom ut med et forkle om livet. «Jeg er Absul,» sa han, og under de nedsenkede brynene tordnet øynene mot dem. Skjegget hans kurvet seg prektig ut fra haken.

«Ingen mangel på mot,» sa Nanniya. «Men vettet står det dårlig til med. De små bør ikke bjeffe mot de store.»

«Hvem er det skjeggløse kreket som snakker om vett og storhet?» spurte kjøpmannen.

«Jeg er Nanniya av hus Magir. Jeg hører at du kaller moren min for en hore. Jeg hører at

du håner mine klienter. Jeg hører at du spytter på min familie,» sa Nanniya. «Er det sant det jeg hører?»

Kjøpmannen flakket litt med øynene, men så kom forståelsen til ham. Bak i døren stod sønnene hans, to kraftige karer som så ut til å ville slåss, hadde det ikke vært for at motstanderne var så mange.

Kjøpmannen spyttet og tok noen flere steg ut. «Jeg ville ikke si at det er usant.»

Absul la armene i kors over seg. Han var virkelig en av dem.

«Da beklager jeg,» sa Nanniya og hevet hånden. Han ville uansett ikke kunne ha stanset dem. Han senket hånden. «NÅ!»

Her var lederskapet som definerte Nanniyas liv. Han behøvde ikke være sterk når et enkelt ord kunne gjøre dette. En storm av steiner føk mot kjøpmannen, stanset i de bløte delene av kroppen hans, og smalt inn i husveggen bak ham. De fleste bommet, for han hadde rukket å dukke seg og legge armene skjermende for hodet. Ansiktene med de ville øynene forsvant fra døråpningen, og mannen løp blødende inn mens neste skur dundret inn i huset og laget dype sprekker i leireveggen.

I en destruktiv flodbølge kastet de seg over varene. Nanniya slengte en stein i det mest verdifulle han kunne se, en rund bronseplate som kunne fungere som speil. Platen ble uopprettelig bulket. Rundt ham på alle kanter veltet ungdommene bodene så frukten rullet over bakken, rev ned stativene og sparket melsekkene mellom seg slik at hvite skyer steg opp rundt dem. Nanniya rettet noen harde tramp mot en fint utsmykket boks som kollapset til pinneved. Shulgi brukte staven sin til å rive ned amulettene fra knaggene de hang på. Latter og ville rop hørtes fra alle kanter.

Om han var aldri så velstående, var nok det meste rasert nå. Kjøpmannen og familien skulle ha mye til gode for ikke å sulte. «Det er nok! Tilbake! Tilbake!» Nanniya hevet armene, men forstod snart at ingen enset ordren. Bare Shulgi stanset opp i plukkingen av smykker og så forundret på ham. Resten var fanget i øyeblikket og all kontroll var borte. Endelig kunne de hevne seg på alt som hadde undertrykket dem gjennom livet. De fleste foreldre slo barna sine. Den voksne, den rike, bildet på autoritet. Flokken slapp seg løs i et kaos av spark og skråling. Noen av dem snublet i fruktene som rullet rundt føttene, og som gradvis ble trampet til en grøt. De kom seg opp på beina for å spinne vilt rundt igjen, klar til å gå løs på alt som var innen rekkevidde.

Nanniya skulle til å rope igjen da det skjedde. Blikket hans festet seg til døren som nesten umerkelig hadde sklidd opp. Ut kom Absul, med en kopperhjelms på hodet og et stort firkantet skjold løftet foran seg. Bak ham fulgte sønnene på med korte og kraftige klubber i nevene. Han dyttet unna noen små spirrevipper foran seg, de var visst ikke verdt å gå løs på. Ungdommene skvatt til side, ubevæpnet og uforberedte som de var.

Absul kom rett mot ham. Hånden var på vei mot kniven da den stivnet, for Nanniya

hadde sett den umiskjennelige gløden fra et sverd støpt i pur bronse. Så dette var grunnen til motet. Mannen måtte være en gammel soldat i Sargons hær. Sverdet hevet seg på den profesjonelle måten som ikke sløser med en bevegelse, og ble utydelig da det falt. Nanniya kastet armene foran ansiktet, selv om han visste det ikke nyttet.

Han rakk å tenke at han burde ha løpt.

En stein festet til en snor snurret seg rundt et kraftig håndledd. Sverdet ble synlig igjen og stanset bare noen tommer fra senene på halsen. Et forundret uttrykk kom til syne på ansiktet til Absul. Lent tilbake ved enden av det stramme tauet som holdt ham igjen, var Shulgi. Plutselig kastet gutten seg tilbake og la all kroppsvekt på batongen. Et protestbrøl steg opp fra Absul da han ble tvunget over på ryggen så magen disset over ham. Shulgi skjøt opp og var på sprang mot dem så tauet slaknet. Han holdt batongen ved siden av kroppen som et spyd. En av sønnene hevet klubba, men mer rakk han ikke før enden av våpenet traff han under haken med et smell. Nakken ble kastet bakover og klubba falt fra utstrakte armer. Shulgi sparket sverdet så det fór som en spinnende solstråle over bakken.

Den andre sønnen ble fravristet våpenet og revet ned av utallige hender. Ungdommene stod i en ring rundt de sammenkrøllede skikkelsene, mens boksende knyttnever og skodde og uskodde føtter hamret ned over dem. Shulgi trakk Nanniya bort etter armen, og de stirret på de blodige skikkelsene som ble sparket rundt mellom flokken. Sverdet ble slått av skjeftet mot en trebenk. Kjøpmannen skulle ikke få lov til å ha den kostelige gjenstanden han hadde fått fra kongen.

Ringene med spyttende, bannende, ropende ungdommer fortsatte å trampe løs, og kjøpmannen og sønnene ble redusert til menneskelige ormer som bare kunne vri seg i skitten av sin egen lidelse. Skjoldet ble brukt som slagvåpen over ryggene deres av Balulu, og hjelmen trillet i en vid halvsirkel som endte foran føttene til Nanniya.

Det gikk opp for dem at de hørte en langtrukken, skingrende tone, og at lyden ikke bare eksisterte i hodet. En kvinne stod midt i blant dem og rev seg i håret samtidig som hun så på kroppene som ble sønderslått på bakken. Noen kastet en stein i munnen hennes, og hun sjanglet tilbake til døren og lente seg til karmen, mens tennene rant forbi fingrene.

Nanniya fant stemmen sin. «DET ER NOK! NOK!» De våknet til kjensgjerningen av det de hadde gjort. Skylden de følte ga opphav til den laveste følelsen et menneske kan ha til loven, frykten for straff. Ungdommene rygget skrekkslagent fra de blødende kroppene som skrek og stønnet om hverandre, ute av stand til å forstå at det var slutt. Absul hadde trukket skjegget over ansiktet. Han holdt seg for øynene og gråt. «VI MÅ VEKK HERFRA NÅ!»

Et trommeslag hadde truffet et grunnleggende instinkt. Føtter skrapte gjennom sanden. Hjerter hamret uovervinnelig gjennom unge kroppene. De snudde seg og løp i alle retninger.

Flukten var i gang.

Planen var enkel. Hver gruppe skulle løpe tilbake samme rute som de hadde kommet fra. De skulle være i forkant av hevnbølgen som reiste seg når nabolaget mobiliserte til nyheten om anslaget mot en av sine egne. De ville være ut og vekk før noen fikk tak i dem, og ligge lavt til det blåste over. Slik kom både Magirs ære og Nanniya sak som overhode til å være tjent. Mens han løp så svetten silte ned kneskålene, var det eneste han hadde å akke seg over at det var gått for langt. De hadde gjort uopprettelig skade på kjøpmannen og sønnene, kanskje slått dem i hjel. De hadde gått løs på en kvinne. Alt hadde vært så fordømt utilsiktet. Nanniya bestemte seg for å få familien på fote etter en tid var gått. Han kunne be Amar om penger. Hva som helst slik at de klarte seg.

Så lenge de ikke ble fortalt hvem hjelpen kom fra.

Shulgi løp ved siden av, tilsynelatende uten å anstrenge seg. Han så helt uberørt ut og pustet bare gjennom nesen. Det lille monsteret! Måten han hadde brukt batongen som et spyd på, det selvfølgelig viset han hadde brukt til å meie ned to menn, bar bud om et eneste navn. Hundari. Skjønte han selv hva han var, hva det var han hadde blitt? Nanniya tillot seg å tvile.

De andre var lojale og holdt tritt, selv om de langbeinte pøblene helt sikkert kunne løpe fra dem om de ville. De fór forbi statuen av Enlil, som nå lignet på kjøpmannen med det store skjegget. Den trange gaten ga gjenlyd av smellene fra føttene deres.

Balulu kom opp på den andre siden og så lenge på ham. Nanniya tenkte ikke over det, men plutselig løftet fyren foten og trampet den ned i ankelen. Hele foten ble vridd, og Nanniya falt sammen over Shulgi.

«Beklager,» sa Balulu og sprang videre. De andre tre stanset rundt Nanniya, som holdt seg for det skadde beinet.

«Han gjorde det med vilje!» sa en av dem. «Jeg så det alt sammen!»

«Selvsagt gjorde han det,» stønnet Nanniya.

«Hvor ille er det?» spurte Shulgi.

Han forsøkte å legge vekten på foten, og måtte skjære en grimase da han kjente smertestøtene. En stor hevelse var i ferd med å danne seg rundt hele ankelen. «Ille,» sa han.

«Fy faen, når vi får tak i svinet ...»

«Vi moser kneskålene hans for dette!»

Shulgi kuttet av den fruktløse utvekslingen. «Dere støtter ham. Jeg holder vakt bak oss.» Nanniya måtte nesten le da han hørte ekkoet av Hundari gå gjennom den tynne guttestemmen. «Få den late ræva i gang før jeg drar dere etter nakkeskinnet.»

Selv støttet ved hver skulder gikk det tregt. De tre ungdommene byttet på å hjelpe ham, mens Nanniya for det meste hinket avgårde. For sakte. Nanniya måtte anstrenge seg for ikke å skrike ut i sinne og frustrasjon.

«Noen er bak oss. Mange,» sa Shulgi som den største selvfølge der han gikk et stykke unna. Like etter hørte de det alle sammen. Klampingen av føtter og en slags rasling. De var under plankebyen nå, og husveggene snodde seg planløst. Likevel var det klart at de holdt på å bli tatt igjen av noe de ikke visste hva var.

«Faen ta dette,» sa en av ungdommene og slapp taket i Nanniya. Han løp det han var god for og ble borte for dem.

Noen ganger er folk skrekkelig forutsigbare. De andre støttet ham et lite stykke, mens de urovekkende lydene økte i styrke. Trinnene lød som torden nå. Nanniya ble sluppet med et ynkelig: «Vi henter hjelp!» Han stanset og støttet seg opp mot veggen. Shulgi kom opp ved siden av ham.

«Det er ikke sikkert de vil spare livet mitt,» sa Nanniya. «Løp. Redd deg selv. Hevn meg senere. Sørg for at Balulu og de som er med ham får betale.» De var på stedet der mannslingen hadde ropt etter dem. For et sted å ende livet.

Shulgi lyttet ikke, men så seg om hele tiden. Plutselig begynte han å snurre tauet med steinen gjennom luften, og slengte den rundt en bjelke som stakk ut av bygningen over dem. Han sjekket ikke engang om tauet var festet skikkelig, før han begynte å klatre som en slags frosk. Batongen hang og dinglet etter ham.

Da gutten hadde vippet seg over kanten, tok Nanniya også til å klatre. Selv om den ene foten var tilnærmet ubrukelig, var han lett og sterk i armene. Han heiste seg opp med faste tak. Under seg hørte han gjenkjennende skrik, men han fortsatte uten å ta seg tid til å se etter om han ville klare seg. Med et stønn veltet han over kanten der Shulgi ventet. Da han så ned, hadde noen grepet tak i batongen, og stod og halte i den. Shulgi løsnet en leirbrikke fra kanten og slengte den i ansiktet til tosken så han ble flatet ut på bakken. Da mannen slapp taket, snurret Shulgi løs tauet og halte batongen opp. Like etter kom en bråte folk løpende. Det var voksne menn væpnet med økser, som måtte se at hele innretningen ble fisket opp foran nesene deres.

Da Nanniya snudde seg, stod han ansikt til ansikt med mannslingen, som stod der med to krus i hendene. Konen hans lå på en liggestol og så forskremt på dem. Hun måtte være tyve år yngre.

«D-du har mange etter deg,» sa han og så ned i gaten hvor folkemengden hyttet med økser og never.

«Viktige folk har gjerne det. Lovte ikke du meg litt vann,» sa Nanniya og tok det ene kruset fra hendene hans. Han drakk i store slurker.

«Det var før jeg så hvor viktig du var.»

«De kommer seg rundt!» ropte Shulgi, og trakk Nanniya etter armen. Mannen stod forfjamset igjen, mens det begynte å dundre i døren hans og kvinnen hevet seg på albue for å se

etter dem. På den andre siden av taket var det en slags miserabel hage hvor en busk klynget seg fast til husveggen. Stedet var rammet inn av en forfallen mur, og på den andre siden var en av ferdselsveiene inn til strøket.

«Det er for langt ned,» sa Nanniya. Det smalt ettertrykkelig fra etasjen under. Like etter dyttet Shulgi til ham med begge hender. «Åh,» sa han mens han veltet ned kanten med ryggen først.

Busken for forbi i en forrykende hastighet av grønne farger og til lyden av knekkende kvist. Nanniya deiste i bakken med et stønn. Like etter landet Shulgi ved siden av ham. Det stinket av urin og andre uhumskheter.

Han ble halt opp på beina, og sammen bega de seg over den åpne plassen. Nanniya haltende, og Shulgi som støttet ham så godt han kunne. Fra taket lød rop og skrik som fortalte at de var blitt sett, og like etter raslet det i busken. En mann var på vei med en kniv i hånden, og det så ut som han hadde tenkt å bruke den. Andre var mer forsiktige, og heiste seg ned taket etter armene. Nanniya og Shulgi var nesten ved muren nå.

Innen den tid ville knivmannen ha tatt dem igjen.

Shulgi slapp tak i Nanniya så han snublet og falt til bakken. Knærne ble skrapet opp. Mens han så på, slengte Shulgi batongen med steinen fra seg med begge armer. Tauet strakte seg ut, roterte langsomt i luften og heftet seg fast til mannens hals. Han løp videre mens steinen føk i en retning rundt hodet hans, og batongen den andre. Plutselig ble øynene stive og runde, ansiktet rødt, og han ramlet bakover mens han gurglende tok seg til halsen.

Enkelte har tydeligvis vanskelig for det.

De var ved muren. Shulgi bøyde seg frem og la hendene på knærne, som om han ventet at det var Mahdi som stod bak ham. Nanniya kløv oppå ham, fikk tak i murkanten og svingte seg over. Et lyn av smerte gikk opp ankelen hans da han traff bakken, og han datt sammen. Han tenkte at han kanskje burde ha hjulpet Shulgi, men like etter var gutten ved siden av ham. Det hadde nok vært sprekker i muren han kunne bruke, ellers så var han en menneskelig sjimpanse. Nanniya lurte på hva han så på. Det var alt for sent da han skjønnte at de var omringet.

«Vel, vel, hva har vi her? Angrende syndere, det er jeg sikker på. Så hyggelig av dere å overgi dere til oss.» Zadok stod der med et stort følge fra byvakten. Han var en av byens mest fryktede menn. Det fantes knapt fengsler, men det trenges heller ikke når han tok med bråkmakerne til et skjermet sted for å ha en «privat samtale.» Mange pøbler hadde blitt de reneste hederskarer etter å ha smakt kjeppen til Zadok noen timer. Ryktene ville ha det til at julingen ikke var det verste som skjedde. Underlig mange hadde problemer med ganglaget etterpå.

Noen ansikter stakk opp fra bak muren, men forsvant raskt igjen da de fikk øye på den spydarmerte kolonnen på rundt tyve menn. Zadok ruvet over dem alle, med en høy messinghatt på hodet og et langspyd i neven. Det kopparrete fjeset hans fortrakk seg i et glis.

Shulgi nappet ut kniven fra under kjortelen til Nanniya. Hvordan visste han at den var der? Han skled ned i kampstilling som en av slangene Kaysit tok navn etter. Armen til Zadok skjøt frem, og spydet dundret inn i murveggen like ved hodet til gutten.

«Legg fra deg den.»

Shulgi la kniven på bakken og tok to steg tilbake. Der ble han stående rakt opp og ned.

«Hundaris spydyngel, hva? Eller burde jeg si Esters lille slange? Mekan til giftynge har ikke veltet ut av ei fitte siden sist verden nesten ble knust.» Blikket skled over til Nanniya. «Og ... du! Mahdis arving. Åhåhå! Jeg hører du er sart på det.» Byvakten kom og grep dem under armene, mens Zadok rasket løs spydet der det stod dypt boret inn i muren. De ble halt gjennom gruppen av menn, og det hjalp ikke enn så mye Nanniya hylte og skrek til smertene i beinet. Tilslutt ble de slengt i bakken og måtte sitte i en sirkel av bein og lange spydskaft.

«Stakkaren har skadet foten sin,» sa Zadok. «Jeg skal bare finne ut hva dere har gjort, slik at vi kan tenke ut en passende straff. Det blir nok lenge til dere får se mamma.» Han så på Shulgi. «Om merra er aldri så mektig.»

«Er du glad i familien din?» spurte Nanniya. Foten til Zadok traff ham i ansiktet. Han ble klar over at han lå og studerte himmelen da han kom til seg selv igjen. Det gjorde så vondt at han ikke gadd å komme seg opp.

«Det er ikke bra,» sa Shulgi. Han stirret bare foran seg mens han holdt seg for knærne.

«Hv-hva?» stønnet Nanniya hest fra halsen.

«Det er ikke bra å snakke for mye.»

«Så hold kjeft da.»

Nanniya hadde kommet seg i oppreist stilling og fått sjekket at tennene hang fast og at nesen ikke var brukket, da en åpning ble laget i rekken av soldater og Zadok stod foran dem igjen.

«Vil dere vite hva dere har gjort?»

Ikke noe svar.

«Dere har drept en mann.»

Nanniya ristet på hodet.

«En av sønnene til Absul. Han er død nå. Noen trampet på strupen hans. Fy faen, jeg blir kvalm av å se avskum som dere foran meg. Få dem opp!»

De ble halt på beina igjen, og marsjert avgårde mellom mennene. Smertene i ankelen var knapt merkbare gjennom nummenheten Nanniya følte.

«Dere vet at det er forskjell på folk,» buldret stemmen til Zadok fra tåken som omga ham. «Kaysit-kreket er beskyttet. Kongelighet og alt det der. Og det finnes ikke grenser for hva moren ville gjøre mot den mann som krummet så mye som et hår på hans hode. Så han er trygg. Like trygg som om han var stappet tilbake opp i fitta til mor si. Stopp her.»

De stod ved munningen til en liten bakgate. Zadok grep dem begge om skuldrene og førte dem inn. «Men han skal få se på. Kanskje han kan lære noe av det mindre mennesker er utsatt for. Slik som stakkaren dere slo i hjel i dag.»

Det ble mørkere mens sidegaten lukket seg om dem. Mennene fra byvakten var ikke synlige nå. Bare Zadok var med dem. Han slengte Nanniya fra seg og begynte å tre på seg noen slåsshansker av messing. Nanniya støttet seg opp mot veggen, mens Shulgi stod ved siden av.

«Jeg kommer til å slå deg nå,» sa Zadok. «Jeg kommer til å slå deg til du besvimer. Så vil jeg vekke deg og slå deg igjen. Du kommer ikke til å overleve. Vi stikker et spyd i deg og sier at du gjorde motstand. At du forsøkte å gå løs på oss med den ynkelige kniven din. Du kan be om nåde nå. Kanskje gjør jeg det lettere for deg.»

«Vet du hva ...» sa Nanniya.

Hånden til Zadok skjøt ned og halte ham opp på beina. Albuen ble lagt mot strupen til Nanniya der han stod presset opp mot veggen.

«Hva?»

«Du kan klappe igjen kjeften, din hund.»

«Fortsett. Gjør det verre for deg selv.» Zadok pekte neven med slåsshansken mot ansiktet. Nanniya la merke til at den hadde pigger. Små butte pigger.

«Du har rett, skjønner du ...» Nanniya smilte gjennom sprukne lepper. «Det er forskjell på folk. Og slike som deg kan bare klappe igjen overfor meg.»

Slaget traff ham i magen. Det var kreativt i det minste. Nanniya la merke til at han ikke kunne puste lenge før smerten kom. Zadok lot ham sige helt ned før han ble halt opp igjen.

«Min far er mektig,» hvasket Nanniya tynt.

«Og jeg bryr meg?»

«Ja. Om du drepte meg, hvor lenge fikk du selv leve? Hvor lenge ville du ha noen plass i denne byen?» Stemmen til Nanniya fikk mer kraft nå. «Jeg hater familien min. Og familien min hater meg. Men uansett hva jeg har gjort, ville de fortsatt hevne meg. Fordi vi er familie.»

«Rørende.» Zadok presset albuen mot strupen så hardt at det knaste i adamseplet.

«Så derfor,» hveste Nanniya. «Vet jeg at du lyver.»

Slaget i ansiktet gjorde verden blendende rød.

«Se hvor mye jeg lyver,» sa Zadok og dro han opp igjen. Blodet rant fritt fra kuttet i ansiktet. Men et hardt slag ville ha knust kinnbeinet.

«Du kan smekke meg rundt en stund. Få meg til å gråte. Få meg redd. Men vi vet begge to at du kan ikke drepe meg. Og den mannen. Jeg tviler på at han er død i det hele tatt.»

Zadok nølte bare et øyeblikk, og det var akkurat det Nanniya trengte. Han lo høyt.

«Så gjør det du må gjøre. Slå meg. Gjør deg ferdig. Jeg har viktigere ting å ta meg til.»

Zadok stod stille nå, og Nanniya rettet seg helt opp.

«Jeg skal nemlig bli stor i denne byen.»

«Jeg vet,» sa Zadok og bøyde hodet.

VI SANSER

S
T
Y
R
K
E

Ved siden av dem stod Shulgi og stirret med runde øyne. Han forstod alt sammen nå. Det beste er ikke å være stille.

MEN

K O N K
Y L I E
N K A N
I K K E
R O M M
E V Å R
R Ø S T

Resten gikk overraskende lett. Byvaktene fikk til sin forbløffelse se at de som kom ut av smuget ikke var i en nedbrutt tilstand. Nanniya og Shulgi gikk med hodene høyt hevet. De fikk til og med kniven igjen. Ankelen kjentes bedre ut nå. Den ville være bra om en stund. Men Nanniya visste hva dette var. Det var en skarp advarsel om at han måtte handle snart. Balulu skulle ikke få slippe unna. Hvor langt stakk dette forræderiet, og hvor mange var med på det? De andre ungdommene? Kanskje Namvar, faren til Balulu? Nanniya skulle legge alt frem for Mahdi, faren kunne nemlig det med å slå ned på familiemedlemmer. Han kunne ikke gå til Amar med dette rett før kampen mot Hundari, men etterpå, om han vant, ville fyrens støtte alene være nok til at Balulu var ferdig.

Sikkert var det at Balulu ikke burde vise seg blant folk. Alle skulle få vite om det han hadde gjort. Nanniya kjente seg sikker på at han hadde familiens støtte etter den vellykkede aksjonen.

De gikk langsomt ned gaten i dype tanker over det de hadde vært med på.

«Det var ikke riktig,» sa Shulgi. «Det var ikke riktig det vi gjorde mot kjøpmannen og familien hans.»

Nanniya vurderte det. «Nei, det var det ikke. Men det er mye som ikke er riktig. Det tror

jeg du vet alt om.»

Shulgi svarte ikke, og det var egentlig bekreftelse nok.

«Du reddet livet mitt i dag. Det skal jeg ikke glemme. Jeg kommer til å hjelpe deg enten du vil eller ikke.»

Der fremme var familiehuset. Det var mest så den hvitkalkede bygningen blinket i solen. En stor skare med ungdommer stod samlet utenfor, det måtte være over hundre av dem. En jubel brøt løs da de fikk øye på de som kom gående. Balulu var ikke noe sted å se.

«Det kan du være sikker på,» sa Nanniya, mens han tok imot de første skulderklappene og gratulasjonene.

Jeg har sydd et banner

Ester satt på knærne og så opp med et bedende blikk. Hodet skled frem og tilbake. Hun slapp ham ut av og til, for å kysse, bite, tirre. Det var vanskelig å si hva som befant seg i det trefoldige mørket bak øynene hennes.

«Det er nok. Kom deg opp,» sa Sargon.

Hun reiste seg. «Foretrekker du håret mitt slik det er, eller løst?»

«Løst.»

Med en foraktelig bevegelse løsnet hun den tykke fletten, og lot den spinne fri, slik at en kaskade av hår falt ned de smale skuldrene. Hun lente seg tilbake og så på ham, mens hun svingte det lange håret fra til side til side.

«Sett i gang. Jeg har ikke hele dagen.»

Hun grep tak i kjolen, heiste den opp til over hoftene og la seg over sengen med hodet gjemt i armene. Det var tilfredsstillende å høre henne rope ut da han presset seg inn i den vulkanske varmen. Hendene grov seg dypt inn der huden var på sitt mykeste. Tiden ble dundrende rød og smeltet bort, og han slapp ut raseriet som alltid lurte i utkanten av tankene, mens hun svaiet med ham, stønnet med ham, ba skamløst og skrek, som en gudinne, som ei hore. Hånden hans skjøt ned, tvinnet seg inn i håret og røsket henne opp.

«Skjønner du hvem som er herre nå?» snerret han i øret hennes. Bak sminke og under tunge øyevipper kunne han ane det skjelmske uttrykket bre seg utover.

«Aldri,» sa hun og la armen bak seg for å fange nakken hans. Han kjente lukten hennes, en blanding av kjønn og svette som beruset ham, gjorde ham gal. Hun vred seg til siden, og trakk ham ned til leppene for å la tungene deres pulsere sammen. Latteren hennes klirret da hun kjente de voldsomme rykningene. Han la armen rundt henne, klemte til og holdt seg gispende fast. Tilslutt slapp han taket og slengte henne fra seg.

Ester forsøkte å holde hånden for sølet som sivet ut underlivet. Det nyttet ikke, så hun satte seg på sengen og lot det renne ned til en liten dam på bakparten av kjolen. Tjenestepikene kunne i det minste se at hun fortsatt fikk besøk når de vasket den.

Han veltet ned i sengen ved siden av henne. Sargon var lang og slank, med hud svidd brun som landskapene agadierne hadde sprunget ut fra. Under huden løp musklene som tøyelige bånd. Selv nå mens han slappet av var musklene tydelige, men de smeltet sammen med den magre fremtoningen. Ingenting ved ham var overflødig, bortsett fra det hvite arr-vevet som tørt ut på kryss og tvers over hele kroppen. Ved første øyekast var det litt merkelig at han kunne være den øverste blant menn, etter å ha gjennomgått slike pinsler.

Men Ester hadde forstått at han var som den evige sanden, tålmodig. Selv urørlig kunne

han legge planer, vente på at noe skulle skje. Hvilende var han en skjult, uberegnelig kraft som kunne eksplodere til å bli en sandstorm. Huden lå stramt og gyllenbrunt over de høye kinnbeina. Det fantes ikke et snev av fett eller mykhet i ansiktet, bare en alltid tilstedeværende grusomhet. Alltid våken, alltid granskende. Hun likte å tenke på at han aldri ville tolerere en annen mann.

«Jeg trenger mer penger,» sa hun og dro kjolen ned igjen. Han var naken og hun påkledd. Det er de små tingene som leder an til de store.

«Hva skal du med dem?»

«Pynte meg.»

«Du kan lyve bedre enn det der.»

«En orgie i hagen?»

«Hm. Det høres bedre ut.»

«Så fikk jeg kanskje sett en ordentlig pikk til en forandring.»

«Min er mer enn nok.»

«For et barn. Ikke en kvinne med lyster,» sa hun. «Jeg har hatt bedre.»

Sargon presset henne brutalt ned og la seg øverst. «Noen ganger lurte jeg på hvorfor jeg lar deg holde på. Tror du ikke at jeg vet at du har noe på gang? Jeg burde erstatte deg med en annen kvinne.»

«Du har da nok lausunger.»

«Jeg mener en ny kone.»

«Da må du bytte ut barna dine også. Amar ville drepe henne det øyeblikket du ikke så.»

«Hah! Det tviler jeg ikke på. Du har gjort noe med guttungen. Snart tror han vel at han er en gud. Men det er en annen grunn til at jeg ikke bytter deg ut.»

Hun la armene rundt ham. «Hvorfor?»

«Andre kvinner kjeder meg. For svake. For underdanige. Hva er det de sier til meg? Ja, herre. Som du ønsker, herre. Med dem ville jeg vel bare fått svake barn. Du derimot, er umulig å temme. Jeg kan prøve, men det nytter ikke. Om verden stod i fare for å styrte til underverdenen, ville du fortsatt være der for å si meg imot.»

«En sterk kvinne, er det? Hvorfor kan du ikke bare skaffe deg ei feit dundre som kan rise deg på rompa og bli ferdig med det?»

«Aldri prøvd det,» sa han. «Det frister ikke.»

Ansiktet hennes ble fordreid med fantasier. «Kanskje en slave kan knulle deg i rompa? Det ville vært noe jeg ville ha sett.»

«Det er jeg sikker på.»

«Du må huske,» begynte hun. «At jeg bodde i Ur ved havet da du hentet meg. Det er den mest siviliserte delen av verden, og der dyrker de fortsatt gudinnen. Hun bøyer seg ikke for

noen mann.»

De kysset hverandre dypt og lenge. Huden hennes var oliven og nektar som kunne få en mann til å ville gjemme øynene for alltid. Men det ville være et feilgrep. Det hun fikk råderett over, slyngtet hun rundt med stadig større styrke.

«Dere sumerere er noe for dere selv. Du burde komme på hvem som hersker.»

«Jeg blir minnet på det hver dag,» sa hun. «Hvordan kunne vi la oss hærta av skitne gjeterere som kom utenfor murene med trespyd? Vi har grått og grått. Vi gråter fortsatt foran statuene.»

Sargon satte seg opp. «Synes du jeg har vært ond med deg?»

Hun fulgte etter og strøk ham over kinnet. «Du er en mann. Du er for liten til å være verken god eller ond. Slikt er det for andre skapninger å befatte seg med. Slike som meg.»

«Se her.» Han grep hånden hennes og førte fingrene ned lagene med tykke arr. «Min bror gjorde dette mot meg. Han likte å risse meg med en kniv. Plutselig en dag stod kniven fast i halsen hans. Jeg husker fortsatt ansiktet til min mor, da jeg slengte hodet for føttene hennes. Jeg sa at hun ikke fikk gråte. Om hun gråt, ville jeg drepe henne også, og jeg visste at det var sant, den gang som nå. Hun gråt ikke. Siden den gang har jeg drept hver eneste mann som har våget å legge hånd på meg.»

Hun hadde hørt historien før og var ikke imponert. «Dere agadiere er noen motbydelige villmenn. Da er det ikke rart at dere oppfører dere som dyr.»

«Jeg vil ikke si at det er usant. Agadiere er som dyr. Og dere sumerere er for blaute, siden dere lot dere hærta, og snart dyrkes ikke gudinnen mer.»

«Vi får se på det,» sa Ester.

«Hva med våre barn? De er både agadiere og sumerere. Hva hindrer dem i å drepe hverandre? Å gjøre dette?» Sargon tok seg til arrene.

«Jeg har sørget for at det ikke vil skje,» sa Ester. «Og det er alt du trenger å bry deg om.»

«BRY MEG!» brølte han.

Ester skvatt til, og det irriterte henne litt.

«Er du klar over hva du har gjort!»

«Jeg gjør ingenting. Jeg bare er.»

«Du har kuert et av dine barn. Gjort ham til meg. Han sluttet å smile for lenge siden.»

«Å smile er svakhet.»

«Og den andre kan du ha drept. Du slipper han løs som en virvelvind, men er heldig om han ikke brekker nakken. Denne Hundari er et ubeist selv jeg frykter.»

«Jeg har snakket med skjebnen. Og skjebnen hvisket meg hemmelige ord. Jeg har alt

fått sydd et banner for dem. To slanger som kveiler seg sammen opp et septer. Du kan forstå det.»

«Guder og gudinner, jeg bryr meg ikke. Jeg bryr meg om her og nå. Ved å gripe nået og kniven, skapte jeg en fremtid der ingenting var. Og du. Når det gjelder du, burde jeg drepe deg.»

Han la hånden rundt halsen hennes.

Ester spyttet ham i ansiktet. Sargon stivnet mens væsken rant ned ansiktet hans.

«Pass deg. Da vil du slippe løs en vrede verden aldri før har sett. Du skulle snart få tumle ned alle trappene til Zigguraten, med en kniv i ryggen og en øks i skallen. De er mine, ikke dine.»

Han slapp hånden ned. «I mitt hjemland er det en legende. En mann hadde en jaktfalk. En natt brøt den seg inn i teltet hans og hakket ut øynene på barna hans. Dagen etterpå ville folket at han skulle slå i hjel fuglen med en kjepp. Mannen sa: En så fryktelig skapning kan jeg ikke skade. Du får hakke ut øynene deres om du vil. Men du har skylden, ikke jeg.»

«Jeg bryr meg ikke om skyld og skam, eller grunnene dine. Bare jeg får viljen min,» sa Ester. «For sant er det at gudene er spurver, der jeg er en hauk.»

«Du er stoltere enn noen kriger,» sa han. «Men om du vil ha pengene mine, må du høre de grunnene jeg har.»

Ester satt stille.

«Tror du ikke at jeg vet hvordan du konspirerer? Tror du ikke at jeg vet hva du planlegger? Jeg vet ikke hvordan, men du vil dyrke frem Amar slik at han blir større enn meg i levende live. Og da lever jeg nok ikke stort lengre. Hvorfor har jeg beholdt deg gjennom alle disse årene? Jeg kunne ha kastet deg i kanalen og eid sterke sønner selv.»

«Hvorfor gjorde du ikke det, da?»

Sargon husket tilbake til den gangen han møtte henne i Ur. Hun hadde vært så ung da. Og den frykteligste kvinnen han hadde sett. Bykvinnene samlet seg utenfor tempelet og fulgte etter Ester i flokk mens de lo av henne, for kvinner blir gjerne slik når de ser noen som er bedre enn seg. Ester hadde visst råd. I en liten utforbakke hadde hun sparket løs bremseklossene til en kjerre lastet med neper og dyttet den foran seg som en rambukk. Farkosten hadde dundret inn i flokken med kvinner, slik at de måtte løfte på kjolene og kaste seg unna for ikke å bli rullet over. Noen hadde endt i kanalen og andre i et av de store bassengene hvor klær ble farget.

Kvinnemenneskene hadde om mulig blitt enda mer hevngjerrige, og våtdryppende krevd at han pisket henne. Ester hadde vært på nippet til å ta sverdet hans og fly på dem. Sargon hadde ledd og betalt for alle skadene, og sagt at hun ikke trengte å bry seg med slike mennesker mer.

Hun ville ikke tro det, men han hadde ikke hatt en annen kvinne etter at han fant henne. Årene i Ur hadde lært henne en dyp mistenksomhet mot andre mennesker, og han hadde gitt opp å

forsøke å forklare henne det.

«Som konge må man frykte dem rundt seg. De fortrolige ansiktene. De som kaller seg venner og som skryter deg opp i skyene. Alle ønsker å ta din plass. Med en kvinne som deg, trenger jeg ikke frykte mine generaler eller likemenn. Jeg frykter ikke engang Naram-Sin. Ikke etter at jeg lærte å kjenne hjertet ditt. Du er min største frykt, større enn han som raket kroppen min full av arr. Det er du som holder meg årvåken, som gjør at jeg slipper å kjenne forræderens dolk.»

Ester kastet armene rundt nakken og kysset ham. «Vi skal la deg leve. Gutten trenger en far. Du og jeg er fiender, Sargon. Våre folk er fiender, og våre liv er fiender. Du kan knulle meg nå, hvis du vil.»

Han veltet henne overende og presset anklene opp med skuldrene. Slik gjøv han løs på henne med all kraft han hadde i den lange, senete kroppen. Ester lot ham holde på en stund. Men så maktet hun endelig å velte ham rundt og satte seg øverst. «Du er en mann med vett. Og det var derfor jeg likte deg, den gangen du hentet meg i Ur. Du har vett til å frykte de som er over deg.»

Ester blottet halsen og stønnet, denne gangen i nytelse.

Dagen etterpå lå en lærsekk ved sengen hennes. Den bugnet over av flere mina gull. Ester telte pengene langsomt. Nå trengte hun bare Amars første seier for å sette ting i virksomhet, for en dag å styrte selv Naram-Sin. Amar skulle herske, og gudinnens kult skulle gjenreises.

Hun ville sørge for begge deler.

Kveldstimen

Skumringen lusket seg inn på verden som en sjakal mens de to guttene lå i gresset. Det sildret i de kunstige bekkene som rant gjennom hagen, og som av og til endte i små fontener skjult mellom buskene. Eksotiske vekster fra nord og sør i verden sprang opp sammen, og behagelige dufter fløt langsomt gjennom luften. Midt i alt dette ruvet fikentreet.

Shulgi holdt søsteren Azara i hendene og lot henne foreta en dans oppe på magen. Hun burde strengt tatt vært i seng for lenge siden, men hadde fått med seg at noe foregikk og utnyttet muligheten til det fulle. Hun pleide å snike seg opp uansett. En gang hadde en tjener funnet henne krøllet sammen i et hjørne. Verre var det den gangen det kom frem at hun hadde sovet i hundegården. Ester hadde vært fra seg av raseri i mange dager.

Det var fredelig nå. Sikadesangen rørte ved strenger han hadde latt stivne i kroppen og minnet om at verden ikke bare var et ondt sted. Neste dag ville Amar møte Hundari til manndomsprøven. Det hadde vært en god dag som strakte seg ut i det uendelige, og han og broren hadde vært sammen hele tiden. Men nå var den snart over.

«Du, Amar? Er du aldri redd?»

«Hit med henne, så skal jeg svare.»

Shulgi grep søsteren med begge hender og slengte henne gjennom luften. Den hvinende ferden tok slutt ved at Amar tok imot og rullet seg rundt.

«Jeg er alltid redd,» sa Amar, mens han holdt Azara etter anklene. «Frykt holder deg årvåken. Hindrer at noen rekker å kjøre kniven i deg.» Han dyppet hodet hennes opp og ned. «Du og denne tingesten er de eneste jeg ikke frykter noe fra.»

«Du burde frykte henne. Hun er farlig.»

«Farlig!» ropte Azara. Amar trykket henne sammen som belønning for det.

«Hva hendte i byen, Shulgi?»

«Send henne over.»

Azara fløy gjennom luften og landet hos Shulgi.

«Det er ikke viktig nå,» svarte han, mens pikebarnet strevde og kavet. Kjolen hennes var av kostelig lintøy, men var så krøllete og flekkete at de like gjerne kunne ha puttet henne i en striesekk.

«Du har ikke fortalt meg noe. Bare at dere fiksa han kjøpmannen. Hva skjedde egentlig?»

«Jeg sier det senere. Du skal konsentrere deg om kampen og ingenting annet.»

«Jeg stoler på deg, Shulgi. Kan jeg få litt nå?»

Azara ble slengt gjennom luften igjen. Selv for henne, begynte det å behandles som en lekeball og bli for mye av det gode.

«Jeg skal drepe deg!» skrek hun, og forsøkte å gå løs på Amar med de små nevene.

«Bør vi egentlig lære henne disse tingene?» spurte Shulgi. «Hun skal jo gifte seg en dag. Hva om hun parterer ektemannen sin den første natta?»

«Vi kan alltid håpe,» sa Amar, og flyttet hodet fra side til side for å unngå slagene.

«Mor sier at hun har noe du skal ta,» sa Shulgi.

Amar la Azara fra seg og holdt seg for håndleddene. «Jeg har sagt at jeg ikke vil ha noe, og at jeg ikke vil se henne før kampen. Jeg takler ikke noe mer grining nå.» Allerede hadde han fordreid begivenhetene i hodet sitt, slik at det var hun som hadde grått, og ikke ham.

«Mor er villere enn vanlig,» sa Shulgi.

«Snart kommer hun til å sende deg til tempelet,» sa Amar med en verden av hentydninger i stemmen. «Jeg husker da det skjedde med meg. Jeg synes jeg hører henne. Åh, hun må være pen. Hun må være yndig. Jeg visste knapt hvor jeg skulle gjøre av meg. Til sist valgte hun ut en pike for meg selv.» Han la armene bak hodet og lo.

Shulgi så den skarpe konturen av fikentreet bre seg utover, på stammen som vred seg i en stivnet dans han ennå ikke hadde lært. Røttene var så sultne at de hadde brutt ut av bakken. Tåreformede frukter hang over jorden, og sjakaltimen hadde dratt alle farger ut av dem. En vind rusket i treet, og det syntes ham slik at fargene ble erstattet av andre. Det var nyanser han visste ikke kunne finnes, og som åpnet seg i talløse skrik.

Hver frukt av grusomhet var en munn som bar et skrik. Greinene dirret, dirret, og de få løvene som virvlet ned, vakte en stor motvilje i ham.

«Amar?»

«Hva?»

«Er du glad i meg?»

«Shulgi er lei seg,» sa Azara.

Amar veltet seg på siden og så på broren. Han kom seg opp og slengte armen rundt halsen hans. «Hei.»

Amar ristet ham frem og tilbake en stund. «Selvsagt er jeg glad i deg, småen.» Han klemte Shulgi inntil seg og kysset pannen. «Jeg skal sørge for at du ikke vil mangle noe. Velstand, vin, villige kvinner. Det jeg har er ditt. Og om så hundre menn kommer etter deg, kommer jeg og kjører spydet i dem.»

Shulgi forsøkte å smile, men visjonen av fikentreet var fortsatt der. Det eneste ristingen gjorde, var å få følelsene til å skvulpe over.

«Spyd. Lang rekkevidde. Kan kastes,» sa Azara.

«Jepp,» sa Amar, og Shulgi måtte le. «Ikke la noe av dette skremme deg. Om noen har gjort deg noe, så si ifra. Vi har gått gjennom mye, du og jeg. Skal gjennom mer, ikke sant?»

Det er du, tenkte Shulgi, men sa ikke noe.

«Uansett. Problemer har det med å gå bort når du smadrer dem. Slik jeg skal smadre Hundari i morgen.»

«Det mor vil at du skal ta, er bare peppermynte. Det vil hjelpe deg og slappe av, og vil ikke påvirke deg på noen måte.»

«Javel, javel, jeg får vel gjøre henne glad. Stikk og hent det da.»

Etter at Shulgi var gått, lå Amar der med pikebarnet på magen.

«Sverd?» sa han.

«Svisj, svisj. Sverddans!» sa hun.

«Øks?»

Det myke barnefjeset sank ned i konsentrasjon. En skulle tro hun var blitt svar skyldig, men plutselig strakte hun armene i været og utbrøt: «Avkappede hoder!»

«Det har du faen meg rett i,» sa Amar.

Skumringen hadde vokst seg større, og det ble fort mørkt da Shulgi trasket avgårde. Han hadde nesten mistet kontrollen denne gangen. Det ville vært ødeleggende, for han var alltid den som måtte holde styringa, sørge for at ting ble dratt i riktig retning. Om bare de overskred de grensene som var satt for dem som barn, ville begge ha rom til å vokse. Ja. Slik måtte det være.

Lys flommet ut en av døråpningene som omga hagen. Moren stod der og speidet etter noe. «Hvor har du vært?» hveste hun da hun fikk øye på ham. En tiara smykket hodet hennes, med bøyer over pannen og en hvit blomst som dinglet mellom øynene. Før han rakk å svare, dro hun ham inn etter armen.

«Hvordan er han?»

«Rolig,» sa Shulgi.

«Hvor er søsteren din?»

«Med oss.»

Hun slapp taket og vendte oppmerksomheten mot en rykende kopperkjele. Oljelamper hang tent i taket og ved veggene. Dette var et av værelsene i palasset moren hadde tatt som sitt eget. Overalt var det leirtavler og hyller med små krukker. Shulgi hadde gjort et poeng av ikke å snoke i sakene hennes, for han visste hvordan hun kunne bli. Likevel vandret blikket til en av tavlene: *Hun lager forvirring og kaos for dem som ikke adlyder henne, og sender slakt og den ødeleggende floden, omgitt av en fryktelig stråleglans. Det er hennes spill å fremme konflikt og kamp. Iført en rasende storm, en hvirvelvind, har hun på seg kledningen til fruen. Det hun berører, blir til*

fortvilelse.

Ester helte litt av det kokende vannet i et leirbeger. Hun fant frem noen tørkede blader fra en krukke, og drysset dem nedi. Shulgi rakk å se på neste tavle: *Nåde og medynk er ditt, frue. Å få hjertet til å skjelve, å bygge et hus og kysse leppene til et barn, er ditt. Å veksle den brutale og den sterke og den svake og den maktesløse, er ditt. Slik skal du gjøre om mørke til lys.*

Shulgi snudde seg vekk da hun kom mot ham med begeret. For ham så virket det som en samtale mellom himmelen og underverdenen.

«Så du på tavlene mine?» spurte hun.

«Nei,» sa han.

Hun klabbet til ham. Shulgi vendte ansiktet opp for å se uttrykksløst på henne.

«Det er mulig å forstå for mye,» sa hun. «Og du skal holde i et sverd.»

«Ja, mor.»

Hun dyttet begeret til ham. Det hadde et lite lokk som kunne holde på varmen. «Gi dette til din bror. Snakk med ham. Det er bare du som kan trøste ham nå. Si at jeg har bedt Inanna sende en ond vind mot Hundari. Det var det jeg ba om, like før du kom.»

Shulgi husket de dryssende greinene til fikentreet.

«Etter at du har snakket med din bror, sørg for at Azara kommer i seng. Jeg vil ikke vite av at hun har sovet mellom potene til jakthundene.»

Etter å ha blitt klappet og kysset, snudde han seg for å gå. «Vent,» sa hun plutselig. Hun kom helt bort til ham og la hånden på brystet. «Jeg skal vise deg noe.»

Hun førte ham lengre inn i rommet. Helt til et hjørne hvor et teppe hang på veggen. Med begge hender dro hun det vekk, og han fikk se det store banneret som skulle trone over hans liv.

To slanger snodde seg opp et kongelig septer, den ene svart, den andre hvit. De klamret seg fast med korte lemmer. Gapende kjefter og utstrakte tunger møtte hverandre på toppen av septeret. Kroppen til slangene hadde finner, pannene deres horn. Under dette symbolet stod det skrevet i kileskrift: «Kaysit. Slangens hus.» I et kaotisk mønster var andre symboler strødd utover banneret, og da Shulgi tok dem innover seg, skjønnte han at det var forbannelser. «Spis deres hjerter. Falken som hugger løs på gudene. Uovervinnelige slanger. Uovervinnelig visdom.» Det hele brant i flammene fra en dyprød ild. Fargestoffene og blyet som var blitt blandet for å male dette banneret, måtte alene ha kostet en formue.

Shulgi kjente armer gripe rundt seg bakfra. «Du er den hvite. Dere tjener gudinnen nå, og verden skal skjelve hvert sted der dere setter foten ned.»

«Det er praktfullt,» sa han og svelget. Villskapen og de dynamiske fargene gikk sammen for å skape noe han visste levde i dypet av seg, og i et øyeblikk så han morens raseri i banneret, stående med knyttede never. Shulgi knuget kruset nærmere mot brystet.

«Ikke sant? I motsetning til visse andre, forstår du hva kunst er.»

«Kunst er mennesket,» sa Shulgi.

«Din bror trenger ikke å vite ennå. Han trenger bare å gjøre. Si til ham at hans fars hus er slangens hus. Si til ham at slangen nøler ikke.»

Ester strammet grepet rundt ham. «Min vakre, vise sønn,» sa hun og pustet inn i øret hans.

Amar lå fortsatt utstrakt på bakken da Shulgi kom tilbake. Azara hadde sovnet inntil ham og lå og suttet på tommelen.

«Det tok jammen sin tid.»

«Du vet hvordan det er.»

Amar rullet seg i oppreist stilling. De lot søsteren ligge, og sammen gikk de til rommet hans på motsatt side av palasset. Korridorene var mørke der det ikke var fakkellys, men de hadde vokst opp her og kjente hver eneste krok.

Palasset var blitt bygget med smale ganger, slik at det lett kunne forsvares mot opprørere, snikmordere og utlendinger. Noen steder hadde golvet og veggene merker etter leken deres. For det meste hadde de slåss med kjepper. Dengt løs på hverandre og latt demonene ta resten, i en hel barndom av utfall, retretter og av og til vill flukt. Men en gang hadde Shulgi blitt mektig lei av broren og kastet en hammer etter ham. Den dype sprekken i veggen vitnet om at hadde han truffet, ville han ha sluppet å være så lei lengre.

Ingen kjente noe behov for å snakke.

På rommet satte Amar seg ned på sengen, og Shulgi hjalp ham å trekke av kjortelen over hodet.

«I morgen vil jeg bare ha styrkemat. Brød med smør, egg fra gjess og bønner. Viktigst er det at jeg får en stekt oksetunge. Med den i magen vil jeg ikke føle meg sulten, uansett hva som skjer.»

«Jeg skal sørge for det,» sa Shulgi.

Han tok seg til håndleddene. Han hadde gjort mye av det i det siste. All treningen hadde tatt på.

«Ikke vekk meg for tidlig. Hold jentungen unna, ellers knekker jeg nakken hennes.»

«Hun kan sove med meg. Men Nanniya han har sagt at han vil treffe deg. Ta en siste finpuss.»

Ansiktet til Amar bar et preg av avsmak. «Nanniya kan gå og suge et esel. Makan til idiot. Det er ingenting som kan gjøres nå. Jeg vet at jeg er sterkest om jeg har sovet lenge.»

«Da skal jeg fortelle ham det.»

Plutselig gjemte Amar hodet i hendene. «Åh, guder. Hva har jeg gjort!» Ukontrollerte skjelvninger gikk opp og ned kroppen hans. Shulgi skjønnte at han bare var et menneske, og at han hadde skjøvet frykten foran seg til den traff med full kraft.

«Han er så stor, Shulgi. Så sterk. Hv-hvordan kan jeg vinne?»

Shulgi la hendene på skuldrene hans. «Hei! Ikke tenk på ham. Tenk på deg selv. Hva du kan gjøre.»

«Jeg er bare en mann,» sa Amar.

«Du er min bror,» sa Shulgi. «Jeg har sett deg løpe raskere enn noen andre, hoppe høyere, skyte lengre og slå hardest. Det er han som frykter deg! Husk det.»

Amar smilte bare blekt.

«Her, ta dette.» Shulgi plukket opp leirkruket han hadde satt på golvet og tok vekk lokket. Amar tok imot og begynte å drikke.

«Hjelper det?»

«Litt. Hva sa mor?»

«Hun har bedt for deg. Og i morgen skal vi ofre et lam.»

«Det er jeg som blir ofret,» sa Amar.

«Hun sa at Kaysit er slangens hus. Hun sa at slangen nøler ikke.»

«Nøler ikke,» sa Amar. Han hadde nok håpet på mer, og leppene hans skalv. Han drakk ut og satte kruset fra seg. «Ja, det hjelper.»

Shulgi klemte hånden rundt kinnene til Amar. Han hadde aldri vært så frempå med broren før, men måtte være sterk. «Ja, du nøler ikke. Og i morgen, når du ser Hundari, skal du ikke være redd, og du skal ikke nøle. Du skal slippe løs alt det du kan. Forstår du det?»

«Ja,» hvisket Amar. Han så plutselig opp. «Ja.»

Shulgi hjalp ham ned i sengen og pakket teppet rundt ham. Broren så underlig hjelpesløs ut der han lå.

«Jeg føler meg bedre. Hva enn som var i det kruset, så hjalp det. Og i morgen ... skal jeg ... skal jeg ikke nøle.»

Det tok ikke lange stunden før han sovnet. Shulgi satt der helt til han hørte pusten gå jevnt og rolig og skulle til å liste seg ut. Han ombestemte seg og tok opp kruset. Bladene fløt fortsatt rundt på bunnen. Han stakk nesen nedi og luktet. Det var umulig å si hva det var.

I alle fall ikke peppermynte.

Luften var varm og myk da han kom ut, og sikadene hadde gått amok i buskene. Gnistene fra ildfluer skar gjennom natten, og de hadde samlet seg i en dansende søyle av grønt, gult og blekt rødt over der Azara lå. Han heiste henne opp etter armen og foten.

«Vet du ikke at det er usømmelig for småpiker å slenge rundt omkring?» Hun var like ute av det som Amar, og hodet hang slapt ned. Shulgi lempet henne over skuldrene og holdt tak i anklene mens han gikk. Pikebarnet hang og dinglet på ryggen hans med armer og villniset av et hårt pekende rett ned.

Shulgi hadde alltid vært god til å klatre, og med én arm dro han seg opp etter greinene til fikentreet og klatret langsetter en av de skrånende stammene. Det raslet i bladene mens han dro Azara gjennom, men så var han over. Helt mot toppen svaiet store forgreininger seg under vekten av sin egen byrde. Det var kanskje best ikke å friste skjebnen med et pikebarn på armen. Shulgi lente seg tilbake i fordypningen som ble til der stammen delte seg i to. Det var et godt sted å sitte, og Azara smattet mot brystet hans.

Over åpnet stjernehimmelen seg som ansiktet til en gud. Det var egentlig et fryktelig syn, som minnet ham på hvor ubetydelig han egentlig var. Likevel syntes det ham mildere enn de rasende rødfargene og gapende kjeftene moren hadde brukt sin egen pensel for å male. Han drakk synet inn, for de døde i underverdenen får aldri se stjerneskinnet eller sollyset igjen.

Shulgi tenkte på det. Skulle man bestride eller akseptere? Da han lukket øynene, så han bildet han hadde laget seg av broren. Ikke som et menneske, men en sammenkrøket skikkelse som bristet i overfloden fra sine egne følelser og bar dem på et blødende bryst og en rygg av flammer. Shulgi visste at han hadde noe av det i seg. Han hadde opplevd det da han kastet fra seg den hammeren mot hodet til broren, sett den skyte frem som en slyngestein og dundre inn i veggen. Selv Amar så på ham med tvil i øynene i mange dager etterpå. Følelsen av å miste kontroll, å miste seg selv, hadde gjort Shulgi skrekkslagen.

Han hadde noe annet i seg, som snakket til ham med slagene fra hvite vinger. Det var få ting som unnslopp morens nett, for hun var som hun kalte det, en dyktig fuglefanger. Hun visste at Shulgi hadde en lyre han spilte på når han var helt alene. Ester hadde fremhevet at han aldri kunne ta feil, aldri kunne bli ydmyket. «Det er de ynkelige slaver som kneler i skam,» pleide hun å si. «Dere trenger ikke skamme dere over noe.» Han hadde tatt det som hennes godkjennelse på at han kunne fortsette, men passet på å holde instrumentet skjult for Hundari og broren. Azara også, for den del. Hun hadde det med å si ifra hva alle gjorde. Lyren var pakket inn i et teppe gjemt under sengen.

Han skulle ønske at han hadde den nå. De vibrerende strengene kunne speile de kosmiske strømningene han så utspille seg og som dunket hardt mot brystet med en egen rytme.

Shulgi la hånden over pannen til Azara og lukket øynene. Pannen åpnet seg, og han så.

G
UTEN   *SK*   *Y*   *E*
G

Fred mellom oss

Dagen var opprunnen og strakte seg over landet til solen stod øverst på himmelen. Den glødende kulen ville ikke blende eller favorisere noen så høyt oppe. Ryktet hadde vandret vel og sørget for et godt oppmøte nede ved eksersisplassen. Vanlige folk hadde ikke adgang, prøvelsen var et hellig rituale i det strenge samfunnshierarkiet, og dessuten var det ikke plass til mest hele byen.

Som ventet var det en god del kvinner av de bedre familier, siden kjønnet som helhet viste en nesten grotesk interesse for sammenstøt mellom menn. Det var ikke volden i seg selv som fascinerte, til det var de nærmest likegyldige, men muligheten til å se knivskarp konkurranse utført ansikt til ansikt, hvor bare ens egne evner ga utslag. Det var den sanneste form for heroisme. For møyer fantes det nesten ikke noe større nederlag enn å se favoritten tape, eller noen mer potent kjærlighetsdrikk enn at han sto der som seiersherre. Amar var populær, men i motsetning til det han selv likte å innbille seg, nesten bare fordi han var arving til riket.

Kvinnene forventet mest å sukke skuffet når Amar kom til kort.

Alle av vennene hans var møtt opp. Det var utallige jyplinger av edel byrd, som stod parat til å trå til med sin støtte. Noe annet ville vel være ensbetydende med et sosialt selvmord. En del yngre adelsmenn hadde møtt opp bare i håp om å få se et skikkelig slagsmål, selv om de fleste forventet en sorgelig forestilling.

Utover det var det ikke så mange betydningsfulle personligheter, adelsmennene fra de store husene hadde viktigere ting å gjøre enn å delta på slikt, i alle fall likte de å gi inntrykk av det. Men Sargon var der for å se sin sønn kjempe, sammen med yngstesønnen Shulgi. Det ville være mange vitner, og hele byen ventet spent på resultatet. Prestasjonene ville vokse på alles tunger som en endeløs kakofoni gjennom bystaten.

Nanniya stod og stripset lærbånd rundt håndleddene til Amar. Det skulle visstnok støtte opp om sener og håndledd under press. Hundari observerte dem og fnøs, han brydde seg ikke om slike hjelpemidler. Han trodde han i det minste hadde lært gutten å tro på seg selv. Det han ikke visste var at Amar hadde fått en mild betennelse i håndleddene etter intensiv trening, og alt annet enn det perfekte var noe som påvirket ham. Særlig nå.

Båndene var Nanniyas måte å ta vekk oppmerksomhet fra den verkende bankingen han selv hadde forårsaket. Håret hans var bundet sammen, så det ikke skulle slenge rundt med bevegelsene hans. Amar så ikke nervøs ut, han virket nesten fraværende der han unngikk det gjennomtrengende blikket til Hundari.

Bortsett fra lendeclærne, skulle deltakerne kjempe nakne. De sørget for å jogge rundt og hoppe opp og ned. Det var bra å svette litt før man skulle slåss. Da ble det vanskeligere å få inn noe brytegrep. Begge hadde naturligvis unnlatt å dele leie med noen før kampen, for de ville ikke at en

kvinne skulle svekke aggresjonen eller manndomskraften deres. Det var viden kjent at ingen av dem kjempet spesielt stilmessig. Kampstilen deres var nøye avpasset anlegg og personlige tilbøyeligheter, så ingen kunne vite hva som kom til å skje når kropp og vilje først braste sammen.

Det var blitt laget en stor sirkel i sanden. Den var seksti skritt i bredden om man gikk i en rett linje, så deltakerne hadde god plass å boltre seg på. Tradisjonen tro var det seks dommere. Alle tvister om kampen, reglene og fortolkningen av reglene ble avgjort av dem. De satt med beina i kors på seks forskjellige pidestaller som var utplassert på hver del av sirkelen. Alle var de respekterte, edruelige og ikke minst skarpsynte, siden de måtte følge med på hver detalj av det som skjedde. De rent praktiske implikasjonene ble ivaretatt av en kirurg, som til alt overmål stod med et forkle av lerret rundt livet.

Publikum stilte seg opp på linjen der de selv ønsket, det var kvinnene i en flokk og mennene i en annen. De stod samlet i små klynger, og kvinnene hadde tid til å innordne seg slik at alle fikk se, de høye bak de korte. Mennene viste ingen slik samarbeidsvilje. Kongen dyttet vekk to menn, og selv om det var godmodig, var det ingen av dem som tenkte på å dytte tilbake.

Imens ble de to kjempende geleidet til sine plasser og oppstilt overfor hverandre. De nær nakne deltakerne fikk sjekket hendene en siste gang, for å forsikre seg om at de ikke skjulte noen blyodd eller pigger. Ungdommene og Shulgi skyndte seg til å stille seg bak Amar. En mann gikk ut på sanden, og det ble stille. Han løftet armene høyt.

«Hør meg, dere godtfolk av de høye familier! Hør mine ord!» erklærte mannen. «En prins ønsker å bli regnet for mann, slik et sverd ønsker å bli testet. Det er vårt kjære bysbarn Amar som nå står overfor sin herre og mester, kjempen Hundari, og det i en alder av bare fjorten år!»

Flere spredte jubelrop kunne høres.

«En far skal kreve en modig og ambisiøs sønn, og ikke på hundre år har noen vist slike ambisjoner. Sar Sarrum Sargon, priset være hans navn, bør si seg fornøyd med slik fremferd!»

Pikene ga åndefullt sin anerkjennelse og sukket over dette mannsmotet som jo var så tragisk. Vennene til Amar jublet.

Mannen lot dem bråke fra seg, før han fortsatte. «Vi vet alle hva det står om. Skulle Amar seire, vil han ha de fulle privilegier som tilfaller en prins. Ingen vil være hans likemann!»

«Heia Amar, knus trynet hans!» hylte Shulgi tynt. Da skjedde det noe med Amar. Han løftet brått blikket og så dødelig fornærmet mot broren som stod bak seg. «Heia ...» fortsatte Shulgi, før det døde ut i brystet hans.

«Hærer vil marsjere under hans hånd. Der han stamper med føttene skal spydmenn springe opp,» messet annonsøren ufortrødent videre med den vanlige overflødige poesien. «Han vil selv kunne få velge ektemake, og det er vel noe vi alle venter på?»

Et obligatorisk sukk lød fra den ene siden av arenaen.

«Men det er enda mer, flere belønninger som venter bortenfor sanden!» skrek mannen for å følge opp sitt populistiske utfall. «For skulle han greie å stige inn i skjebnens stråleglans og gripe seieren skjenket fra Inannas hånd, vil lyset fra hans navn aldri slutte å skinne. I alle av Sumers byer vil de vite at han er Uruks største sønn. Navnet hans skal stråle opp de mørke tider som skal henrulle, kanskje lyse helt tilbake til sine forfedre som en gang for lenge siden smilte uten helt å vite hvorfor. Det skal lyse i det mørke som er et menneskeliv, og i dødens øyeblikk kan vi ta trøst i å si: Her var en av oss som nesten var gudenes like. Selv om vi er usle og dør, var han en av oss.»

Det var den vanlige sumerske dysterheten, en tilbakeskuende melankoli iblandet en traust stoiskhet. Nye hurrarop steg forventningsfullt opp fra Amars venneflokk. De var unge, og der de gamle drakk det inn, ville de hamre tankene vekk med ståket sitt. Det lød litt beskjedent, kanskje mest fordi alle stemmene var smertefullt pubertale.

«For å gripe dette er det bare en mann som står i hans vei. Men ingen hvilken som helst mann,» advarte annonsøren dem. «Her er hans herre og mester Hundari, som i to år har bearbeidet ham som et flintstykke, for å gjøre ham til den farligste blant de farlige. Alle kjenner vi hans forferdelige rykte. Talløse er de menn han har brakt til bakken, og talløse er de jomfruer som har blitt pervertert under hans kropp ...»

Et stort «Ååååh,» kom fra kvinnene som konklusjon til utsagnet.

«... Skulle han tape, må Hundari anerkjenne sin overmann. Hundari vil måtte knele ned i sanden og legge prinsens fot på sin nakke. Vil kjempen Hundari godta dette?»

«NEI!» lød Hundaris kjempebrøl, som høstet et tynt skrik fra en lettskremt jentunge. Han flekket tennene som et annet rovdyr og ristet på de store nevene. Noen våget seg til å rope for ham, det måtte være noen av hans tilhengere fra gata som på en eller annen måte hadde sneket seg helt opp hit. De var freidige som kom, og enda freidigere for å ha sympatiene annet steds enn byens adelighet. Men øyeblikket nærmet seg, og ingen ville bruke tid og krefter på å lempe dem ut.

«Dere kjenner reglene. Ingen slag mot skrittet, for vår prins skal formere seg. Øynene skal ikke stikkes, trommehinnene ikke sprenge med flat hånd og huden i munnen skal ikke strekkes. Ingen skal være kvinne og lugge og klore. Ingen skal finne dyret i seg og bite. Ellers er alt av menneskers ondskap mot hverandre lov. Amar, som utfordrer, stig frem!»

Amar trådte ut fra flokken av venner. Han slo neven på skrå opp i luften, og hevet hodet i utfordring til den usynlige fienden som var hans egen frykt foran seg. Han var meget klar over sin fars øyne på seg. De hadde ikke vekslet et ord om dette sammen, for Sargon var opptatt av å lære bort ansvar. Nå var det her allerede, konsekvensene av all hans hovmod.

«Er du rede til å entre *Den store prøvelsen*, prins?»

Amar senket hodet, og så ned mot bakken. Nevene hans låste seg fast til herdede våpen

omgitt av lær og hans egen tynne hud. «Ja!» ropte han endelig, mer med et barns stemme enn en manns.

På signal sprang alle vennene hans frem i ringen. En av dem løftet et stykke massive oksehorn over hodet hans med begge hender. «Qannu! Qannu! Qannu!» ropte de. «Horn for An! Horn for den nye oxen. Hornene til Amar!»

Spissen av albuene hans pekte mot midjen, og armene formet seg til to store «V» som endte i knyttede never. Den unge prinsen strammet nevene ytterligere og så med nakent hat og blottet tanngard mot sin motstander. Skyggen av hornene vokste over ham i sanden. Et spill av lys og skygger fikk det til å se ut som om det var en annen skikkelse som tegnet seg der. En skikkelse med horn, og denne hadde nevene senket.

Hundari ristet luftspeilingen fra seg. I jubelen kunne ingen høre at Amar faktisk hveste. Bare Hundari så det, vant som han var til å måtte lese seg frem til de lave lydene han ikke hørte lenger. Syv dager med fokus på kun fiendskap skulle slippes løs. Hundari betraktet dem stille. Det var en ivrig gjeng, såpass skulle de ha. Det var nesten synd å skamslå helten deres.

«Hundari! Som den utfordrede, er du rede til å forsvare din stilling som prinsens herre og mester?» ropte mannen.

Hundari steg selvsikkert ut i sanden. «Husk løftet ditt, prins,» sa han, og la den ene hånden på hoften mens han pekte mot skrittet med pekefingeren. Øyenbrynene hans vugget megetsigende opp og ned. «Jeg har spart en uke for deg, søta, og etterpå må du se meg hver dag. Gleder du deg?»

Neseborene til Amar flerret ut. Ingen av de uopplyste forstod helt hva det dreide seg om, annet enn at det gjorde nøyaktig hva det var ment for, nemlig å provosere.

Sargon la armene i kors over seg. Aggresjonen til Amar gjorde at han ventet at gutten skulle tape med en gang. Kanskje ville det bli en god lærepenge for ham, om ikke for mange tenner røk. Det var bra moren hans ikke var her, hun ville ha lidd døden. Kontrasten i størrelse var der for alle å se. Hundari var ikke så mye høyere, men nesten tre ganger så bred. Under hornene, dette gudommelige symbolet, stod Amar der som en ung gud av mot. Sargon lurte på om han noensinne hadde vært så ung. Han hadde aldri sett så mye smerte.

«Pakk dere av banen, forbannede yngel. Dette er et hellig rituale! Abatu! Abatu! Vekk! Vekk!» skrek mannen på banen.

Ungguttene pilte tilbake til riktig side av linjen, og tok oksehornene med seg. Skyggen av gudehornene trakk seg vekk og ble borte. Amar stod alene. Fra nå av ville han bære sin skjebne på hver bevegelse. Nervene strakte seg ut så de var et hatefullt skjold utenpå kroppen. Alt i ham gjorde seg klart til å reagere.

«Og slik, i det kongens år av *ofringen på Zigguraten*, står Amar foran sitt første forsøk

på *prøvelsen*. Måtte den største løven ved vannhullet vinne. Kun en går fra sanden som mester. Det har begynt!» ropte mannen og gikk ut av sirkelen.

Det ble stille, og alles blikk rettet seg mot deltakerne som stod der urørlige. Det singlet i sanden mens vinden strøk nesten umerkelig gjennom den.

Selv for tilskuerne var det usikkert hvem det var som beveget seg først. De stod der seksti skritt fra hverandre. Solen varmet kroppen allerede varm med ungdom, og prellet av på den skinnende huden av ibenholt på den andre siden. Så, i en flom av bevegelse og hurtig aggresjon, løp de mot hverandre. Hundari hadde den ene steinneven løftet der han nærmet seg. Amar jogget først lett, men så økte han farten så sanden pisket opp rundt føttene hans. Nevene ble kastet opp mot motsatt side av brystet som om det var et kappløp han deltok på. De møttes.

«Kyyaaa!» skrek Amar der han kastet seg opp i luften og vred seg halvveis rundt i et kraftspark. Hundari blokkerte lett, han løftet bare armene i kryss foran seg så sparket møtte en kjøttfull mur. Amar ble kastet tilbake til bakken i kraften fra sitt eget utfall.

Den unge toskan! Hundari hadde halvveis fryktet en eller annen god teknikk, men dette var fullstendig planløst. Han hadde bare vært noen tommer fra å krysse hendene rundt ankelen til Amar og ødelegge fothasen.

Det ble ikke gitt noe betenkningstid. Amar var ute av balanse, men musklene i lårene gjorde at han kunne rette seg opp. Hundari grov fotbladet dypt ned i sanden, før han feide opp en sky av sand som Amar såvidt skled unna. Han var for godt opplært til å bli blindet av et så enkelt og effektivt triks. Unnamanøveren hadde gjort at Amar stod med siden til og umulig kunne trekke seg tilbake.

Hundari løftet steinneven opp til øret og langet ut det første slaget.

«Off,» stønnet Amar da neven traff ham rett i tinningen. Ansiktet hans ble revet til siden. Han vaklet, og prøvde å skjule at det hadde svartnet for øynene.

Hundari var over ham, og de store nevene kom svingende fra hver side i en uberegnelig serie som kom både høyt og lavt. For hvert slag gjorde Amar hopp fra side til side for å unngå dem, samtidig som han desperat langet ut med sine egne små never. Det var som å se en rasende spurv kjempe mot en hauk. Amar ble truffet av og til, men unngikk det verste og kastet seg gang på gang mot Hundari.

Nervøsiteten løste seg opp, og han ble mer flytende i bevegelsene sine. Men armene hans var for korte, og mesteparten av slagene nådde ikke frem. Da han en sjelden gang kom innenfor forsvaret, var det med harmløse slag mot enten de kjøttfulle skuldrene eller den harde magen til Hundari.

Han manglet en voksen manns styrke.

«Imhas aksu! Imhas ma napalu!» ropte Nanniya fortvilet. «Slå farlig! Slå og ødelegg!

Faen heller, slik jeg viste deg!»

Amar gløttet forvirret bak seg, som om han ikke allerede hadde sitt fulle hyre med å konsentrere seg.

Kampen ble raskt mer teknisk. I stedet for å slå, sparket Amar etter knær og ankler. Det var et spill Hundari kunne, og med foten gjorde han sitt eget vide sveip gjennom sanden som Amar måtte sprette opp i luften for å komme unna. Da han landet, dukket han unna en kjempeneve som såvidt sneiet hodet, og kastet seg frem. For første gang var han innen ideell rekkevidde på Hundari, og eksploderte ut med et albueslag fra siden. Han gikk etter strupen. Hundari rakk såvidt å få løftet armen imellom, og kjente suset av luft mot tennene der albuespissen ble stoppet.

Amar bykset opp med beinet løftet i en spiss vinkel. Samtidig vred Hundari seg litt til siden og kjente kraften av et kne treffe seg i låret, så det ble halvveis bedøvet. Med et snerr sendte han kjempeneven ned i ribbeina på gutten, og Amar ble tvunget til å trekke seg tilbake.

Hundari ville ikke vite noe av at han fikk summet seg. Han kom frem og laget et klossete hjul i luften som ble stampet ned som en svart hov. Dette våpenet ble trampet ned der foten til Amar hadde vært for et øyeblikk siden i håp om å knuse fotbladet, før han med det andre beinet sendte et brutalt sidespark mot magen til gutten som han såvidt vred seg unna i en røyksky av hurtighet.

I et lite øyeblikk ble de stående med hendene løftet mot hverandre, og Amar vred neven til Hundari bort med håndleddet der han forsøkte å gripe tak i strupen. Med venstre hånd slo kjempen et rett slag, som traff den susende høyre knyttneven til Amar med en dump lyd. Hånden til Amar åpnet seg da den ble kastet tilbake over hodet. De stønnet ikke engang i smerte, før de etter å ha forsøkt å vri hverandres håndledd ga opp og samtidig rygget vekk fra hverandre.

Alt dette hadde skjedd på noen få øyeblikk. Det var veldige krefter i aksjon, ledsaget av både teknikk og hurtighet. Amar flirte fandenivoldsk i sitt møte med en overlegen makt. Latteren hans løftet seg, hes og gurglende. Det desperate ansiktet hans var en hån mot alle mennesker. Men en vag uro fortalte Hundari at han hadde bommet for mye allerede.

Gutten var skremmende kjapp!

Tvilen til Hundari varte like lenge som hos en okse med senkede horn. Med et brutalt knurr gikk han rett på den skikkelsen som var halvparten sin størrelse og som usikkert trakk seg litt tilbake. Det så ut som han forsøkte å gi gutten en klem der Amar unngikk de svære armene som foldet seg over den hårete brystkassen. Et slikt grep ville kvalt ham, uansett hvilke regler som gjaldt.

Da Hundari passerte forbi, skjøt han ut fra kroppen med neven i et slag en femåring ville ha brukt. Siden slaget var fullstendig improvisert var kraften minimal, men det traff Amar flatt på nesen så noen rubinrøde dråper ble kastet gjennom luften.

Amar reagerte med et hest ravneskrik av raseri, men da var han allerede på vei mot Hundari mens kjempen snudde seg. Han måtte dukke for en vill albue da Hundari virvlet rundt. De nådde ikke engang frem til hverandres kroppar med nevene, for så hurtig beveget armene seg i slag, blokkeringer, pareringer med håndleddet og nye slag. Bare den tørre lyden av hud som gnisset mot hud lød da håndleddene presset mot hverandre i et forsøk på å bryte hverandre til siden, slik at en sårbar strupe kunne nåes. Ingen nådde frem. Ingen greide å eksponere motstanderens bløtområder nok.

Tilslutt var hendene deres i ro, og de berørte hverandre nesten som to dansepartnere som lener seg mot hverandre før de starter en dans.

Først forsøkte Hundari igjen å trampe mot fotbladet til Amar, samtidig som han dyttet ifra. Amar flyttet foten lynkjapt og unngikk det som potensielt kunne gi ham senestrekking ut av en annen verden.

Så ble føttene løftet og sendt rett frem i korte spark mot kneskålene. Amar steg til side for en hårete fot som søkte rett mot kneet, før han igjen berørte den beskyttende håndflaten til Hundari og sveipet gjennom luften med et spark fra siden. Han feilberegnet avstanden, siden Hundari holdt på å presse seg fnysende frem med hendene som et skjold foran seg, og traff kjempen over skinnleggen med sin egen. I stedet for det høye og relativt ufarlige klasket av hud mot hud, lød et dumpt smell, og leggen til Hundari vibrerte av sammenstøtet. Ansiktet til Amar vred seg og krympet sammen til et smerteskrisk. Han slapp håndflaten til Hundari, og haltet to smertefulle hopp vekk fra kjempen.

Hundari lukket øynene for å ta imot smerten han ikke kunne vise, og da han åpnet dem, gikk han inn for å drepe med et svart blikk fra sin svarte sjel. Det var hans sjel av primal villskap som gikk til angrep.

Venstre steinneve skjøt opp fra hoften der han vred seg rundt, og en skrekkslagen Amar greide såvidt å dukke unna et slag som garantert ville ha knust haken langt opp i underkjeven og kastet tennene ned i halsen. Den høyre neven fulgte etter, den kom fra øret til Hundari, og armen strakte seg ut i en rett linje slik at den kjøttfulle hånden traff Amar i pannen med et massivt klask. Og det var nok til å felle Amar, som vaklet og falt om. Til det siste forsøkte han å holde seg på beina, mens hendene strakte seg etter noe usynlig å gripe etter.

Amar føk bakover med ryggen krummet som skaftet på en bue. Da han landet, rullet han seg rundt så hestehalen flagret vilt og hang rett opp i luften et øyeblikk. Hundari kom like etter og forsøkte å sparke ham ned, men hver gang han trakk foten bak leggen, var Amar borte. Gutten trakk opp lårene og lot føttene løfte seg over hodet der han rullet hodekråke tre ganger vekk fra Hundari, før føttene berørte sanden igjen.

Med et utrolig rykk skjøv han ifra med de eksepsjonelt sterke musklene i lårene og

korsryggen, og spratt rett opp allerede mens han kjempet mot vertigoen fra knyttneveslaget og rundturen. Han rakk akkurat å få nok åndsnærværelse til å få med seg hammerhånden til Hundari som kom susende, og virvlet unna som en sommerfugl foran en stormvind.

Amar vaklet og ravet for å komme unna, hans offensive evner var fullstendig nøytralisert. Et stykke vekk snudde han seg og løp med et usikkert blikk kastet over skulderen. Alle kunne se at han hinket litt. Da Hundari fulgte etter, dukket han seg og gjorde et stormløp forbi armen til kjempen.

Amar hadde tårer i øynene.

Tilskuerne gispet, det hadde vært en forrykende forestilling, med så mange ting som skjedde at det var vanskelig å få med seg alt. Men nå hadde Amars styrke kommet til kort. Hundari nærmet seg prøvende, men hver gang løp Amar unna. Man trengte ikke å se ansiktet for å se frykten og fortvilelsen. Vel var han kjent for å være ilsk og for å kunne slå fra seg, men det var gjerne mot dem som var svakere enn seg. Motet hans hadde fordampet i møtet med Hundari.

Kjempen gjorde et siste forsøk der han lente seg frem og lot et rykk gå gjennom kroppen, bare for å se Amar trekke seg enda lenger bort. Hundari var et så skremmende bilde på negroid drapskraft at han truet med å sprengte den fysiske støpeformen han var kommet fra. Det var som om man når som helst kunne vente at kroppen sprakk opp og en enda verre demon kom farende ut i en gigantisk sky av røyk. Og om man så demonen som sprang fra hans mørke natur, ville ild stå fra neseborene og hver ildrøde klohand holde en kølle med pigger.

Så ille var det.

Han stanset og så seg oppgitt rundt på mengden som det bare kom et imponert sus fra. Øynene hans vandret i et hurtig sveip over dem. Han fikk med seg de stumme pikebarna, mennene med ansikter forvridt i spenning og den konfliktfylte følelsen av både stolthet og skuffelse i øynene til Amars venner. Kongens tankefulle skikkelse fikk han ikke med seg.

Amar var en hauk av hurtighet der han alltid vred seg unna alle slag, en slange av listig beregning, og potensialet hans hadde vokst som en fråtsende ulv, men mot denne granittveggen av styrke og erfaring fra ødemarken, hadde han tydeligvis lite å stille opp med.

De brede leppene til Hundari var vrent tilbake i et skjeggete glis, og øynene brant som sorte kullklumper under de fremskutte øyenbrynene. Det var et illevarslende testament, et vitnesbyrd om det livet han hadde levd. Hundari løftet langsomt neven mot strupen og gjorde et kutt. Amar forstod. Dette måtte avsluttes. De hadde en rett på hverandre, de to. De hadde retten til å slamre løs på hverandre til kjøttet var mørt og beinsplintene føk. Bare slik kunne det komme en avgjørelse og bli fred. De kunne jage hverandre rundt i denne ringen av sand, men før eller siden ville han innhentes.

Amar snudde seg mot sin herre og mester, og gjorde ikke noe forsøk på å komme seg

vekk da Hundari løp mot ham. Nevene pekte ned, den mørke overkroppen bøyde seg nesten rett mot bakken og skuldrene pumpet hardt. Brølet til kjempene ble møtt av det skingrende skriket til en vettskremt ungdom.

VI SOVER

IKKE

Det ble en brutal forestilling, for begge søkte en direkte konfrontasjon og gikk rett på. Likevel ble det ikke helt som Hundari hadde ventet. To dobbeltslag banket på døren til nederlag og traff Amar i skulder og mage. Han ble drevet stønnende bakover. Gutten ble stående med et konsentrert uttrykk i fjeset og forsøkte å få med seg hvor neste slag ville komme. Hundari hadde høyrehånden løftet opp til øret igjen og forsøkte å felle Amar på nøyaktig den samme måten som sist. Så kom det Amar planla.

SLANGEN

ÅPNER

SITT ØYE

Hælsenen til Amar strammet seg til bristepunktet der han løftet seg opp på tærne til det ene beinet. Det andre beinet ble løftet strakt i været ved hjelp av hånden, som om han var en danserinne, og han tvinnet låret rundt den kraftige armen allerede der den kom. Amar klatret opp på kroppen til Hundari, før han slapp seg ned med all sin kroppsvekt. Med et desperat grep fant han det tykke håndleddet til mannen og holdt seg fast.

Man kunne ane et blekt skjær selv under den sorte huden, da Hundari kjente hvordan minst én muskelgruppe holdt på å rives tvers over. Det sa noe om styrken hans at han holdt armen løftet mens Amar hang på og strevde rett i løse luften som en slags forvokst parasitt.

Mens Hundari forsøkte å riste han av seg, sparket Amar bak seg med den frie foten. Hælen traff Hundari i ansiktet, før den ble presset mot halsen og blokkerte luftstrøet. Et rasende oksebrøl ble kvalt i unnfangelsen.

Det var bare en løsning, og det måtte skje fort. Armen ville være i trevler lenge før han gikk tom for pust. Kjempeneven ble løftet, og Hundari lente seg frem mens han slo noen harde, brutale sleggeslag mot Amar, som hang der utstrakt og forsøkte å holde ham unna med foten. Steinneven gikk inn i nyrene, en gang, to ganger, før den ombestemte seg og ble banket inn i bakhodet til Amar.

Hvert slag frembrakte et gutteaktig stønn fra Amar, det var tydelig at de skadet ham. Kvalmen steg i kroppen hans, og han måtte gulpe for å holde oppkastet nede. Amar hveste som et

villdyr mens han kjempet mot impulsen av å hogge tennene ned i hånden til Hundari. Pusten gikk hysterisk ut av neseborene. Han begynte mildt sagt å bli aggressiv, eller rettere sagt, å gå fullstendig fra konseptene. Amar strammet kroppen og presset fra mot strupen, mens han vred og vred med hele kroppsvekten på armen til Hundari.

Slagene fortsatte. Og fortsatte. Gang på gang var steinneven der som de monotone slagene på et spett som forsøker å kløyve en steinblokk. Tilslutt løsnet det, og Amar måtte slippe taket med et stønn der han falt ned på bakken. Han rullet seg klossete rundt på skulderen, så føttene pekte i været, før de traff sanden og fikk ham i oppreist stilling med et «klonk.»

Han svaiet svimmel fra side til side, blødde fra øret og forsøkte å hindre øynene i å gå i kryss, mens Hundari vaklet bakover med armen løftet mot himmelen som en anklagende prest. Smerte var skrevet i ansiktet til Hundari, og forvirring hos Amar. Men den sorte stanset opp og fnøs foraktelig der han tok seg til overarmen. Med hånden løftet han armen opp i oppreist stilling. Begge nevene ble holdt opp og knyttet.

Amar kunne ikke tro det han så.

«Den henger da på ennå. Det vil ikke hodet ditt gjøre,» sa Hundari. Han hadde riktignok skadet armen stygt, men var erfaren nok til ikke å vise det. Han løftet den bare selvsikkert med all den desperate styrken han kunne mønstre.

Amar tok seg til øret og så på blodet som kom ut der. Øynene var fylt med stum forundring, før de festet seg på Hundari. Han kunne ikke tro han ikke hadde skadet kjempen. Han kunne ikke tro han ble snytt for seieren. Amar ble fylt med en flodbølge av fortvilelse som begynte å åpne noe inni ham.

Det som skal våkne rørte seg.

«Dnn ... d-ihn ... d-ihn jævel,» hikstet han, og en lang stripe sikkell hang ned fra siden på de dirrende leppene. «J ... J ... Jehg skal drrepe deg!»

VI

VÅKER

OVER

DEG

Han måtte ha fått en lettere til medium hjernerystelse i forsøket på å røske av trevlene i Hundaris arm. Men likevel var det der. Det var sinne, men også en slags intelligens som foldet seg ut fra hans mørkeste tanker, noe som ulmet og brant av de følelsesmessige traumene som gang på gang hadde hogget tak i ham. Og noe svarte, noe hogg tilbake fra sjelen hans. Det var en tarm fylt med innhold. Den ble fylt med liv og vokste ut der den svaiet fra side til side som et søkende organ.

Noen ville kalle det en slimete mark, en sykkelig cyste, men like fullt hadde det formen til en slange. Og den åpnet sin slangekjefte til et våtglinsende glis da den ble vekket. På hodet bar den en krone av brennende skygger. Det som skal våkne var klar til å øve sin innflytelse, til å anta

sin fulle form og springe ut i materien. Der ville det gjøre seg selv til en gud og et monster i kjødet.

SLANGEN

VET

«Så bare kom. Så drep meg. La meg se hva du kan,» gliste Hundari med den brede munnen, og en brummende latter kom ut av dypet i lungene. Han hadde merket en slags forandring knitre gjennom sanden de stod på, men hans livsvei var forakt og hån like til det siste. De sorte øynene glitret ondt og muntert mot Amar. De ville også glitre muntert når hans dødsdag kom i ørkenen.

De var ganske få skritt fra hverandre, og testet hverandre ved å kretse rundt før de nærmet seg. De var forsiktigere nå, og det hadde de grunn til. De hadde testet rekkevidden til hverandres ferdigheter, og begge hadde sett grunnlaget for den andres styrke.

Hundari var mer beregnende, enda visere. Han hadde forlengst kastet fra seg tanken om at dette ville bli fort ferdig og muligheten for at det ville bli lett. Hjernen glødte, mens all hans erfaring søkte en utvei med vold som den eneste fellesnevneren. Han måtte lokke Amar inn, tirre ham, for så å ødelegge ham. Høyrearmen hans var blitt svak som på en kvinne, halsen banket tungt og det ene låret var følelsesløst. Leggen var vond, men det var den minste av skadene. Han måtte utnytte det han hadde, benytte seg av enhver svakhet.

Amar på sin side hadde et rødt merke i pannen. Blodet rant i en omvendt «Y» fra begge nesebor ned til de dirrende leppene. Han siklet og gråt om hverandre. Alle kunne se at han brukte det ene beinet forsiktig. Spørsmålet var hvor stort omfanget av denne skaden var. Om det var overfladisk, hadde han mer førlighet enn Hundari, eller rettere sagt, flere brukbare kroppsdelar.

Men slagene mot hodet kunne ha ødelagt enhver mulighet til å bruke denne førligheten til noe fornuftig. Hjernerystelsen hans ville etterlatt en hvilken som helst annen unggutt gråtende i fosterstilling. Så lenge Amar var ved bevissthet, ville han stå på beina, men det å overvinne Hundaris endeløse livskraft kunne komme til å bli uoverkommelig.

Det å lokke inn Amar ble det minste problemet. Han fikk samlet akkurat nok rasjonalitet til at blikket hans ble mørkt. Håret hans klistret seg til nakken og de svette skuldrene, der han prøvde å drepe Hundari med øynene. Med et snerr var han på vei, og nevene hans brakte med seg et dødbringende tempo. Det var noe annerledes med slagene hans nå. Han var raskere og mer teknisk, næret som han var av følelser.

I stedet for den konvensjonelle knyttneven menn har snakket med siden de lærte å hate, mot rivaler, brødre, ja selv oppsetsige kvinner og barn, var fingrene knyttet over hjertelinjen på toppen av håndflaten for å gjøre neven skarpere.

Det er slik du skal slå om du virkelig ønsker å drepe.

Han kastet armen strak ut fra albuen hver gang han slo, og søkte bestandig mot de

samme punktene der slagene ville telle mest. Strupen, nakken, ørene, mellomgolvet, hver del av oss som vibrerer sårbart med pusten. Slagteknikken hans bar mindre tyngde, men større gjennomslagskraft. Han ville treffe Hundari akkurat på punktene han ikke hadde råd til og forårsake skader helsen hans umulig kunne absorbere. Så dette var Nanniyas hemmelige bokseteknikk, det han hadde vært villig til å satse alt på gjennom sin venn. Først nå tok Amar teknikken i bruk, for intelligensen hans var intimt knyttet til følelsene der de veltet seg opp i ham. Tankene fokuserte seg endelig på alt hva han hadde lært.

Kjempen knurret grimt for seg selv. Han burde ha visst at det var noe slik, og selv om han hadde sett det før, begynte Hundari å få store problemer. Den verkende høyrearmen var treg og smertefull å bruke og gjorde at høyre side var åpen og sårbare. Om han skulle slå tilbake, var det bare med venstre, det var umulig å bruke noen kombinasjon med denne skaden. Så han nøyde seg med å holde armene oppe og vente til Amar skulle åpne seg nok.

Bare én gang langet han ut med en rett venstre, og da hadde Amar allerede bykset bakover, før han mistenksomt nærmet seg igjen, for å prøve å bryte gjennom forsvaret til mannen som løftet de tykke armene og rullet og svaiet til hvert slag han sendte mot ham.

Tempoet til Amar ble villere, mer aggressivt. Det, i det minste, var forutsigbart. En endeløs serie med «thunk, thunk, thunk» lød mens virvelvinden av lette slag traff overalt på kroppen til Hundari, men aldri helt der han ville det. Amar var en hurtig storm av aggresjon som forsøkte å hakke i biter en stein.

Angrepene begynte å få gjennomslag, for Hundaris forsvar var i ferd med å mettes. Amar varierte. Den sorte måtte blokkerte et hjulspark mot tinningen og ble midlertidig blindet av en albue som traff mellom øynene. Hundari slo fra seg de gangene han kunne og rettet noen smertefulle slag mot kroppen til unggutten. Men Amar angrep som en villkatt, han tok seg ikke engang tid til å trekke pusten, og sørget for å lukke avstanden mellom dem hurtigst mulig hver gang han ble drevet tilbake.

I hvert eneste sammenstøt satset han alt, og sendte i vei angrep som hver for seg kunne være avgjørende. Hjulspark, albuer. Spisse never. Amar kjente kraften strømme som kvikksølv gjennom seg. Ungdommen tok overhånd. Og akkurat der han åpnet seg med frådende kjeft for å smadre adamseplet til kjempen, han kunne kjenne sin egen styrke konsentrere kraften i muskelstrømmene mot det ene sårbare punktet, gjengjeldte endelig Hundari, og det var med beregningen til en gammel ulv.

Kjempen strakte seg opp på tærne og langet ut et svingslag med venstre som stoppet serien til Amar der den traff ham bak øret. Vanligvis ville han ha ristet det av seg, men hodeskaden gjorde at hver rystelse fikk kroppen til å krympe seg i smerte. Amar vrente kjeften og vaklet tilbake. Hundari slo et nytt slag mot hodet, som han kun delvis parerte. Bare det å røre seg var ille,

og nå steg kvalmen opp, og pulsen kjentes hard og ustødig ut. Flere slike slag, og ... og ... han kunne ikke takle flere! HUNDARI VISSTE DET, NØT DET, FLIRTE! Det smilende fjeset til Hundari danset i en tåke, og Amar gjorde det eneste hans natur tillot ham.

VI STREKKER

OSS UT

Å vakle tilbake ville være å miste balansen og dø. Noe forlangte det av ham, noe krevde det og tok kontrollen over kroppen. Den eksplosive styrken ble båret på siste rest av bevissthet, og igjen var Amar innen rekkevidde for den ene kjempeneven som hadde jaget vekk hans to våpen av bein og hud. Igjen traff neven ham i hodet, og det ble svart, før et blodrødt glimt overtok bevisstheten og han var nært nok.

SLANGEN

H

O

G

G

E

R

Albuen til Amar kom opp som et krokodilleangrep og slo hull på kinnet til Hundari. Mannen vaklet, han ravet bakover med smerte skrevet over hele det brede ansiktet. Mens han stod der lammet, tok Amar tak i skuldrene og klatret opp kroppen hans som en ondsinnet djevelbavian. På toppen svingte han seg rundt så han satt på skuldrene til mannen. Hundari grep etter ankene og prøvde desperat å få vippet ham av seg, men Amar klemte lårene over ørene og holdt seg fast. Strake knyttneveslag ble sendt rett ned i issen, som om det var et sjøskjell han forsøkte å splitte.

Med ansiktet delvis skjult av Amars lår og venstreamen klemt rundt pannen, løp Hundari rundt i en sti av dype fotefar. Det smalt hult for hvert slag som traff toppen av hodet. Flukten gikk vilt over sanden, før den skiftet retning og fortsatte med byksene til et villesel som ufrivillig har fått en rytter. Tilslutt grep Hundari tak i Amars venstream med begge hender, og med flakkende øyne og et brøl, lente han seg tilbake mens han sprang. Det var altfor sent da Amar forstod hva som ville skje, og han greide ikke slippe taket for å hoppe av. Hundari stupte fremover så fotsålene pekte rett mot himmelen, og hodene deres ble kjørt loddrett ned i sanden. En voldsom sky av sand markerte punktet for det katastrofale nedslaget.

Som i et mirakel ved en forbannet oase, hadde ingen blitt drept av det som vekselvis var et mord og selvmordsforsøk. Amar hostet og krabbet rundt i blinde sirkler, mens han jamret seg som en baby. Hundari dro hodet ut av det hullet han hadde drillet gjennom sanden og ligget i med

ræva i været den korte tiden han hadde vært sanseløs. Svimmel sjanglet han seg opp på beina, og tok springfart frem mot gutten. Amar stod fortsatt på alle fire da Hundari hektet foten under torsoen så han lettet og veltet over på ryggen som en skilpadde. Derfra forsøkte Hundari å trække ham ned, men plutselig var det som om gutten kom seg, da en fresende grimase kom til syne på ansiktet. En bille på ryggen kunne ikke ha forsvart seg bedre, der alle lemmene samlet seg rundt den trampende foten. Amar grep tak i låret og vred rundt, slik at Hundari veivende falt med ryggen først over ham. Han krabbet under den kavende mannen til han var kommet seg ut.

Gradvis kom de seg nok til å gå amok igjen. Hundari tok seg til oversiden av hodet, hvor en dam av blod fløt i alle retninger. Gutten hadde vært for blodgal til å slå mot tinningen, og hadde forstuet samtlige fingre som belønning for det. Han løftet den skadde hånden, og med den andre tvang han neven sammen. Hånden skalv der blodet rant fritt, men den var fortsatt et kampmiddel. Og om ikke ... Hundari selv hadde lært ham at han hadde åtte våpen å bruke, som en edderkopp. Hender, albuer, føtter, knær. Tilbakeslaget hadde bare tatt fra ham en av dem.

Hundari kom mot ham med armene foldet beskyttende foran ansiktet. Amar sugde inn luft og langet ut med venstre. I siste øyeblikk svingte Hundari hodet unna. De store hendene grep Amar bak nakken og tvang overkroppen hans fremover. Rett etterpå fløy kneet opp og traff gutten i pannen. Amar forsøkte å trekke kroppen sin opp, men Hundari hindret ham. Han forsøkte å gli vekk, men Hundari dreide i samme retning. Det eneste han kunne gjøre var å legge hendene i et dobbelt lag foran ansiktet, mens kneet traff ham i hodet gang på gang. Håndflatene absorberte noe av skadene, til tross for at Hundari la hele kroppen inn i hvert knestøt. Rystelsene gjennom hodet fikk selv det andre nærværet til å nøle, og hvert øyeblikk kunne være det siste han var ved bevissthet.

Amar ventet ikke. Etter å ha hørt lyden av nok et «thud» mot hodet, huket han armen rundt det løftede kneet. Han hadde knapt styrke igjen i musklene, men med ryggen til hjelp fikk han røsket Hundari opp fra bakken og vippet ham så han hang sideveis. Det var noe naturstridig i synet av en fjorten år gammel gutt som løftet en fullvoksen mann over seg. Kjempen balanserte på toppen av en stilk som når som helst kunne knekke sammen for godt. Knærne bøyde seg ørlite grann, før Amar skjøt gjennom luften og kastet seg på skulderen. Kjempen deiset i bakken med ryggen først, men Amar var for sliten til å følge opp. Han trakk seg unna mens han gispet etter luft.

Den sorte kavet seg på beina. Et av de første tegnene på ren svakhet lokket ham, tirret ham, fikk ham fra sans og samling. Han ruste på og kom lavt og forsøkte å gripe begge leggene til Amar og dra dem til seg, mens skulderen veltet ham overende. Hadde han lyktes, ville Amar ha endt under en mann han ikke hadde krefter til å stå imot, men i stedet tok han et steg frem og sparket i en oppvisning av perfekt beregning. Foten traff mannen direkte under kjaken. Beina under ham sviktet, og han for gjennom sanden som en menneskelig plog.

Til tross for all utmattelse var dette en enestående sjanse. Hundari var i ferd med å reise seg på de tykke armene, da gutten kastet seg over ham i et hemningsløst angrep, uten tanke på sin egen sikkerhet eller menneskelighet.

Svingslag på svingslag traff Hundari i ansiktet da han stod på knærne. Slag og spark traff ham i kroppen da han stod oppreist. Amar sprang opp og kjente sitt eget kne knase inn i undersiden av ribbeina til kjempen, før han avsluttet kombinasjonen og skallet nedover med et brøl.

Stangingen med hodet var vilt og tilfeldig, men traff Hundari i kragebeinet så det sprang ut av huden i to deler. Amar ble stående sammenkrøket med et glis, og sikkelet rant i strie strømmer ned kjeften. Hvor Hundari var, ante han ikke. Det kunne være hvor som helst i den pulserende kvernen av røde og svarte former som fylte synsfeltet.

Et skarpt kne i mellomgolvet og et nytt slag i hodet ga svaret som fikk Amar til å reise seg. Kjempen var en svart djevel som befant seg overalt der han snudde seg, og overalt der han var fulgte Amar etter med nevene løftet på hver side av hodet. Endelig ble den sorte håndfast nok til å angripes, og Amar dundret løs med det han hadde av kraft i nevene.

For tilskuerne var det et brutalt skue. Begge hadde nært fatale skader, som ville ha satt ut den tøffeste, men de holdt seg på beina og søkte aggressivt mot hverandre mens de snublet, svaiet og slo. Amar var seig og topptrent, og utholdt hodeskaden sin med korte prust fra blødende nesebor. Men det virket ikke som han så skikkelig lenger, og noen av slagene ble kastet ut i løse luften.

Hundari skalv åpenlyst der han danset rundt den ravende skikkelsen, men han var i det minste rasjonell og forsøkte å få inn et nytt, avsluttende slag mot hodet til Amar. Han hadde vært nær etter å ha fått kragebeinet knust. Nå orket han ikke holde høyrearmen oppe lenger, den hang bare slapt ned som et slags impotent våpen. Blodet smykket brystet i en rød og glinsende elv. Av og til løftet han høyrearmen opp mot de eksponerte beinpipene, selv om han visste han ikke burde det. Venstrearmen hans pekte hele tiden mot Amar. Svetten drev ned kroppen på begge, og hvert fotsteg kastet sanden litt opp, siden de ikke orket å løfte skikkelig på føttene.

Amar sendte i vei en ny kombinasjon med nevene. De suste oppover i en storm som kom fra høyre og venstre. Kjempen holdt armene pekende nedover, mens Amar slo oppover, et talende vitnesbyrd om størrelsesforholdet. Slagene var aldri kraftfulle nok til å skade den kjøttfulle kroppen, for Amar slo vanlig igjen.

Nå brukte Hundari et knep han med vilje ikke hadde vist Amar, noe han hadde lært i de mest stinkende fyllebulene og som kunne redde en ut fra en knipe. Han løftet kneet og kjørte det i magen til Amar, så han måtte krøke seg litt sammen. Tilskuerne gispet da sleggehammeren i Hundaris venstre løftet seg til en fatal fullbyrdelse over nakken, men så langt kom han aldri.

I stedet gjenvant Amar fatningen. Det gikk lynkjapt, som et glimt mellom to flytende bevegelser. Amar løftet seg opp på tærne og hevet det ene beinet strakt ut i været som en skamløs

magedanserinne. Hundari så hælen i sidesynet akkurat tidsnok til å tvinge høyrearmen opp og blokkere med neven like ved hodet. Det lød et høylydt smell, og Hundari spant én gang rundt og ble stående med ansiktet ned mot sanden i en smertegrimase. Da Amar kastet seg mot ham med et triumfhyl, sparket han ut som et esel, og der han langet ut, traff han Amar i magen, før han vaklet forover og falt om så støvet reiste seg omkring kroppen.

Hylet til Amar ble til et avbrutt stønn, der han sank på knærne og tok seg til magen. De ble begge liggende, før de nesten komisk prøvde å komme vekk fra hverandre. Amar akte seg vekk på rompa. Hundari krabbet på alle fire mens blodet rant fra hullet i ansiktet og laget en rød sti som passerte forbi knærne.

De reiste seg møysommelig og smertefullt et godt stykke fra hverandre. Hundari ble stående med hånden for det som måtte være et bristet ribbein, og sanden klumpet seg rundt blod og hvite beinpioper. Skuldrene hadde holdt opp så mye gjennom årene. Men nå kunne han knapt holde et spedbarn på grunn av det ødelagte kragebeinet.

Amar syklet desperat med føttene i sanden. Endelig fant han feste og spratt opp med nevene knyttet til hver side. Til alles forskrekkelse hørte de at han lo. Et isnende ubehag krøp opp magen til Sargon, for han kjente igjen latteren som sin egen. Hans bror hadde brukt den i sine verste øyeblikk. Det var en pubertal, nesten barnaktig stemme som lo og lo, - i galskap.

Amar reiste seg på tærne. «Jeg skal drepe ham!» skrek han så det skingret i ørene til de som stod nært. «JEG SKAL DreeEEPE HAM!» Han kastet hodet bakover og gurglet mot himmelen, før han kastet det vrengte ansiktet mot dem. «AAAH!» Stemmen sprakk opp i en stygg disharmoni. Latteren gikk over i en gråt som bare stanset da skyggen til Hundari nærmet seg, og panikken i Amars øyne ble en spydspiss av sinne.

VI

KREVER

Kjempen var taus som en bautastein som akter å stå i titusen år. Amar var et sydende stormhav, et kaos av negative følelser som virvlet rundt og rundt et senter av EA, monsteret som reiser seg. Det lød et klynk da Amar trakk inn pusten, så var hans galskap klar til å møte kjempen fra fjellene i et stormhav av armer som ville gripe fjellet ned.

SLANGEN

STRAMMER

GREPET

Amar gjorde noen ville utfall, før knyttneven hans slo ned på de eksponerte beinpipene der kragebeinet hadde sprunget i stykker. Hundari klarte ikke å undertrykke et smertebrøl. Da hånden ble trukket tilbake, lot Amar blodet renne demonstrativt ned den hevede knyttneven. Smerte er for mindre skapninger, for selv med strukne sener og skadde fingre, fortsatte han å slå løs. Nesten blind

løftet Hundari armene til forsvar. I en uklarhet av bevegelse var Amar på den igjen, og kjente den deilige sjokkbølgen gå gjennom armen, idet han traff Hundari midt i ribbeina, som allerede var bristet eller brukne. Vennene hans kunne ane seieren nå.

«Qannu! Qannu!» messet de, og man kunne høre Shulgis tynne seiersrop.

Amar syntes å få energi av det og fulgte opp. Hundari løftet armene i et nesten blindt utfall. Som en skygge skiftet Amar posisjon og traff kjempen rett i det ødelagte øret med knokene fra en spiss neve. Hundari måtte hvese, da et voldsomt sus steg opp i hodet og ble der.

«Qannu! Qannu!» Lød ropene. Så kom stemmen til Nanniya over de andre. «Variér, Amar. Ved gudene, variér.»

Hundari dreide langsomt mot retningen angrepene kom fra. Han begynte å forutse dem. Et brutalt motslag slo hånden til Amar vekk, før neven hans fant åpningen i forsvaret og rammet gutten over neserota. Det lød et «klakk» da nesebeinet ga etter, og blødningen derfra ble til store regndråper. Han holdt på å bli kvalt der munnen plutselig ble fylt med blod fra den kollapsede nesestrukturen. Amar spyttet det ut. Rådet hadde kommet i seneste laget.

Shulgi så på og husket ordene til læremesteren: *«Brekker du nesa, ikke blås blodet ut av den. Øynene dine vil svele opp. Pust gjennom munnen. Er du bedre trent enn motstanderen, kan du fortsatt knekke ham.»* Han kunne bare håpe at broren ville huske lærdommen idet han lukket avstanden igjen.

Hundari kjente en underlig fred. Foten til Amar ble kastet opp i et sidespark og traff ham på skrå over leggen. Suset i hodet la seg som en vind over ørkenen. Leggen til kjempen ble truffet på ny. Det var vondt, men fokuset var tilbake.

Han kunne tåle dette. Han hadde tålt mye.

Foten ble kastet opp fra sanden ennå en gang, og som en slags primitiv fisker som bare bruker hendene, fikk Hundari huket tak i den med venstrehånden. Han løftet foten opp og så tvilen i ansiktet til Amar et lite øyeblikk, der han hoppet på et bein. I stedet for å bryte, slapp han foten og virvlet rundt så venstre albue gikk rett i hodet til Amar. Det lød et skarpt smell, og gutten gikk langflat i bakken. Jubelropene ble forstummet på flekken. Det at kroppen hans var slapp, viste at han måtte ha vært bevisstløs et øyeblikk, men så løftet han lårene opp i en slags forsvarsposisjon.

Hundari spente mot bylten på bakken noen ganger, det så ut som han vurderte det beste stedet å trampe ned på. Så bestemte han seg for noe og gjorde et byks i luften med begge knærne trukket opp til magen.

VI

SMILER

Amar presset armene til brystet og rullet unna i siste øyeblikk. Begge hælene til kjempen hogg ned i bakken der hodet hans hadde vært like før. Drapsforsøket mislyktes for denne gang. Nå brydde ikke

Hundari seg engang om hva Sargon ville gjøre med ham etter han holdt det slappe liket til en ungdom sønderrevet i nevene sine.

Gutten kavet seg på beina med et snerr og gikk til angrep igjen, fullstendig fryktløs. Ingenting kunne stanse ham nå. Ikke så nært som han var. Ingen frykt, ingen tvil. Ingenting.

Det at han måtte ha munnen åpen for å få puste, gjorde at han så tilbakestående ut. Amar var bare halvveis ved bevissthet, men noe annet var festet til kroppen hans og styrte bevegelsene. Kroppen danset lett på tåballene. Stormen i øret til Hundari vokste igjen av et nytt slag, og det var lovlig siden det ikke skjedde med flat hånd. Hundari fikk jaget ham med sin venstre sleggehånd, men lettelsen var bare midlertidig.

SLANGEN

HAR

GIFT

Amar gjorde et svingslag utenpå neven til Hundari, som traff ham midt over venstre øregang. For Hundari lød smellet av en hinne som brast, så bare et slapt, blafrende sus. Alt han kunne høre nå var bare dempede lyder som beveget seg gjennom ulldotter. Det flirende ansiktet til Amar ga med all sin spott uttrykk for at han skjønnte hva han hadde gjort.

Amar angrep uten et øyeblikks pause. Hælsenene strammet seg så føttene slo fra som klørne til en rovfugl idet den letter. Han var i luften med alle sine våpen. Skriket hans skingret, idet han strakte ut alt sitt hat og ble tatt imot av den ene neven til Hundari. Den sorte hånden lukket seg om strupen og kvalte skriket på sin høyeste oktav. Kjempen holdt ham dinglende i luften over seg. Slik hadde han engang kvalt en angripende leopard, og bare det at han hadde vært alene, gjorde at han ikke var en levende legende.

Selv om han ikke kunne puste, gikk nevene til gutten som stempler nedover. Spisse knoker laget uklare skygger mot venstre og høyre øre, men de nådde aldri frem. For Hundari holdt ham ut fra kroppen på strak arm og kvalte ham langsomt med den dødelige skrustikken som var klypa og fingrene.

Bevegelsene til Amar ble langsommere, før han forsøkte å bryte grepet. Han grep om håndleddet til Hundari, og svingte hele kroppen sin frem slik at begge de utstrakte føttene rammet kjempen i ansiktet med et klask. Noen tenner flyttet på seg. Grepet lettet litt, og Amar tvang ned en håndfull kostbart surstoff gjennom en syltynn passasje. Han svingte seg tilbake igjen for å få momentum til et nytt spark med begge føtter.

Et slikt villdyr nytter det ikke å løfte. Hundari førte armen litt bakover før han kastet Amar i bakken med all sin makt. Amar gjorde noen kullkast så sanden eksploderte rundt ham, men var øyeblikkelig på beina igjen og på sprang mot Hundari med knyttede never. Et hardt slag i

mellomgolvet fikk Amar til å vakle bare et steg, men så fortsatte han.

Denne gangen rullet kjempen bakover med angrepet, og med den smertefulle høyrearmen fikk han tak i armene til gutten som gikk rett i kroppen på ham, og fikk løftet ham opp så han hang på hodet. Gutten sprellet som en villkatt i et garn, men Hundari tok seg god tid. Han skiftet grepet og fikk tak i livet til gutten i et bjørnegrep. Med korsryggen løftet han seg bakover. Hvilken vei han var vendt var likegyldig for Amar. Selv opp ned forsøkte han å bokse på magen til kjempen med de villeste svingslagene hittil.

Hundari tok sats og kjørte hodet hans ned i sanden. Enhver annen ville ha brukket nakken, men Amar var kattermyk som en fjorten år gammel tempelprostituert. For tilskuerne så det ut som om sammenstøtet med bakken sendte ham sprettende i luften som en ball laget av sammenklemte tøyfiller. Krum i ryggen svedde han og landet utrolig nok på føttene. Derfra spant han rundt og sendte en spark rett frem som traff Hundari i knekapselen så den flyttet på seg med et høylydt knepp.

Overgangen var like uforståelig som den var fantastisk. Det kom et forundret uttrykk i ansiktet til kjempen da han kjente beinet under seg svikte. Men gutten hadde ikke vett nok til å flytte seg, bare gå frådende på med senket hode og svingslag fra begge never. Allerede mens han gikk overende, kjørte Hundari det andre kneet i magen hans, og da han krøket seg sammen, la han begge armene over ryggen til gutten og lot seg falle. En støvsky reiste seg der de deiset i bakken. Amar var uten pust, og Hundari var øverst. Det var det verste som kunne skje gutten etter å ha forårsaket en så kritisk skade. Han kunne ha hamret i stykker mannen om han var på beina, men nå var han underlegen.

Ansiktet til Amar befant seg under en mørk kneskål da han begynte å bevege seg for å komme seg løs, men det var lettere sagt enn unnagjort. Hundari gjorde et hurtig sveip, slik at han lå sideveis over gutten da Amar snudde seg. Kjempen var dobbelt så tung som ham, minst, og det var umulig å løfte ham bort eller finne en utvei. Albuen til Hundari ble lagt mot halsen hans og ubønnhørlig ble den skviset nedover. Med begge nevene presset Amar ifra som om han skulle løfte unna en steinblokk. Anstrengelsen var så stor at en enkelt tåre ble presset ut av det ene øyet, men albuen ble langsomt trykket ned så den hvilte mot strupen. Like til det siste kunne en se gutten kaste på seg som en hengt mann.

Men selv albuen mot halsen var ikke nok, for Amar hadde vridd hodet vekk slik at luftrøret ikke ble blokkert. Slik det var, stanset Hundari bare en av de to store blodårene opp til hodet, og visste det. I stedet flyttet han albuen vekk, og holdt Amar presset ned med begge hender som om han var en planke. Brått kastet han seg opp og satte seg overskrevet på Amar før han rakk å reagere.

Det var ille.

Hundari brukte sitt mest brutale våpen og skallet ned med hodet der han lå over Amar. Kroppen hans tok form av en hammer, der ryggen var skaftet og hodet var metallet som dundret ned. Ansiktet til gutten ble åpnet i en blodsprut. Neste gang Hundari hevet hodet for å skalle, løftet Amar hodet sitt opp mot ham og la kinnet sitt inntil den sorte mannens eget oppblåste kinn. De lå i en tett omfavelse som et hånlige vrengebilde på ømhet, og Hundari fikk ikke fraspark nok til å skalle på en skikkelig måte.

Det var en voldsom vilje som holdt Amar gående. Noe nektet ham å gi seg, og kveilet seg så vilt at det raserte alt på sin berserkerang gjennom de indre kamrene. Sprekker forplantet seg slik at alt var sykdom og splittelse. Dører som burde ha forblitt lukket, ble blåst åpne.

Hundari ga opp og klemte lårene sammen, så Amar ikke skulle komme noen vei. Han hadde fortsatt Amar og kunne dominere ham på alle vis. Begge nevene hans ble knyttet, og med ryggen til hjelp, hamret han nedover med en endeløs serie gorillaslag. Nevene regnet over Amar der han løftet hendene beskyttende for det åpne ansiktet og forsøkte å dekke seg. Han hikstet blod og snørr. Nå var det bare et spørsmål om tid før alt kollapset for ham.

På et eller annet finurlig vis hadde Amar greid å bruke smidigheten sin til å smyge foten sin oppunder låret til Hundari. Da den var fri fra mannen som satt der overskrevs på ham, fikk han satt den mot strupen og presset ifra. Hundari ble løftet vekk akkurat nok til at Amar kunne få fri den andre foten og gå i en defensiv stilling med begge løftet. Rett etter veltet Hundari seg over ham med et knyttneveslag. Kjempen kastet seg nedover med et brøl, og møtte Amars sammenfiltrede lår som et skjold som hindret kraften i slaget hans å nå frem. Amar veltet ham på siden med beina og kom seg øverst. De begynte å bryte og kaste på seg.

Muligens kunne ikke Hundari stå lengre på sitt venstre bein. Men det var i det minste bevegelig ennå. Anklene hans formet et dødelig triangel over hodet til Amar, før han vred hele gutten rundt. Hodet kom fri, for kroppen til gutten var åleglatt der håret klistret seg fast til et tykt lag med svette. Hårstrikket hadde forlengst ramlet av, så håret hang og slang som en våt mopp oppe på hodet og hindret ham i å se ned eller til siden. Munnen til Amar åpnet seg til et skrik da beina i stedet låste seg rundt overarmen og truet med å røske skulderen ut av ledd. Med et voldsomt rykk prøvde han å reise seg. Det gikk ikke. Han prøvde igjen, og denne gangen spratt armen fri.

Lettelsen varte ikke lenge. En stor hånd grabbet tak i ankelen og røsket til, nesten som om det var et lammelår kjempen ville jafse i seg. Hundari strakte hele beinet hans ut mellom lårene, og vred hælen rundt. Amar forsøkte å nå smertepunktet som ble tøyet ut lik en strikk, men så rullet han seg med vridningen foten ble utsatt for. Han satte den andre foten mot rompa til Hundari, og forsøkte å skyve seg løs, mens hendene gravde dypt i sanden. Hundari nektet å slippe taket og presset motsatt vei. Amar rullet med ham og fikk satt foten i bakken i et forsøk på å reise seg.

Hundari var der umiddelbart og trakk ham ned igjen. Den sorte hadde et lår rundt

kneleddet til Amar så han ikke kunne bevege foten, og den andre tvinnet rundt nakken. Amar snodde seg desperat. De rullet rundt i en langsom ball. For hver rundgang gikk lemmene frem og tilbake som kveilende reptiler. Amar fikk frigjort seg fra det nært fatale låret rundt nakken, og ingen fant det avgjørende grepet som kunne isolere og knuse en kroppsdel. De befant seg i utkanten av sirkelen nå, og for hver gang rundt ble det satt et dypt merke i sanden, som var flekket av blodet til begge.

Siden det ikke gikk an å rive av kroppsdelene til Amar, som mest snodde og veltet på seg lik tentaklene til en blekksprut, forsøkte Hundari å mase kroppen hans istykker. Han stupte ned med brystkassen først over Amar og ble liggende sideveis over ham. Der rugget han brutalt frem og tilbake, før han tok til å bruke albue for å paralisere kroppen eller kutte opp fjeset.

VI

BERØRER

DEG

Amar kravlet og kavet for å komme seg ut, men vekten var for mye for ham. Han sank tilbake til bakken på en slik måte at en skulle tro han hadde gitt opp. Men det var ikke for å hvile. Med beina til hjelp skjøt hoftene hans opp i en eksplosjon av energi, slik at støtet fikk Hundari til å lette fra bakken. Den lille åpningen var nok. Som et menneskelig hjul rullet han utenpå kroppen til Hundari, til han var over og forbi ryggen til kjempen.

SLANGEN

RULLER

MED

SIN

KROPP

Amar var på føttene et lite øyeblikk. Ingen hadde forklart hjernen hans at han egentlig burde ligge kald og svimeslått som et stykke kjøtt, eller i det minste forsøke å løpe. Øynene bar et glassaktig preg, og hver bevegelse han foretok seg tilhørte en tøydukke. Likevel forsøkte han å bokse mot mannen som plutselig kom byksende opp fra sanden. Hundari kunne ikke stå, men gjorde armene til kroker, som han hektet rundt halsen til gutten. Han slengte seg bakover og vred seg sidelengs mens gutten fulgte etter, nakken med usunne vridninger nå.

Hundari landet øverst. Et øyeblikk lå de sammen som et elskende par, for Amar åpnet lårene og slynget armene rundt den svære tyrenakken. Kroppsveskene blandet seg i obskøne pøler hvor blod og salt og sikkell og tårer kokte med anstrengelsene. Favntaket til Amar hindret at

kjempen fikk rom til å hamre løs med never og albuer. Men hver eneste del av kroppen hans var et våpen. Hundari kjørte den kjøttfulle skulderen i ansiktet hans gang på gang. Han hevet overkroppen slik at Amar ble med der han klynget seg fast, og slapp seg ned. De stadige støtene begynte å tære på siste rest av styrke. Mens svetten fra kjempen rant beskt over leppene og traff ganen, skjønte Amar at han måtte opp og ut nå.

Han tok en vill sjanse, og slapp favntaket som hindret Hundari i å drepe ham. Under den tunge vekten vred han seg på siden, og med en feberaktig grimase forsøkte han å dytte vekk mannen med albue. Det gikk selvsagt ikke, men derfra fikk han tak i leggen til Hundari, vippet den unna, og rullet forbi lårene som låste ham inne. Amar var på vei vekk da en svær arm fanget ham inn.

Brytingen nådde sitt avgjørende øyeblikk for Hundari. Gutten hadde unngått det for lenge. Amar forsøkte å vri armen hans og slå på albuen, men det var nytteløst. Nesten faderaktig snudde han den utmattede gutten på ryggen over seg med et snedig grep. Øyeblikket etter hadde han armen tvinnert rundt halsen til gutten, og denne gangen hadde han lufttrøret.

VI

BESKYTTER

Amar kavet vilt for å kjempe seg fri, og man kunne ane det uttrykte skriket som presset på bak det desperate ansiktet. Først sprellet han med både bein og armer, men så hvisket slangen visdom til sitt egg. Amar ble liggende stille, og øynene flakket vilt mot himmelen. Ansiktet ble like blåst opp som en frosk der han spente seg til bristepunktet. Det knaket da gutten løftet seg i bru over Hundari, og presset mot ryggraden så ut til å kunne knekke den når som helst.

Det var tydelig at Amar forsøkte å gjøre en kollbøtte over Hundari, men kjempen hadde snodd leggene rundt hans egne slik at han hang fast som strengen på en spent bue. Ansiktet hans gikk over fra rødt til blått med en skremmende forutsigbarhet. Den ene foten til Amar skled fri, og med en utrolig tilstedeværelse brukte han den til å sparke mot Hundaris ene ankel som låste ham fast. En gang. To ganger. Det løsnet, og med smellet fra en buestreng, gjorde Amar rundgang over Hundari, før han ramlet om på rompa.

SLANGEN

KASTER

PÅ

SEG

Kjempen snudde seg der han lå da Amar reiste seg. Gutten gispet inn luft og forsøkte å samle seg, men svaiet fortvilet fra side til side på grunn av luftmangelen. Amar var presset helt i ytterkanten av sirkelen, og forsøkte å se seg ut et sted å løpe over den sorte, for å komme seg vekk. Hundari kavet uten å greie å reise seg og lå der sammenkrøket som et villdyr, klar til å bykse ut i bakhold om

Amar skulle prøve seg på å passere.

Foten til Amar sveipet opp fra sanden, og sendte en gigantisk sky av sandkorn midt i det oppblåste ansiktet til Hundari. Det trikset kunne jo gå begge veier. Mens mannen gispet og kavet, tok han sjansen og gjorde et gasselprang med lange bein over hodet til Hundari. Kjempehånden sveipet gjennom luften på instinkt, fant ankelen og dro ham ned. Med et fortvilet skrik sparket Amar ifra, traff ansiktet til Hundari så han slapp og kavet seg videre.

Han var fri.

Nanniya, Shulgi og guttegjengen så med åpen munn på at Amar kom vaklende mot dem. I redsel søkte han mot sitt eneste gjenværende styrkepunkt. Han snublet og falt delvis to ganger, men så fikk han opp tempoet. De begynte å rope i munnen på hverandre da han kom.

«Amar! Amaaaaar!» skrek guttene.

«Du er skadet!» sa Shulgi, og konstaterte det åpenbare. Nesen var blitt smadret flere ganger. I tillegg til den tydelige hodeskaden som var blitt påført flere og flere traumer, stod en av tærne på venstre fot opp i det som nærmest var en spiss vinkel. Det var blod overalt. Kroppen hans tillot ham ikke å kjenne smerter, inntil videre. Det var en stillestående kontrakt mellom kropp og sjel, som de med mindre disiplin aldri kan forstå.

«Hva enn du gjør, hold deg oppreist. Ikke la ham ta det til bakken!» ropte Nanniya.

Amar kom bort til dem, og med øyne sprengt vidåpne av villskap så han mot dem over den fiktive grensen som var tegnet i sanden. Men å passere den var å flykte over til nederlag. Umulig! Gradvis ble blikket hans menneskelig med gjenkjennelse. Med et fnys spyttet han ut tuppen av en tann. Tankefullt rørte han tungen rundt i munnen, mens han målte det han hadde mistet. Han hadde mer å gi. Mer av seg å ofre på sitt eget alter.

«Jeg kan klare dette ...» mumlet han. Han jogget langsmed linjen og kjente hendene som ble strakt mot seg. «Jeg kan klare dette! Jeg kan! Jeg kan!» Han lo i prematur seiersrus. Det var som å ejakulere på verdens ansikt og vite at du kan ha alt.

«Qannu! Qannu! Qannu!» messet de med euforien til en religiøs seremoni, hvor Amar var den høyeste kultfigur.

«Hør på meg, Amar. Hør på meg!» sa Nanniya.

Amar gikk bort til Shulgi istedet og grep gutten i armene sine. «Jeg elsker deg, bror. Jeg elsker deg!» sa han, og svingte Shulgi frem og tilbake over streken i sanden. Amar la leppene sine inntil kinnene hans, og ansiktet til Shulgi ble smittet av tårer og blod. «Jeg skal lære deg å bli som meg. Jeg skal lære deg å bli en gud! Det kan jeg love deg,» hvisket Amar. «Sammen skal vi knuse dem alle!»

Shulgi nikket andektig.

«Amar!» skrek Nanniya, og fikk ham til å løsne grepet. Nanniya kom bort til dem, la

hånden på nakken hans og trakk ham til seg så de stod panne mot panne. «Hold deg stående. Mannen kan nesten ikke stå, men på bakken er han tung og sterk. Slå løs på ham, slik jeg viste deg. Slå og spark til han gir seg, men ikke ta noen sjanser. Det er du som ligger best an. Forstår du?»

«Ja. Jeg kan klare det!» mumlet Amar. «Du er min beste venn, Nanniya, og jeg elsker deg som min bror Shulgi.» Han frigjorde seg og tok til å løpe tilbake den samme strekningen langsmed raden av venner. Han grep hendene som ble strakt mot seg. Noen løftet oksehornene mot ham.

«Karra! Karra! Hurra!» hoiet de høylydt. «Måtte An verne om deg. Karra litum, hurra for seieren!» Spenningen gjorde at de dirret og skalv. Hvert ord lånte av sin kraft på en nesten magisk måte.

«Jeg kan klare det. Jeg kan klare det,» hvisket han hysterisk til seg selv, og selvsuggesjonen begynte å sive ned fra sjelen og trenge inn i kroppen. Senene strammet seg til spente buestrenger der de før hadde dirret, og den dundrende pulsen gjennomboret alt.

En slags stillhet gikk gjennom mengden, før det lød et høyt knepp. Amar snudde seg, og fikk se Hundari stå oppreist og holde seg for kneet. Han hadde skjøvet kapselen på plass igjen og humpet seg de seksti skrittene på tvers over sirkelen mot ham. Ansiktet kunne ha tilhørt en statue.

«Amar! Du må fullføre det. I seier eller nederlag er du min sønn!» Det var farens stemme. Ordene rakk akkurat å nå inn, før han lukket seg helt. Pulsen eskalerte, og noe trengte inn i hjernen hans slik at han måtte åpne munnen sin.

VI

ER

TILFREDSE

Kostbar som øynene dine. Stor som døden. Flyktig som sjelen. Smertefull som hinnen rundt hjernen, hjertet og tarmene. Det er seieren, og den pris seier forlanger for de som skal stige opp på verdens trone. For første gang av to ganger i sitt liv hørte Amar sangen fra avgrunnen. Det som skal våkne var der, og strakte seg med de to halsene til en kaos-drage mot den sorte figuren langt der borte. Halsene beveget seg kveilende med morbide rykk, og Amar visste at de ikke ville svikte ham. Eller han dem. Istedet for å være finstilte instrumenter for kjærlighet og skapelse, låste fingrene seg sammen til ubrytelige bunter av makt. Med sine egne never kastet han sin skjebnes skygger foran seg. Og drev mørke inn i sine fienders liv. Tramp dem ned med klør og hover. For slik er slangens galskap. DE var med ham, alle dager inntil livets ende. Han var reptilet, en form av

EA

SLANGEN

ER

DEG

Sammen med en storm av hurtig aggresjon møtte slangens utvalgte kjempen. Det sa noe om Hundaris enorme livskraft at han kunne stå oppreist for å slåss, og det virket som den lille pausen

allerede hadde gjenoppbygget noe av hans gamle styrke. Begge de kraftige armene ble brukt, og han haltet bare litt.

Men det var noe annet over Amar nå. Trådene i kroppen strammet seg til en marionett av morbid vilje, som overgikk alle menneskelige grenser. Han var ett med sin sjette sans. Amar forflyttet seg hurtig som en skygge og eksploderte opp fra sanden som en djevel i ørkenen hver gang han gikk til angrep. Han brukte Nanniyas bokseteknikk igjen, med strake armer og nevene knyttet over hjertelinjene. Nevene danset som to kobraer, og han hogg til på uberegnelige steder i den hypnotiske takten til de svaiende bevegelsene.

Det knaste nesten hver gang han traff.

Presset gjorde at Hundari kjempet hardere enn han noensinne hadde gjort før. En åpning kom, født fra Amars rene aggresjon. Høyre neve ignorerte halvparten av muskelvevet som klumpet seg rundt skulderen og traff Amar midt i brystet så det smalt hult.

Amar tok et skritt tilbake og smilte.

Venstre neve gikk mot hjertet, og dens meteorittbane traff med Hundaris fulle makt. Men slaget som ville ha lammet en menneskelig skapning, stimulerte det bare. Amar tok imot og lot et vell av blodoverfylt styrke åpenbare seg og åpenbare seg. Hjertet slo to ganger, tre ganger raskere enn en menneskekropp ville tillate. Han svelget all luft ned i magen som en okse og slapp det ut med et brøl der knyttneven knuste frem i en umenneskelig anstrengelse. Han løsnet en verden av grenseløst hat. All kraften i kroppen hans ble brukt, og lyden var det mest ubehagelige av alt, idet en tynn stripe blod ble kastet opp i luften der Hundari hadde vært. Amar kastet armene og hodet bakover og tok imot blodspruten på brystkassen.

Uten videre reiste Hundari seg, lik en golem, leiren som ville leve til den døde. Visdommen hans skjønnte at gutten hadde gjort en feil. Han hadde blåst blod ut av nesen, og snart kom han til å være blind.

Amar var allerede på vei mot ham. Med et byks hoppet han opp og skallet, og det lød som han traff en trefjøl der han deiset inn i Hundaris eget kraftige bryst.

Hundari slengte ham fra seg ned i sanden, men Amar var oppe igjen på et øyeblikk som en fugl som kommer ut av et stup. Det var visst umulig å skade ham ved å kaste ham i bakken. Han landet alltid godt, som en slags katt.

Amar svingte vilt. Han fnøs blod ut av nesen for hvert slag. Så skrek han hver gang nevene talte med dumpe smell. Den eksplosive styrken ble båret på en flom av aggresjon, og det ville håret flakset etter ham der han angrep.

Nå slo all teknikken inn, sammen med hans naturlige ferdigheter. Amar rullet instinktivt mot de dundrende hammerslagene som ble sendt mot ham. Han hadde en rustning av fleksibilitet.

Den vekkede vet.

Blodet ble kastet ut fra munn og nese da han slo med støtvide prust. Brått sprang foten hans opp i et rundspark, som Hundari såvidt blokkerte med begge armene som et skjold. Idet tærne på foten han hadde sparket med berørte bakken, var den andre på vei i et spark rett frem og traff en spiss hoftekam så den ble slått lenger inn i kroppen.

Lynrask. Presis. Bråsterk. Seig. Amar hadde vist dem alt. Han var i perfekt balanse, og den jevne brunfargen i huden hans glødet sunt i hver fluktuering av musklene under. Amar skiftet positur og grunnstilling i glimtvide bevegelser. Først den ene foten frem, så den andre. Han hoppet inn og ut av rekkevide. Nevene hans var løftet, og ansiktet var et bilde på ung aggresjon. Det så ut som han når som helst skulle gå frem og sparke. Han lo hest og hånlig. Hundaris livskraft hadde kommet til kort, mannen kunne ikke holde ut stort lenger. For hvert monstrøse angrep sendt mot Amar, så han bare ut til å vokse.

Slik var slangens gave. Til sin yngel, dyrket frem fra kostbare egg gjemt i skjulte steder.

De braste sammen, uten å vike eller flytte seg for den andres krefter. Nevene til Hundari ble flammende soler som traff med kosmiske drønn, og i et øyeblikk var det en perfekt likevekt mellom dem. Men Amar var blitt til et mørke som slukte alt og vendte det mot selve skapelsen, og det kunne ikke vare.

Han tok seg til øynene. Ansiktet var en eneste stor hevelse, og området rundt nesen var blitt fullstendig svart. Den fryktede blindheten hadde satt inn. Det var stille, stille. Hundari gikk mot ham med fjellstø skritt. Svetten dekket hver pore av huden. Han hevet de store nevene for å plukke lemmene fra sine sokler.

Amar slapp hendene vekk fra ansiktet. «Hvem skal lukke øynene dine?» På et eller annet vis så han gjennom de smale glippene, og han snakket om Hundaris største frykt.

Desperasjon har kun et ansikt. Nå hørte de brølet til Hundari. Det sprengte seg frem fra en vulkan av vrede. Døv som han nå var, hørte han ikke hvordan ropet hogg smertefullt tak i trommehinnene til de som så på.

Men det kunne være det samme.

Som et jordskredd i bevegelse, nei som en lavaflod ned en fjellside, kastet han seg mot Amar med de enorme armene løftet i brennende ildsøyler over hodet. Det beste du kan gjøre om du står på en rullende stein, er å flytte deg. Men det gjorde ikke Amar, og alle kunne se at han måtte DØ av det som nå kom. Armene omfavnet den lille skikkelsen som stod der og brant og brant fra øynene og munnen. De omfavnet ham og klemte til.

Da, i en eksplosjon av hurtighet, feide foten til Amar opp fra sanden og gikk i en strak bane inn i haken til Hundari, så hodet ble kastet bak til ytterpunktet i halsen og spratt tilbake med et smell fra nakkevirlene. Lavasjøen ble delt i to. Vulkanens hode var kuttet.

Amar ble stående å se på, mens Hundari holdt seg under kjevene og gurglet ut smerten i

magesyre. Det unge ansiktet var uttrykksløst, det tilhørte et barn. Og det er ingenting som er så grusomt som barnet, som ikke eier medfølelse og hvis hele verden kretser rundt seg selv.

Den våkne vet, ser, gransker.

Ansiktet skiftet uttrykk, nesten som et øye som blunker og et annet vesen plutselig ser ut. Ordet DRAP var tegnet sirlig og brennende i fjeset hans. Dypet i universet ble åpnet for føttene, og sangen bar ham der han hurtig løp over en usynlig bro.

S   A   G   N   A   E   A   R
L   N   E   A   M   E

EA   AE

H   H   H   H
O   O   O   O
G   G   G   G
G   G   G   G
E E   R   R   E E
R   E E   E E   R
T T   T T
I I   I I
B B   B B

Summen av hans erotiske kampkunst og fysiske perfektion kastet seg mot Hundari. Galskapen sprakk opp med et drønn i lynet fra øynene. En avgrunn åpnet seg med munnen. Og brølet som kvernet rundt i den avgrunnen kunne ikke høres da Amar sprang opp, skallet, og denne gangen traff han ansiktet til kjempen, som ble massakrert i en geysir av blod. Han sprang opp igjen, smalt kneet inn i det som vaklet og holdt på å falle, før han sendte hælen over sitt eget hode i et kløyvende sveip som traff Hundari over kraniet så det sprakk opp på langs.

Allerede mens kjempen ble stiv som en påle og falt forover, slo nevene til Amar som lynstormer mot kroppen, før det ikke lenger var noe å slå på, bare en kollapset haug for føttene hans. Hundari klamret seg til bevissheten, og det eneste han forstod var at han var liv i kjevene til en slange. Et nytt skrik lød, og det var skriket til en slags gudfugl, det som hadde fløyet over gamle verdener med gylne fjær. Amar strakte sin delte slangetunge ut der han så mot himmelen, og tok inn den sødmende fylde til sin egen makt og den arven som hadde fylt ham.

VI

LER

Selv i sin ytterste triumf glemte han ikke å sikre seieren. Hælene hans trampet ned på kroppen under

seg med hule, dumpe drønn. Det var hovene til en okse som tramper i hjel det under seg. Hundari krøllet seg sammen som et lite barn, for første gang siden den natten han ble tvunget til å sove utenfor en teltflik i en forglemt nomadelandsby. Det var nå han døde, visste han. Det var nå den nådeløse kulden kom slik som den første natten, og han måtte møte den alene.

Uten mor. Uten far. Inn i døden alene. Her var ingen nåde ellers morskjærighet. Han var nødt til å forgå på en grunn av fattig sand.

Virvelstormen av stampende hæler ble stanset av annonsøren, som grep den spyttende og fresende Amar og løftet ham vekk. Det var kanskje litt uklokt å tiltrekke seg oppmerksomheten til den dirrende klumpen av giftig drapsfryd som Amar var blitt. Neven ble løftet og pekt mot annonsøren i en spiss vinkel fra albuen. Kraften i hånden dirret, mens Amar så på han med et siklende glis. Men så sivet det rasjonelle inn, sammen med hans menneskelige fremtoning. Han blunket et par ganger og var tilbake.

NÅ

KAN

DU

KRYPE

PÅ

BUKEN

«J-jeg husker ingenting!» stønnet han til mannen foran seg. «Shulgi, hv-hvor ...»

«Du har seiret, O' prins,» sa annonsøren andektig.

«Hæ?» bablet han. Det var før han fikk øye på de knuste restene av Hundari som lå der sammenkrøllet. Ansiktet hans spratt åpent i et triumfhyl. Rett etterpå ble han stormet av en skare venner som grep ham og løftet han opp over seg.

Jubelen deres ville ingen ende ta.

«Sepsu Amar! Mektige Amar! Qannu! Qannu! Qannu!» messet de, mens de paraderte sin forvirrede helt mest som en guddommelig gjenstand. Utallige hender ble rakt mot ham for å ta del i storheten.

Hundari hostet anstrengt, før han veltet seg over på ryggen og ble liggende utstrakt med lemmer stivere enn på et lik. Blod rant fra begge ørene mens han stirret tomt på himmelen. Altfor mange forskjellige tanker vellet opp i ham. Hvordan kunne han ha tapt? Hvorfor hadde han ikke tatt det til bakken før? Han hadde jo hatt overtaket. Men hva en burde ha gjort, er en liten trøst når nederlaget er et faktum. Slike tanker er bare nyttige om man kan trekke lærdom fra dem, og her var ingen lærdom, bare svart tap. Eksil. Det ble eksil på ham.

Sjokket ble slått inn som en spiker.

Han var skadet. Hvor ille var det? Var han døv? Var han blitt krøpling? Ville armen og kneet bli bra igjen? Hadde han nok penger til å forsvare seg og skaffe det han trengte? Et godt spyd. En bylt å ha tingene i. En varm kappe. Hvile ... han måtte hvile først, og så ... - Hundari lukket

øynene, men måtte åpne dem igjen. Langsamt vendte han hodet mot den lave summelyden han hørte. Så var han ikke helt døv likevel. Synet som møtte ham kom han aldri til å glemme. Det var synet av hans nederlag, og det den gamle løven ser når den blir jaget fra vannhullet av en yngre rival.

«Ja! Ja! JaaaAA!» Triumfen var i vill flukt gjennom Amar. Den tynne stemmen hans fortsatte og fortsatte til den sprakk opp. Det var hans rop av frelse til selve himmelen. Han lente seg tilbake der han ble løftet på gullstol, og holdt begge nevene over hodet. Lærstripsene var fyller som hadde løsnet, og håret hang i svarte tjafer som rammet inn de ville øynene. Blod dryppet ned på de som løftet ham og tilba ham, og for det elsket de ham enda mer. «Åh guder, jeg elsker dere. Jaa!» skrek han euforisk.

Vage minner om slåsskampen var begynt å vende tilbake. Han husket bare en uklar strøm av slag og hans egne ville skrik som hadde kommet fra dypet i magen hver gang det kom til sammenstøt. Men seier ...? Ingen protesterer når en vakker kvinne åpner sin barm eller gudene gir av sine gaver.

«Slipp ham ned, idioter. Vil dere drepe ham? Slipp ham ned!» ropte Nanniya. Skyldbetinget gjorde de som han sa. Da Amar var satt ned på føttene, var det tydelig at han hadde vansker med å stå stødig. Et gigantisk blåmerke farget leggen, og venstre side av brystet var helt svart, en påminnelse om et av mange slag som hadde rammet kroppen. «Sitt ned, Amar. Du må sitte,» bønnfalte Nanniya, mens han tørket av blodet i ansiktet med en våt klut. Det var i ferd med å svulle seg som en gjæret deig. Bare øynene så relativt uberørte ut.

«Pinglesnakk. Jeg har jo vunnet,» gryntet Amar, og så rett på Nanniya. Pupillene hans vekslet stadig mellom forskjellige størrelser. «Åh mann, han herpet meg opp. Det er bra jeg fikk smadret den forbanna geiteskjenderen ...» bablet han, mens Nanniya lot kluten skli over kroppen for å ta vekk det verste. Da den var gjennomtrukket med blod ga han opp og sjekket at håndledd og ankler ikke var brukket.

Amar lot ham holde på. Rundt dem hadde en stor skare folk samlet seg som snakket opphisset i munnen på hverandre. Aldri før hadde de vært vitne til noe slikt. Alle forsøkte å få et glimt av Amar, men holdt en respektfull avstand. Der borte bøyde noen seg over Hundari og forsøkte å få kontakt med fyren.

«Herrer av de høye hus, jeg må på det mest ydmyke be dere holde kjeft. Dommerne skal avgi sin dom,» gaultet annonsøren. «Dere forvaltere av skjebner, hva er deres avgjørelse?» Et stille sus la seg over forsamlingen og flatet ut like over bakken. Alle rettet blikket mot mennene som satt med beina i kors på søylene utenfor ringen. Grått skjegg flommet mot bakken, et tegn på patriarkalsk verdighet og autoritært overherredømme. Selv kongen kunne ikke overprøve deres bedømmelse på noe område. De svarte etter den strenge hierarkiske rangordningen mellom husene.

«Jeg, Rakshan av huset Bad-Tibira, har vært vitne. Amar har seier. Slik lyder mitt vitnemål.» Bad-Tibira var slektninger av Amar. Folkemengden rakk en kort jubel, før det var neste dommer sin tur.

«Jeg, Ehud av huset Kulaba, har vært vitne. Kampen er ugyldig, for det ble slått mot øret med flat hånd. Slik lyder mitt vitnemål.» Ville protester lød fra guttegjengen. De var nær ved å storme dommeren og rive ham ned. Kulaba og hele nabolaget rundt var av det reneste summerske blod. Var dette deres måte å ødelegge for agadiere?

«Det var ikke med flat hånd, din senile gamle jævel,» snerret Nanniya. Ansiktet til Amar var helt uttrykksløst. Ikke et godt tegn. Hva ville de neste dommerne si?

«Jeg, Adiyata av huset Eanna, har vært vitne. Seier er Amars. Slik lyder mitt vitnemål.» Folk stønnet av lettelse. Men Amar trengte et flertall av dommerne på sin side. Det betydde at minst fire av dem måtte være for. Tre betydde omkamp. Ingen ville tenke på hva det innebar.

«Kulaba jævler ...» mumlet Amar. «Kanskje vi burde ...»

«Jeg, Harb av huset Awan, har vært vitne. Seier er Amars. Slik lyder mitt vitnemål.» Shulgi flakket vilt med øynene mellom Amar og Nanniya, som om han ville ha deres bekreftelse på hva han skulle tenke. Spenningen var festet i kroppen og fikk pulsen til å løpe raskere.

«Den neste er vår,» triumferte Nanniya. «Magir vil ikke svikte.» Som medlem av det huset var han sikker på å få sine interesser ivaretatt, og faren hans elsket Amar. Det var onkelen som satt på dommerstanden.

«Jeg, Namvar av huset Magir, har vært vitne. Ingen seier for vår prins. Reglene ble ikke fulgt. Slik lyder mitt vitnemål.» Nanniya trodde ikke det han hørte. Det måtte være Balulu som stod bak. Skulle han virkelig få ødelegge den politiske innflytelsen Nanniya stod på randen til å få? At dette var en objektiv bedømmelse, hadde han ingen tro på.

Bare en dommer var igjen. Bare en dommer skulle avgjøre.

«Hør, jeg beklager Amar. Jeg aner ikke hva den gamle geita driver med ...» Nanniya hadde unngått å fortelle om maktkampen som foregikk innad i familien. Hvorfor hadde han ikke sett dette komme? Det var liten vits i å rope ukvemsord. Han og faren måtte straffe de opprørske familiemedlemmene hardt. På en fysisk og konkret måte som selv slike ormer kunne forstå.

Det uttrykksløse ansiktet til Amar skjulte tyngden av et ufattelig mørke.

«Jeg, Saman av huset Akshak, har vært vitne. Amar ... er den seirende. Slik vitner jeg.» Jubelen kom brusende som et stormhav. Smilet til Amar dekket hele ansiktet. Han kysset neven og løftet den ut i luften. Glemte var alle hevntanker mot husene. Prestasjonen hans var unik og udiskutabel fra og med det punktet den var blitt kjent gyldig.

«Åh guder, åh guder» stønnet Nanniya gjennom alle gledesropene. «Er du klar over hva dette vil gjøre for ryktet vårt? Alle vil ha hørt om oss. Tenk på hvilke muligheter det gir oss!» utbrøt

Nanniya før han hadde tenkt seg om. Han lurte på om han hadde sagt for mye, men Amar avslørte det ikke i alle fall. Uten at han så det, var det Shulgi som plutselig fikk et tankefullt blikk.

Amar løftet begge nevene over hodet og hevet haken i en deklamatorisk markering til alle rundt. Han hadde erobret seierherrens kopp og ville drikke av den med all sin makt. Smaken av dens nektar er det beste i livet. Da gjenstod bare en ting.

«Høye prins.» Annonsøren bøyde seg høytidelig. «Er du klar til å motta din verdighet fra din læremester? Er du klar til å salve din storhet i hans nederlag?» Amar var allerede på vei mot der Hundari lå. Føttene ble plantet i bakken så han stod der bredbeint over den slagne.

«Fra hund er du kommet, og til hund skal du bli. Hvordan føles det å bli jaget ut i ødemarka igjen? Hold løftet ditt, og si det du lovte meg,» hoverte Amar til det som lå beseiret for hans føtter.

Uten å svare grep Hundari ankelen hans og plasserte foten oppå sin egen panne. Tårene som rant ned fjeset hans fortalte at det var første gang for ham.

«Jeg, Hundari, kjempen fra fjellene, skjenker deg din manndom og din verdighet som prins. Der du er solen, er jeg støv. Der du er månen, er jeg dugg. Der du er de evige stjernene, er jeg bare en liten gnist. Du er min overmann,» sa Hundari med skjelvende stemme. Ordene var famlende og uklare siden han ikke engang kunne høre seg selv. Han hadde bare fått med seg noe av det Amar sa.

Men det som skjedde trengte ikke ord for å forklares.

Amar senket foten fra pannen til mannen, og presset den brutalt mot ansiktet hans før han trakk den vekk. Smaken av nederlag var blitt trykket i synet til Hundari sammen med skitne tær. Her i østen var dette det ypperste tegn på ydmykelse, for en fot var det mest urene som fantes.

Ja, nå som det var her, visste Hundari kvaliteten til det han så. Overlegent mot. Overlegen ondskap. Og han trengte ikke hørsel for å vite at ondskapens klokker slo.

Ren, ren, ren, slik lød skriket fra en gammel verden. Hundari så talløse spyd mot en formørket himmel. Han hørte trommeslag og føtter i marsj. Likene lå strødd. Magesekker og oppsvulmede mager. Mektige våpen, hvileløse i sin slire. Og han lukket øynene i sorg. For dette var det han hadde skapt. Det eneste han hadde skapt, en mørk juvel.

Med et triumferende glis snudde Amar seg, og stod ansikt til ansikt med faren. Han ble omfavnet av sterke armer.

KRYP

«Ikke med ord, men med gjerninger har du vist meg at jeg er en velsignet mann. For jeg har ikke bare en sønn i deg, men den ypperste av sønner. Etana, han som ble gjort til gud, men var sønneløs, må gråte bittert i misunnelse når han ser deg stå her foran meg. Om bare han kunne ha hatt det samme.» Sargon grep hånden til Amar og løftet den i været. «Alle sammen, se arvingen til

mitt hus. Se Kaysits smykke, Amar!»

Folk bøyde hodene for de to som stod der. Herskeren og hans arving. De var gudenes stedsfortredere på jorden, de som kunne klatre øverst på himmeltrappen og skue ned på Uruks domene der det bredte seg ut som sitt eget.

«Se til skadene dine, sønn.» Han nikket ned mot den brukne storetåen på venstre fot. «I kveld skal du og jeg snakke om de tingene jeg vil at du skal gjøre for meg.»

«Store far, la meg være ditt sverd. Jeg er beredt til å utføre din vilje uten spørsmål. Jeg skal knuse alle fiender for å fremme vår families ære,» sa Amar. Familien var det viktigste av alt i et menneskeliv. Uten en familie var man ingenting. Man hadde ikke rettssikkerhet, intet minne, ingen anerkjennelse. Ingenting som gjorde livet verdt å leve.

«Først sønn, bør du nok hvile ut noen uker,» sa Sargon.

Det var ikke akkurat noe Amar ville høre på. Folk strømmet til, fulle av glede og latter. Representantene for hver av de store husene og de viktige familiene kaptet i å gi overstrømmende gratulasjoner. Amar anstrengte seg for å nikke, smile og le, selv om kroppen hans allerede skalv i feber. Nanniya fikk endelig tvunget ham til å sitte ned, og det var som om all kraft gikk ut av kroppen hans.

«Hvis du ikke tar deg sammen, kommer du til å daue på din egen seiersfest,» advarte Nanniya. De puttet Amar i tunikaen med beltet og tilbehør, men måtte ta den av da kirurgen ville kjenne på kroppen hans.

«Bristede ribbein, brukken tå. Man kan ta seg av nesen, og så må man hjelpe den andre, om han ikke skal seile til verdenen under. Han burde aldri ha beveget seg med brukket kragebein.

«Gjør det du må gjøre, beinskjærer,» sa Amar.

Kirurgen bøyde seg foran ham, og en assistent stilte seg til bak Amar på en urovekkende måte. Plutselig sprang han frem og grep tak om skuldrene. «Man ser en malign alignering. Man foretrekker et fravær av bevegelse.» Med det grep kirurgen tak i nesa til Amar, og begynte å presse den skånselsløst tilbake.

«Gah. Gaaaaah!» kom det fra Amar. Øynene hans spratt opp, og tårene begynte å trille. Kirurgen vred kort den andre veien. Assistenten stod hele tiden klar til å tøyse Amar, men det ble ikke nødvendig.

«Den opprinnelige beinstilling er gjenopprettet. Fort, på med apparatset,» sa kirurgen. Assistenten kastet en lærreim over hodet til Amar, og mens kirurgen tredde nesen i et futtural, strammet han til. Tingesten var så kunstferdig laget at den til og med hadde pustehull.

«Og jeg som var så pen å se til. Heh heh heeh.» Latteren gikk over i hulkende gråt.

«Dere får ta dere av det gjenværende. Man vil møte opp i ettertid, for å se om dødskrampene har satt inn.»

«Takk, din drittsekk.»

Kirurgen reiste seg og gikk.

«Det finnes ingen glede for et seirende lik,» observert Nanniya, mest til seg selv. Han fikk brettet ut rullen sin av flettede elvesiv som inneholdt en rekke ulike bandasjer, et fint sett spisse nåler i bronse, kirurgiske instrumenter og bladene til helbredende planter. Som Amar var Nannya en av dem som mestret det meste, og allerede i tidlig voksen alder var han svært praktisk anlagt, også innen legekunst. «Tåen må brekkes tilbake. Det kommer til å gjøre vondt.» Han skylte vekk sanden som klumpet seg i såret med vannet fra en krukke.

«Ser det ut som jeg bryr meg?»

Mens han holdt på, stirret Amar intenst på kvinnene som hadde begynt å sive inn i forsamlingen etter den påtatte perioden med blyghet som skulle vise hvor kyske de var. Lange øyenvipper sprang opp for å blotte en iris i glødende grønt. Alle kvinnene håpet på å brennes fast i det blikket og stod avventende rundt i det hemmelige håp at han skulle legge merke til dem. Amar lot seg ikke be to ganger. Han fanget øynene til den freidigste som stod nærmest.

«Du! Kom hit.»

«J-jeg, herre?» stotret hun nervøst, og trippet mot ham. Det var en ganske ung pike som hadde et underliggende preg av at hun visste hva hun holdt på med. Amar tvilte på at hun var jomfru og smilte til henne.

«Ja, du. Min venn her sier at det kommer til å gjøre vondt. Jeg er egentlig litt redd,» sa han, med en stemme full av hånlig ironi.

«Jeg skal gjøre mitt beste for å trøste deg,» sa hun i det dypeste alvor, og satte seg på kne ved siden av ham. Kvinnfolkene bak lot som om de ikke la merke til det som foregikk, og den plutselige likegyldigheten gjorde det bare så altfor tydelig hvor mye de hatet den tøya akkurat da.

«Kos dere,» sa Nanniya. «Og ikke rør deg.» Han grep tak i tåen og presset nedover. Smerten var nøyaktig den som var blitt lovet, og Amar måtte hvese mellom tennene.

«Så så, min helt. Jeg er her,» gispet kvinnen, og grep febrilsk etter ham. Hun omfavnet hodet hans og fikk presset det ned i brystene som hadde en størrelse av en viss betydning. Hånden hennes fant hans, og han klemte hardt i den.

«AU! Faen ta deg Nanniya. Du er nestemann, din forpulte jævn ... AU!»

«Åh, hold kjeft,» sa Nanniya og vred tåen på plass til sin gamle stilling. Ansiktet til Amar trakk seg sammen.

«Jeg er her, jeg er her,» gispet kvinnen og levde seg inn i rollen som helbredende gudinne. Hun lukket øynene, mens hun kjente kroppen til Amar stramme seg og klemte armene hardere rundt ham. Amar ynket seg mellom brystene hennes.

Imens plasserte Nanniya en liten pinne på hver side av tåen, som skulle fungere som

oppstivere. I bandasjen la han et av de helbredende bladene, som visstnok skulle ha en lindrende effekt. Bandasjen ble strammet så hardt han greide rundt to av tærne. Han betraktet arbeidet sitt. Skaden burde være godt spejlet sammen, og Amar kom til å bli helt frisk. Det var viktig.

I bakgrunnen ble Hundari båret bort av en hjelpsom skokk av folk som kjente ham fra byen. Kroppen hans hang slapt mellom dem. Kirurgen gikk ved siden av og kom med vekselvis kjeft og dyspsindigheter.

«Om det er noe jeg kan gjøre for deg ...» begynte kvinnen. «Om det er noe jeg kan gjøre for å lindre deg ...» Hun kunne ikke la denne sjansen gå fra seg. Hennes kvinnelige natur gjorde at hun vokste i lyset fra hvert misunnelige blikk. Hun var bedre enn dem. Hun var utvalgt av den sterkeste, den beste. Den sanne alfa, en naturlig leder. Hun ville ha ham.

«Jeg tror kanskje jeg ville føle meg litt bedre om jeg fikk pule deg i ræva,» hvisket han. Hun ble stille og tenkte seg om.

«Vi ... får se,» sa hun alvorlig. Nei, ingenting skulle komme i veien for denne sjansen. Amar snudde hodet mot henne for første gang.

KRYP

«Hva heter du?» Blikket hans skjulte ingenting av naken lyst.

«Puabi, min prins,» sa hun, og så ut i luften over skuldrene hans. Han frigjorde seg fra omfavnelsen hennes.

«I morgen kveld. Kom og besøk meg i morgen kveld. Vaktene vil slippe deg inn,» sa han og reiste seg. «VED ANS DINGLENDE BALLER, NÅ VIL JEG FEIRE!» ropte han så det ljomet med knyttede never.

«Ja. Åja. Det skal bli som du sier,» hvisket piken, der hun fortsatt satt på knærne. Som konkubinen til en prins, ville statusen til familien hennes skyte i været. Myten om hennes skjønnhet kom til å gå fra leppe til leppe, og det er den myten som kvinner dyrker mest av alt på jorden.

Latteren runget fra Amar der han ble omgitt av venner, som han omfavnet og kysset. Han klasket Shulgi hardt på skulderen og så seg megetsigende rundt der kvinnene stimlet seg sammen omkring ham. De ville alle ha sin del av det. Beina deres skalv i nærværet til en seierherre.

«Moren min lager et honningbrygg som hjelper,» sa en av pikene.

«Jeg kan pule begge,» kom svaret.

«Går det bra, eller?» sa en annen mens hun nappet i kledet hans. Amar strakte seg lat som en katt, og kysset sin egen biceps.

Nanniya merket at det ble for mye selv for ham, så han gikk for å finne Mahdi. Han ville snakke om hvem hus Magir burde vise lojalitet i offentlighet til, og alle tingene de burde gjøre med onkelen.

«HEI PAPPA! PAPPA! GI MEG SVERDET DITT!» Amar tråkket gjennom mengden

og feide folk til side med hendene. Da han kom frem, grep han tak i skjefet som stakk opp fra beltet til faren. I en stor bevegelse dro han det opp, og tjuesju tommer med kurvet bronse sprang til glitrende liv over hodet hans. Sappara var navnet på sverdtypen, og det var like vakkert som en løve. Begge ble skapt for å ta liv av en ukjent gud.

«ALLE SAMMEN, SE PÅ MEG! SE AT JEG ER SEIERHERRE!» lo Amar, mens han viftet sverdet i luften. «VÆR VITNER TIL MIN MAKT!» Han gikk frem og tilbake blant folkemengden og jublet uhemmet.

K

R

Y

P

Guttegjengen og pikene lo med ham, men de voksne mennene følte et vagt ubehag over skuespillet. Arrogansen var så stor at den utvilsomt tråkket dem ned. De voksne kvinnene var urolige, for av og til virvlet Amar rundt og gjorde tilfeldige støt i luften på en måte som varslet ille. Sargon så på med mørke luner og skjønnte at gutten var uten kontroll. Men han kunne ikke irettesette ham. Ikke her i offentlighetens påsyn. Det ville sette begge i et dårlig lys.

Etter hvert ble Amar ferdig med forestillingen og ble stående for å ta imot en voksende skare beundrere. Pikene strømmet til rundt ham for å ta på sårene, og han så selvtilfreds rundt seg mens det foregikk. Han fikk tørket av de skitne hendene på kjolen til en av dem. Hun løftet den blodflekke fliken ærbødig. Den var blitt et hellig plagg for henne nå, og han kunne søle den til så mye han ville.

Mens de henført så på ham og håpet på oppmerksomhet, fikk Amar øye på en kvinne lenger bort. Hun var nådd voksen alder og var vakker på den måten som vekker morsdyrkelsen i unge menn. En enkel mekanisme klikket på plass inni ham. Figuren var rund og myk med kvinnelighet, fyldig i sitt ynde og fruktbar med all sin overflod. En staselig kvinne på høyden av sin skjønnhet.

Amar gikk bort til henne, mens hun brant i blikket hans.

«Hvorfor ser du slik på meg?» Svaret visste hun, men hun var satt ut av den plutselige intensiteten som ble kastet mot henne. Hun prøvde å avvæpne ham med et smil som kun oppnådde å ha motsatt effekt.

«Jeg ser på deg fordi du så på meg først.» Amar la hodet liksom spørrende på skakke.

«Det tror jeg ikke, herre,» sa hun. Bak hadde flokken alt samlet seg for å få med seg utvekslingen.

«Jeg liker deg. Jeg liker brystene dine,» fortsatte han ufortrødent. Amar hadde ennå ikke lært å utvise det minste snev av fintfølenhet, og var meget klar over vennenes vurdering av seg.

Løsningen ble som vanlig å eskalere.

«De gjør gjerne det,» sa hun overbærende, men det var tydelig at hun var fornøyd. De andre pikene var selvsagt misunnelige fordi hun ble utvalgt, og hun kunne ikke annet enn å sole seg i glansen.

Men Amar fikk bare med seg den bitre avvisningen i stemmen hennes. For ham fantes bare bekreftelse eller avvisning, og ingenting der imellom.

«Snu deg rundt. La meg seg på deg,» knurret han utfordrende. Hun hadde allerede blitt en motstander. Hun himlet med øynene, men gjorde som etterspurt. Med armene utstrakt tok hun langsomt en runde rundt, som hun brått fullførte så kjolen kastet på seg. Hun stod ansikt til ansikt med Amar igjen og så utfordrende tilbake. Hun hadde bestemt seg for å sette ham på plass.

«Godt nok for deg, lille venn?» lo hun hjertelig. De skarpe hjørnetennene som ble blottet, ga svaret.

«Hva tror du?» Stemmen hans var skarp. «Du skal være med meg å feire. På rommet mitt vil jeg ha deg og en mengde vin.»

Hun så plutselig alvorlig på ham og bestemte seg for å avslutte det hele. Det var tydelig at Amar ikke var med på noen lek. «Du er en kjekk og freidig en. Men det går nok ikke. Jeg er gift og har barn. Og selv om jeg ikke var gift, er det ingen kvinner som liker å bli dratt brutalt avgårde. Noe å tenke på, hm?»

Lærdommen hun kunne gitt ham, prellet av på et skjold av stolthet.

«Jeg bryr meg ikke.» Amar fnøs hånlig. «Du skal bli med meg. Du SKAL.»

Hysteriet gjorde at hun mistet all sympati hun kunne hatt med ham. «Jeg tror nok ikke det, gutten min. Du får spørre noen andre.» Uten å si mer, snudde hun ryggen til ham og la armene i kors.

Amar trodde ikke det han så. Her hadde han vist henne vennlighet, og hun betalte ham med å avvise ham, nei, ydmyke ham, mens alle så på.

«Kanskje du ikke hørte meg godt nok,» hvislet stemmen hans.

KRYP

Sverdet ble vippt opp fra sanden, og spissen dyttet inn i tøyen på ryggen hennes. «Kanskje jeg ikke uttrykte meg klart nok for deg.»

Kvinnen snudde seg, og munnen hennes var åpnet i synlig overraskelse. Det ble dønn stille rundt dem.

Amar smilte fändenivoldsk mens han la sverdet mot brystet hennes. «Du skal bli min,» hvisket han hest, og lot sverdet stryke over henne med kjølige kjærtegn. Plutselig hektet han fast deler av kjolestoffet med spissen og snittet i det så det ene brystet veltet ut. Det var stort og fullkomment, nesten som en bakke i Elam. Amar hadde glemt hvor han var og handlet ut en scene

dyrisk som urtiden. Hun så vekk fra ham, mens sverdet laget langsomme sirkler rundt det nakne brystet. Blikket hans var hele tiden festet til denne overfloden som beveget seg med pusten hennes.

«Er du ferdig?» spurte hun foraktelig. Han ignorerte henne. Slik kvinnfolkmas var ikke viktig, ikke relevant i det hele tatt. Hånden hans kom frem og begynte grådig å kjærtegne brystet. Øynene hennes flammede opp, og ansiktet som før hadde vært uttrykksløst, var nå skjemet av sinne.

«Det er for mye for deg. Pass deg, så en smågutt som deg ikke biter over mer enn han kan svelge,» sa kvinnen. Hun knyttet neven og kakket ham hardt i tinningen.

Reaksjonen kom umiddelbart. Brått ble den skarpe eggen presset inn mot halsen hennes. En enkelt bevegelse ville kunne skjære strupen hennes tvers over. Øynene hennes ble vide.

«Jeg er lei av disse småjentene som ynker seg og aldri slutter å blø,» mumlet han. «Du skal ned på kne og suge pikken min. Du er min, hører du? Min!»

Stemmen hans var pubertal og hysterisk, og ansiktet hans nærmet seg som en slange. Hun kunne føle den hurtige pusten hans på seg. Føle en splittet tunge skyte inn og ut. Først nå ble frykten tydelig på henne. Kroppen skalv og tårene vellet opp.

«Slutt, vær så snill ...» bønnfalte hun. Men hun kunne ikke komme vekk. Han kom helt inntil henne, og sverdet ble flyttet opp til kinnet hennes. Øyet flakket fra side til side over den kvasse eggen.

«Alt jeg krever i livet er blod på sverdet mitt, og blod på pikken.» Han fomlet med å løfte på kjolen hennes med den andre hånden. «Jeg skal knulle fitta di til den blør, selv om du har født unger før, også skal jeg pule deg i ræva. Tror du meg ikke? Vel, så se da!»

En plutselig smerte ble trykket opp i underlivet hennes med tre fingre. Hun lukket øynene og ropte ut. Like etter lød et sus og et smell. Da hun åpnet øynene igjen lå Amar forvirret i bakken, fortsatt med sverdet i neven. Sargon stod over ham med bøyd hode.

«Bli liggende,» sa han. Stemmen hans var lyden av stein mot stein. Men han ba om for mye. Amar vrælte og kavet seg halvblind opp fra bakken med sverdet løftet på strak arm over hodet.

Fadermordet ble stoppet i sin tilblivelse ved at Sargon gikk under banen til sverdet og fanget håndleddet i en hard neve. Amar så på ham og hulket høyt. Snørret og tårene rant fritt til bakken der de stod. «Slipp nå. Slipp. La det fare,» rumlet stemmen til faren.

Amar så uforstående på ham, før han begynte å hvese. Med all sin styrke prøvde han å presse sapparaen videre ned. Sargon bøyde håndleddet hans ut fra kroppen. «Slipp.» Like etter lød den skarpe lyden av et håndledd som knakk. Amar var på knærne ved sin fars føtter og holdt armen mot kroppen. Sapparaen hadde funnet tilbake, og ble holdt ut fra kroppen til mannen som eide den.

«Dihn ... dihn jævel. Hånda mi! Du brakk hånda mi! Du brakk den!» gråt Amar.

«En konsekvens av dine handlinger, dine valg.» Sverdet gled som en gylden slange tilbake til sitt oppholdssted i brunt lær. «Pass deg så du ikke brekker mer.»

Det var dørgende stille rundt dem. Familietragedien ble observert av alle, notert av alle. Sprekkene i fundamentet til hus Kaysit ble lagt merke til. Det var ikke tid til å tenke på det nå.

«Hv-hvor ... hvordan skal jeg jakte med brukken hånd? Hvordan skal jeg trene mer? Hv-hv-hvorfor ...?» Gråten gikk så kraftig gjennom Amar at han hadde vansker for å puste. En lang stripe sikkelig hang fra leppene, siden hikstene hindret ham i å lukke munnen. Tårene regnet utover sanden.

K
R
Y
P

«Det tar tre uker, så er den bra igjen. Slike skader er ikke alvorlige. Du skal hjem nå, min sønn. Og som jeg sa, vil jeg snakke med deg. Du er sliten, for sliten til å forstå akkurat nå.»

Endelig løftet Amar blikket.

«Jeg skal huske på deg. Jeg skal aldri glemme dette! Du bør være glad i å passe ryggen din,» glefset han hatsk. Ansiktet var grimete av svette og salt, men det var tydelig at han ikke gråt mer.

Nanniya kom og grep ham om skuldrene og forbannet seg selv fordi han hadde vært så langt unna. «Kom. Du skal hvile nå. Ta det rolig, jeg er her,» sa Nanniya med rolig stemme. Han heiste Amar opp på beina der han holdt seg for håndleddet. «Jeg skal bandasjere det sammen. Du blir bra igjen. Kom.» Med begge hendene dyttet han Amar foran seg mot palasset.

Folkemengden delte seg stumme foran dem. Ansiktene deres ga uttrykk for den tvilen de følte. Det er den tvilen som alltid kommer når folk ser ditt sanne jeg, raseriet i din angst, sviket i dine øyne. Amar rakk å sende et blick over skulderen. Stemmen hans var fullkomment kald.

«Husk på det,» smilte han med tynne lepper vrent foran plettfriske tenner, bortsett fra den ene fortannen som nå var et hodeløst tårn. «Du ... du skal få angre. Angre på at du slo meg. Angre på at du rørte meg!» sa han og snudde hodet.

Sargon ble stående uttrykksløs.

«Angre ...? Ja,» mumlet han. Folkemengden begynte å løse seg opp der han stod. De prøvde ikke engang å dempe hviskingen sin, å skjule de nedsettende kommentarene som kom i utkanten av hørselen. Slik som guden Isimud hadde denne dagen to ansikter. Et ansikt av sol og et ansikt av skygge.

«Med deg, min sønn, angre jeg allerede.»

Veien til palasset var lang, tung og innbitt. Nanniya sørget for å holde seg ved siden av Amar, som så hardt i bakken. Han hadde foldet den skadde hånden i den andre armen. Skrittene hans var hurtige og aggressive. Bare en gang snakket Amar.

«En dag skal jeg kaste et spyd gjennom magen til den jævelen.»

Nanniya fant ingenting å si. Da de nesten var fremme kom kongens personlige attendant mot dem, men da han så de harde ansiktene og Amars skader, antok han at kampen hadde blitt tapt. Diskré og hensynsfullt bøyd han hodet og trakk seg bort.

De var overfor den smykkede inngangsporten nå. Den var vokter av to nasaru-vakter med høye hatter og lange spyd. På hver side var det en statue av okser oppført i bronse, så livaktige at de nesten måtte lenkes fast for ikke å spasere bort. Rett før de kunne gå inn, ble de fanget inn av løpende skritt. Det var Shulgi. Andpustent kom han opp til dem.

«Amar! Pappa sier at det er i orden. Det er ikke så farlig. Du vant jo,» sa han. «Om bare hånden din blir bra igjen, så kan vi ...»

Amar snudde seg og så mørkt på broren. Plutselig skjøt kneet hans opp og traff Shulgi i underlivet. Gutten falt sammen som et sandtårn. Han veltet seg over på siden med hendene koppert over skrittet. Amar trådte over ham med beina på hver side. Med den skadde hånden inntil kroppen, satte han seg på skrevs over ham. Fingrene på den andre hånden boret seg inn i sanden.

«Vet du hva?» smilte han i fortrolighet. «Jeg har alltid hatet deg, din motbydelige lille dritt. Om jeg får vite at du og far snakker bak ryggen min ... om dere konspirerer for å hindre at jeg blir arving ...» Sanden ble stappet i ansiktet til Shulgi.

Han gned det inn med ordene. Hvert ord skulle bli et sandkorn i det begeret av brorskap. Shulgi hadde vært villig til å dele.

«Om ... du noensinne ... kommer ... i veien ... for meg, så skjærer jeg over strupen på deg.» En ny neve sand ble trykket ned mot munnen til Shulgi, som sprellet og hostet desperat. Han holdt på å bli kvalt der lungene ble fylt med sand.

Amar reiste seg. «Så da vet du det ...»

FOR

EN

GANG

SKAL

VI

GI

DEG

VINGER

«Amar ...» hvisket Shulgi, da han fikk se ryggen til broren gå inn i palasset og ut av livet sitt. Han spyttet ut litt av sanden og så kom han seg opp. Han skjønte det nå, skjønte alt i et plutselig øyeblikk av gjennomtrengende klarhet. Amar var delt, splittet, ødelagt. Som en vogn uten styring, som en sprukken bue, like farlig for brukeren som for viltet. De hadde opplevd mye sammen. Amar hadde plukket torner ut av foten hans, båret han på ryggen gjennom våtmarkene, skjult han i buskene mens villdyrene gikk forbi. Dette var øyeblikk som ikke var verdt noe lengre.

Han skyndte seg gjennom korridorene i palasset. I det ene rommet satt Nanniya taus og forbandt en bandasje rundt hånden til en uttrykksløs Amar.

Shulgi gikk inn til sitt eget rom. Der fant han en sivpenn og en leirtavle. Febrilsk ble ordene til. Det var skapelse ut av ødeleggelsene. Nytt liv fra askene til en verden av død kjærlighet. Han satte ord på sin brors smerte.

Hvem kan det være?
Kan det være meg?
Skjult bak denne masken
Som er meg
Trofast tjente jeg
Trofast lot du meg dø

Shulgi slengte fra seg sivpennen så den spant over golvet og forsvant ut av syne. Han skulle sitte i et annet land, før han tok den opp igjen. Ja, Amar hadde plukket tornen fra foten hans og stått over ham med to kniver, mens mørket lukket seg omkring dem. Nå var dette borte. Alt var borte, og han så ikke lengre seg selv. Det var like greit.

Verden var like hard som veggen, der den nådeløst bulte mot ham og pulserte med svarte og røde flekker. Tankene styrtet sammen. Han ville ikke se ... n ... n ... NOE!

Moderdragen

Ester satt på sengen da sønnen kom vaklende inn rommet. Avbildet av hennes skjønnhet var blitt fordrevet, og hun kunne bare håpe at det ikke var for alltid. Ansiktet var oppsvulmet, og nesen lå plassert i et lærfutteral. Knokkene måtte mest ha blitt slått til mel. Hun stirret med skrekkinngytende fascinasjon på de groteske utvekstene som var hendene.

Det stakk i henne. Å se ham slik. Brystet var blåsvart, og håndleddet og den ene foten var bandasjert sammen. Den vakre yndling, gjennomtrengt av et overjordisk lys, fortapt i denne verdens utilstrekkelighet. Hun reiste seg og løftet hendene på hver side av kroppen. Amar hinket mot henne.

«Sanden er ond,» sa hun, da hun fanget ham inn i armene sine. «Men det er ingenting som kan ta fra deg den du er for meg.»

Den skjelvende hånden kjærtegnnet henne, kom opp til halsen. Hånden klemte til, før den andre traff henne i munnen og sendte henne i golvet. «Jeg vant, din forpulte merr.»

Hendene tok av for fallet. Hun ble liggende å gispe, mens bloddråpene fulgte hverandre fra leppene.

«Det er deg. Deg jeg har mest lyst til å drepe!» skrek gutten hennes. «Demonene kommer og jeg vil følge etter. Alle ofre jeg skaper kan skylde på deg. Hvor er du?»

Ester krabbet unna og holdt seg for munnen. Sitt eget blod, så uvant, i alle fall fra et annet sted på kroppen. Så det var slik det var å være mann. Det var ikke noe hun misunte, sammen med svakheten, det ydmykende behovet for å vende tilbake til sitt opphav. Hun visste hva det var hun stod overfor. «Så du vant,» hvisket hun, mens hun lette etter åpninger. Hun så at han var sliten og treg. Hun så svakheten som ville lede ham rett til henne.

«Ja, men det kostet. Hva har du gjort med meg?» hveste han, og snudde seg blindt for å få øye på henne.

Ester reiste seg bak ham og lo. «Jeg gjør som jeg vil. Du er min eiendom.»

Utfallet kom umiddelbart, og hun danset til side slik at han møtte veggen med hendene. Amar virvlet rundt.

Allerede var han nesten hjelpeløs.

«Se så stor en seierherre!» sa hun. «Hvordan føles det?»

«Hva har du gjort!» Et nytt utfall.

Hun dyttet den skadde hånden til side og stod bak ham, like inntil øret hans. «Jeg har fått viljen min. Og hvorfor skulle jeg ikke det?» Seieren hans hadde kommet så tidlig, og han så ikke ut til å ha fått varige skader. Det ga muligheter, som allerede nå nappet og dro i tankene hennes.

«Hore!» Hun var allerede borte da han grep etter henne.

«Din lille tosk. Hvorfor gjør du opprør? Du vet at jeg er opphavet til alt det du er.»

Hun husket da hun hadde hatt ham på armen. Han kunne gråte, være snørrete eller gjøre på seg. Hun ble ikke fornærmet. Å nei, aldri fornærmet. Hun hadde sett følelsene hans vokse med lemmene som strakte seg ut, som vekster mot solen. Hun hadde lagt gangene i tankene hans, hver brikke i byggverket var blitt satt ned med varsomhet, og derfor kunne hun kjenne ham før han kjente seg selv.

Før han fikk sjansen til å kjenne seg selv.

«Det er ikke sant! Hele livet har jeg vendt deg ryggen. Jeg har levd blant menn, spist blant menn, slåss blant menn!»

«Og fortsatt er jeg en overveldende kraft, siden du må gå løs på meg slik. Stakkars deg!»

Hver gang snodde seg, vridde seg. Men hver gang ledet til henne.

«Du er bare mørke, din heks. Jeg er lyset. Jeg er ren!»

«Det er sant,» sa hun, og strøk ham over brystet, før hun var utenfor rekkevidde igjen.

«Jeg ser du vil være uavhengig. Men fortsatt lokkes du av meg. Du trenger meg visst.»

«Jeg trenger bare jorden og solen for å være en gud!»

Hun nærmet seg til hun stod foran ham. «Så hvorfor er du her?»

Han betraktet henne under klumpete øyelokk. «Fordi du skal ta det tilbake. Hva enn du gjorde med meg. Mens jeg slåss. Jeg så innover i en malstrøm ... og da jeg gjorde det, så jeg ikke lengre meg selv.»

«Natten kan ikke tas tilbake. Den har aldri vært din. Den er min, og det er meg som lever der. Det var jeg som åpnet døren.»

«Hvordan!»

«I pulseringen av mørket. I hver syklus som går gjennom kroppen min. Jeg kjente det før jeg visste det. Du kan bare låne av det. Derfor frykter du meg. Derfor kommer du hit så rasende.»

«Hvorfor gjorde du det mot meg?» stønnet han.

Hun kom helt opp til ham. «Fordi jeg ville ha deg. Du er lettantennelig og ustabil, som all mannlig lyst, men du er også en skapende kraft. Se hva du er! Hva du kan gjøre! Jeg vil ha din guddommelige kamp mot skjebnen.» Hun satte de blodige fingrene mot leppene hans. «Se, du kan få meg. Smak på meg. Vær med meg. Vend tilbake for alltid.»

Han slikket blodet i seg, og la hodet mot halsen hennes.

«Mor, du er full av onde triks,» hvisket han.

«Hør på meg. Du er bølgens tupp, ansiktet i sanden, portalen til himmelen. Du er

banneret som merker vinden før den kommer. Ut fra jordens horder, er kun du herre.» Egoet. Det som gjorde en talentløs mann så frastøtende ga opphav til kjønnets storhet. «Og slik skal det være, til du slukkes i meg, slukes av meg.»

«Jeg vil ikke dette.» Amar ristet på hodet.

Men hun var den mektige formersken. Ester trakk ham ned til sengen mens hun holdt ham fast. Hun kysset den oppsvulmede pannen.

Amar bablet nå. «Jeg skal drepe far, så du vet at jeg er mektigere enn ham. Om jeg dreper min kilde, blir jeg kanskje større enn meg selv, og om jeg dreper meg selv, blir jeg større enn alt annet.»

Hun trengte ikke tenke seg om for å smekke til ham. «Stille, min sønn. Slutt med det tullet.»

«Tull? Det eneste jeg vil, er å drepe alle menn og knulle alle kvinner.»

«Det er en god begynnelse. Men kun når andres lidelse blir en fryd, når du nyter å se noen dø, da har hatet ditt blitt stort nok til å gå uforferdet blant guder. Da trenger du ikke være redd for meg heller.»

«Mer faenskap? Jeg vil heller dø. Livet er for stort for meg. For tungt, og det knuser meg i biter.»

Ingen makt igjen. Ingen vilje. På en måte gjorde det henne tilfreds, men hun trengte å fylle ham med seg selv. Hun trengte ham hel.

«Slik er det når du ikke ser humoren i ting. Livet er ikke en vondt, det er en vits. Dans og le, og du vil alltid seire. Se på dette, du på knærne for meg. Er ikke det morsomt?»

Han fnøs. «Nei.»

«Jeg beklager sønn. Du kan ikke bli fri meg. Og om du ikke slutter med det snakket ditt, kommer jeg til å bli veldig sint på deg.»

Han lente seg mot brystet hennes. «Han slo meg og brakk hånden min,» mumlet han.

«Hvem? Hundari?» spurte Ester forundret.

«Far,» sa Amar.

Den mektigste skapning. Kvinnen er der for å ta imot oss når vi fødes. Og hun er der for å ta imot oss når vi dør. For kvinnen er mørket og tryggheten. Ester blottet brystene, og Amar begravde ansiktet mellom dem. Det kvinnelige smilet over ham var nådeløst. Ansiktet hennes, en grusom stjerne. «For det skal han dø,» sa hun.

Huden og armene ble våte.

«Selvsagt må du gråte,» sa Ester «Det er din egen styrke du kjenner. Ser du ikke hvor stort det er? Du gråter fordi du er så vakker, fordi du er bedre enn alle andre mennesker.» Hånden strøk over et mykt kinn.

Ja, det vakreste syn, gjenkommet. Han hadde kommet til verden skrikende og dekket i blod, og det var slik han skulle leve i den også. Hun ville sørge for at han aldri ble fri sitt fødselsøyeblikk. I sitt skjød hadde hun dyrket frem sitt våpen. Ut fra henne hadde en slange presset seg, og den dreide sitt hode, dreide, dreide i søken etter alt den sanset.

m m
 ø ø
 r r
 k k
 e T e
m m
 o I o
 r r
 u A u
m m
 m M m
 u u
m m
 e A e
 k T k
 r r
 ø ø
m m

Stemmen hennes fikk en lokkende klang, for det var barnet i sine drømmer hun snakket med. «Jeg vet hva du trenger. Jeg skjønner det du må. Alt kan du komme til meg med.» Han sank dypere ned i omfavnelsen hennes. Livskraften flommet gjennom fingrene hennes med det svartglinsende håret, og hun visste hva hun måtte gjøre.

De var alene. Ingen ville forstyrre dem. Og om noen kom, ville slavene bringe varsel om det. «Du må ha en kopp som er verdig til å fylles med deg. Som ikke brister under angrepet fra din vakre vakre villskap.» Han lå bare slapp mot henne. Og da var det allerede for sent. Ester løftet lårene og presset hendene ned mot hulrommet i kjolen.

Det lød et lite skrik da han skjønnte hva som skjedde.

s s
 s s
 s
 l
 a
 nge
 neleve
rinnenford
eerdetstores
 ymolettilvårt
hushuskalltidhve
 mduersønndueravka
 ysitsstorebannerduer

minhevnerminprinsk
nusfiendenunderdit
tsverdogdinehjulme
n vitatslangenert
ålmodigdenkanv
entedenkanal
ltidventef
ørdenslå
rtilmedg
iftigeh
oggtenn
erogfor

Rett nok måtte han få veiledning. Å ja, han måtte holdes fast. Men så gikk det av seg selv. Hun var endelig hel, rullet innover i seg selv, foldet seg sammen og sprang ut i den rytmiske takten til en flittig tunge. Via de krusete hårene spiralerte Amar ned i et modermørke han aldri skulle slippe fra. Knugende, ruvende, uovervinnelig i sin higen etter å eie selv sin egen avskygning.

tærerby
ttetisi
nkaldeb
uksomsl
angenka
nduvent
etiløye
blikket
errikti
gogdend
ummelil
leørken
musakom
merinne
nrekkev

Sjokket vistest på ansiktet hans da hun lot ham komme frem.

«Nå vet du hvor mye jeg elsker deg, min vakre sol.»

«Jeg elsker deg også,» sa han. «Men må du gjøre sånt med meg?»

«Du er min eiendom.» Hun så på reaksjonen hans. «Åh, fortvil ikke, min sønn. Konger skal kastes fra høye tårn, elver skal renne i feil retning, mot fjellene. Statuer skal veltes på sine ansikter. Jeg skal ikke hvile før hele jorden tilber deg, bøyer seg som busker for vinden fra min munn. Solen skal stupe fra himmelen, månen skal vende seg fra sine veier, stjernene skal tvile og bannlyses fra himmelen, før jeg lar dem komme i veien for oss og for sannheten.»

iddegap
etåpner
segogst
rekkers
egutver
denstår
stillen

årvihog
gertilk
jevenel
ukkerse
gomvårt
offerpi
pendebl
irdendr
attilv
årtreir
derkonv
ulsjone
neirept
ilskemu
sklersv
elgerde
nsønsl
angenåp
nersitt
øyedens
ervetgra
nshersl
ange
ner
deg

Sargon stod og så på mor og sønn fra døren. Tankene brant mørkt da han dro sverdet ut fra sliren. Med lange steg kom han mot dem. Ester smilte mot ham, og gjemte hodet til Amar beskyttende inntil brystet. Han stanset og lot kroppshøyden ruve over dem.

«Det er jeg. Jeg som er overhode for denne familien. Jeg kunne ha pisket dere, men dere er for stolte, og gudene skal vite hva jeg hadde pisket frem. I stedet gir jeg dere en eneste advarsel. En, og bare en.»

Han satte spissen ned mot treverket i sengekanten. Slik skulle de få føle nærværet til den skarpe eggen. Sargon dreide på sverdet, for å la dem få speile seg i den blankpolerte flaten. De var jo så glade i seg selv, de to.

Fra brystet til moren, vendte Amar seg mot ham. Det oppsvulmede ansiktet fikk ham til å se ut som et storvokst barn som satt på knærne for å die. Ingen følelser vistes, han var som et stille vann de fleste ville ta seg i vare for å drikke fra. Ester lot fingrene skli ned det lange, svarte håret som hang der i tykke floker.

«Rør Shulgi en gang til, og det er ingenting som stanser hånden min. De sier jeg har to sønner. Det virker på meg som jeg bare har en.»

Amar rørte seg ikke. Sargon forstod at gutten ikke så på sverdet fra bak lærfutteralet og hevelsen rundt øynene. Gutten stirret mot ham.

Noe djevlesk kom over Sargon. Noe han ikke hadde følt siden den gangen han stod

overfor sin egen bror. «Er det forstått?» hvislet stemmen hans. Tynne nomadelepper vrengete seg for å blottlegge de skarpe tennene. «Eller skal jeg brette hånden din en gang til?»

«Si ja, elskling,» sa Ester. Fingrene hennes hadde vandret til hårtuppene nå, og var på vei opp igjen. Opp, ned. Det var visst ingen ende på hennes kjærlighet.

«Ja, far. Det er forstått,» sa Amar, og la seg fort mot moren igjen.

Ester skjulte ham med armene og la leppene på hodet.

«Når det gjelder deg,» sa Sargon. «Vet du ingenting om plikt, om det som er rett å gjøre?»

Hun så opp. «Min eneste plikt er å overgi meg til den sterkeste makt som er.»

«Jeg kunne vel ikke vente annet enn trass og opprør fra deg. Det er det eneste du har gitt meg,» sa Sargon. «Du er som en brønn som forgifter landet rundt. Gjorde de deg virkelig så ille?»

Han forlot dem før de kunne si mer. Før de fikk ham til å gjøre ting. Det blendende raseriet hadde vært nær ved å ta overhånd. Hvorfor hadde han ikke tatt en annen kvinne? Først nå forstod han at han hadde fått tilsvaret fra et fallent folk, noe som nektet å la seg bøye. Hun ville heller gå under. Sumererne foretrakk å ødelegges fremfor å underkaste seg.

Noe er for sterkt og for vakkert til å kunne leve på jorden.

Ester stirret lenge på døren etter at Sargon var gått. Haukeblikket falt tilbake på sønnen.

«Min unge herre,» sa hun. «Min vakre Adonai.» Hun så ham spise druer så saftene rant ned brystet. Hun så ham i ekstase. «Det er nå det begynner. Og jeg skal vise deg hvilken malstrøm av blod og lyst livet er.»

Klofingrene fikk tak i håret hans. Skjellene på ansiktet sprengte nesten gjennom da hun åpnet munnen: «JEG SKAL VISE DEG HVA DET ER!»

Slik en vakker frykt vistes hos ham. Hun hadde det i seg ennå.

Lysstrålen hadde skutt frem, men var blitt fanget i en sirkel av mørke som dreide om seg selv og som spiste sitt eget endepunkt. Amar våknet bare tilbake til sin kjærlighet på en slagmark, med dragent sverd i den ene hånden og en dolk i den andre. For Shulgi påkalte han slangens makt igjen.

Og da skulle slangen svikte ham.

KAOS

HAT

MØRKE

LYST

HAT

DET

ER

MENNESKEHETENS SKJEBNE

TIL

EVIG

TID

JA MEN NOEN AV OSS BYGGER

TÅRN

BARN SKRIFT

TÅRER

GLEDE

TIL DET GJENKOMMER

Barnet vender hjem

Det var rart å være her, i domenet til ens verste fiende, ja, i hans innerste gemakker. Hundari sto ved terskelen til Amars rom. Det hadde vært dyrt å bestikke vaktene. Her var alt pyntet og fredelig. En seng stilt opp mot den ene veggen, med noen få eiendeler liggende omkring. Amar hadde livet sitt utenfor huset. Noen solstråler sev idyllisk inn. I fantasien er din fiende et frådende monster, en flirende demon som godter seg over hvert eneste av dine nederlag. Men tross alt er han bare et menneske. Tross alt kunne ikke Hundari se det som skjulte seg bak.

Han hadde hørt om episoden som fant sted etter at han ble båret bort. Ingen snakket om det, det var allerede i ferd med å bli dysset ned. Livet i byen fortsatte som før, den eneste forskjellen var at Amar hadde utmerket seg over alle andre agadiere. Navnet hans var nå legendarisk gjennom alle de sumerske bystatene, mens Hundaris navn kom til å bli glemt. Hundari følte ingen bitterhet. Det var bare et navn, noen lyder man laget med leppene. Hvordan kjennes det for din stolthet å vite at støvet ditt kan blande seg med din fiendes? At ditt støv skal blandes med den usleste hunds?

Fra sykeleiet var det eneste andre han hadde fått med seg at en mann kalt Namvar og sønnen var blitt funnet ille tilredt utenfor bymurene. Det var antatt at de hadde hatt et slagsmål, for ingen ville si noe om hva som hadde hendt. Hundari hadde en mistanke om at noe mer lå under, men det var ikke hans sak lenger.

Hundari trådte over terskelen og inn i rommet. Det var ingen tvil i hans hjerte at han kom til å bli drept om han ble tatt i å være her. Men han måtte gjøre det. Hinkende begynte han å gå mot sengen.

Sargon var på alle måter en hard mann. Han hadde løftet sitt eget banner på mange slagmarker og skjært hodet av mang en shaik. Men han hadde også vært nåderik. Hundari hadde fått lov til å ligge i sykesengen i fire uker. Den tiden det hadde tatt for ham å komme seg nok til å stå på beina. Hva Amar mente om det ante han ikke, men kanskje hadde han annet å tenke på. Den glødende livskraften til ungdom hadde sørget for at gutten hadde kommet seg kjapt. Med hånden grodd sammen, var han nå på en eller annen jaktkampanje på sin egen kampvogn, og det var derfor Hundari kunne være her.

Han hadde fått hard medfart. Kraniet hadde sprukket, og en tykk bandasje holdt det ennå sammen. Den mektige høyrearmen hang i en slynge rundt halsen, og kneet var vondt å bruke. Heldigvis hadde han sluttet å blø fra venstre øre om nettene. Om han tok seg for nesen og blåste, sev det ikke luft gjennom restene av en trommehinne slik som på høyresiden. Hinnen i øregangen hadde blitt helbredet. Han kunne høre, selv om han skulle ønske han kunne unngå å høre snakket om sitt nederlag. Om bare resten av kroppen kom til å bli bra.

I ødemarken var det ingen nåde. Ja, han behøvde å høre når potene i natten lusket

omkring, og den stillheten som kom fra fuglene når en trussel var i ferd med å eksplodere fra et kratt. Men han trengte også hurtighet til å løpe fra farer, spenst til å komme innen rekkevidde med sitt spyd og kraften i sin arm så hans manndom kunne støte hellesteiner gjennom luften og inn i kraniet til et skittent sumpmenneske. Det var mye å tenke på.

Hundari trakk på skuldrene og løftet vekk teppet i sengen til Amar. Tankefull la han en plante der kalt Balih-planten. Den mytologiske Etana hadde brukt den for å få en sønn. Hundari tvilte på at Amar ville skjønne hva det betydde. Han la teppet på plass igjen.

«Hvorfor er du her?» Stemmen var lys.

Hundari snudde seg overrasket. Et pikebarn stod og betraktet ham med en finger i munnen. Like etterpå pilte hun forbi ham i ballehøyde, og begynte å klyve opp på sengen. Hundari ga henne et hjelpsomt dytt bak så hun kom seg opp.

Gledestrålende over bedriften strakte hun armene i været. «Jeg er her fordi Amar er borte! For da kan jeg hoppe i sengen. Slik!» Hun begynte å hoppe opp og ned. «Visste du at han har en boks under sengen,» informerte hun. «Der er det mye å se på.»

«Lille frøken ....» En mørk arm fanget henne inn og løftet henne opp. Hun hvinte av glede, men øynene ble runde når hun langsomt ble ført helt opp til det brede ansiktet. Likheten var slående. Skumringsgrå hud, grønne øyne og det samme delikate preget over ansiktet.

Pikebarnet var kanskje litt mer lubben i formen enn den panteriske fremtoningen som hadde overvunnet ham. Som hunkjønn var hun ikke like verdifull. Hun sprang nok fritt rundt i palasset mesteparten av tiden, uten noen til å holde oppsyn. «Du er søsteren til Amar.»

Det slo ham at han lett kunne knekke nakken til pikebarnet som hevn, eller mer subtilt, stikke hull på henne. Da ville det ta lengre tid før Kaysit kom for å hevne seg, og han ville være over alle hauger. Blikket vandret ned til den flekkete kjolen i miniformat.

JEG

SKAL

IKKE

KNUSE DEG

SOM

EN

KRUKKE

Fingeren kom opp til munnen igjen, og hun svarte ikke. Hun hadde fått med seg at den dype stemmen spurte om noe alvorlig, og at det var noe farlig over den sorte. Men som vanlig nektet hun å være redd for lenge av gangen.

«M-m. Det er jeg. Og vi får ikke være her. Men nå er Amar borte. Han har reist for å ta over verden. Det har han selv sagt.» Det alvorlige ansiktet som dekket hele synsfeltet foran henne ble til et eneste gigantisk glis, og viste en lang rekke med flate, hvite tenner. Hun kjente hånden hans gripe henne tettere.

«Jeg kan tenke meg at din bror vil ta over verden. Men jeg hadde ikke trodd at han ville dele planene sine med en liten en som deg. Hva heter du?» rumlet den store stemmen.

«Jeg heter Azara, jeg. Og Amar og jeg skal gifte oss. Så når han har tatt over verden får jeg bestemme! For det har han også sagt.» Den dype latteren rumlet mot henne og var så mørk at det fikk brystet til å dirre.

Hun lo spontant med ham.

Forståelig nok var dette noe Amar elsket, og nå kunne han ta det fra ham. Men kanskje var han ikke slikt et dyr likevel? Kanskje var han ikke så ille som de hevdet? Det er uvisst hva resultatet av hans betraktninger ville ha blitt, men den lubne barnehånden som strakte seg mot den brede nesen, åpnet noe nytt i ham, lengselen etter å bli en far. Ikke for å eie, dominere eller å sende blodet som en rød storm gjennom tidsaldrene. Men for seg selv og av seg selv. Uten å vite det, hadde hun definitivt reddet seg selv.

Og hvis hånden hennes kunne gjøre det, hva var det den ikke kunne gjøre? En dag skulle den hånden åpne hjerter i hengivenhet og lukke frykten i soldaters hjerter. Denne lubne barnehånden. En dag skulle den gripe det mennesker frykter å holde.

«Du vet, jeg skal også ut å reise,» brummet den dype røsten. Hun ble ført tilbake til sengen og sluppet ned igjen.

«Hvor skal du?» De fremskutte øyenbrynene til kjempen sank ned.

«Jeg vet ikke.» Han begynte å tenke. Mest sannsynlig burde han dra til Magan. Gruvene der var rike på både gull, sølv og kopper. Ulike handelskarteller holdt noenlunde kontroll, men det krydde av banditter og eventyrere som ville ta for seg. Og kartellene var ofte i strid med hverandre. Hvem kunne vite hvem som stod bak om en karavane forsvant eller om slavene et sted plutselig ble drept. Væpnede menn var etterspurt der. Men først måtte han hvile ut. Han skulle dra til en landsby i utkanten av Uruks territorier, finne en hytte der han kunne gjenvinne kreftene. Om nødvendig ville han kjøpe landsbyfolkets toleranse.

Selv om han hadde bestukket vaktene, hadde han fortsatt førtisju sølvmynter i en pung, en liten formue som kunne holde ham gående i årevis, selv om han skulle bli det verste av alt, en krøpling. Det var lønnen for syv års tjeneste som Amars og Shulgis forhatte lærer. Om han var sterk

nok ville han begynne på den nye ferden, hvis ikke ... vel, han hadde overlevd før. Han hadde overlevd det meste.

«Din dumming!» Tankene hans ble ført dit han var igjen. Han så ned på det anklagende blikket som tindret mot ham. «Du kan jo ikke reise om du ikke skal noe sted.»

En stor neve ble lagt på det lille hodet.

«Vi reiser alle som en, min lille fiende, alle som en. Men noen av oss kommer ikke tilbake. Jeg håper reisen din blir en god en ...» Han løftet sin tunge neve og holdt den ut foran henne. Han så mismodig på den hånden som hadde grepet så mye og holdt så lite. Den sorte mannen hadde levd livet sitt i drap. «... og at mørke hender som min egen ikke rører ved deg. At de kan la deg være slik som du er.»

Hundari rettet seg opp og så mot de tingene han lengtet etter. De ble til det strålende smilet som møtte ham. Noe rørte seg i ham da. Det var som en hellestein ble flyttet og svalt kildevann strømmet ut. Det hadde skjedd. *Det hadde våknet.* Ansiktet hans fortrakk seg i sjokk.

MÅ

SKAL

LØFTE

SKAL

MÅ

«Du er rar!» Jublet hun. Sengen begynte å knirke igjen.

Hundari gikk igjennom eiendelene sine. Han våget ikke å se på henne. Et helt nytt belte i oljet lær, en slitesterk tunika i brunfarge. Seige sandaler laget av eselhud. En pose til å ha på ryggen. Runde brødleiver tørket i solen. Et stort vannskinn. To flintkniver, en kopperøks og et slankt og rakt spyd. Med et sverd ville han bukke under for en løve. Et spyd ville holde ham unna de flerrende klørne.

Innover, innover, til han stupte. Han fikk hektet på seg utstyret.

Ja, streben var hans ferd, og hans skjebne kamp uten ende. Han kjente det på seg, kjente kraften som strømmet gjennom kroppen. Hun hadde hjulpet ham. Han kom til å bli frisk. Magan, det måtte bli Magan. Det var dit han ville. Det var for andre menn å holde sprellende varme bylter i hendene. Bylter som bar deres navn og hadde deres ansikt. Nei, ørkenen skulle fortsatt saltes med tårer på hans vei. Det var fortsatt blod å ofre i gapet til mørke guder, fortsatt sæd å stenke på de altere du kaller godhet.

«Ha det bra. Kom og besøk meg igjen!» sa hun, da han humpet ut av rommet. Hun var den eneste i Uruk som sa det til ham.

«Du også, min vennlige lille fiende. Ha det bra du også. Måtte Siduri snakke til deg, og måtte du drikke mye melk.» Vel, tenkte han da han gikk. Kanskje ikke så mye melk på henne. Hun var da lubben nok. Støttet på spydet haltet han seg ut av palasset. Vaktene han hadde bestukket

nikket til ham, de snikene. Det var litt av en livgarde å ha. Han passerte dem foraktelig og la ut på sin skjebneferd.

DU   *VÅKNET*

OG

SKJEBNEN   *SAMMEN*

Et par år etter var han et soltørket lik i en steinrøys. Øynene hadde glitret muntert like til det siste mot forfølgerne. Gribbene fikk hakke dem ut sammen med minnene som hadde bodd i deres dyp. Men av og til åpnet de seg igjen, i minnet til de som engang hadde sett i Hundaris mørke blick. Da glitret de muntert om natten, mens det som bodde i dem tumlet videre. Never knyttet seg, og det lød ynkelige skrik fra de som husket. Alle bortsett fra en. Alle bortsett fra barnet som hadde sett hans ene øyeblikk av kjærlighet. Der levde de også. Det hendte at hånden hennes strakte seg ut etter den ene tingen hun ikke fikk lov til å gripe.

For i det blikket hadde hun sett seg **E** selv **A** i et speil.

*** SLUTT ***

Bonusfortelling - Arkeologen

Landskaper. Øde og tomme. Når jeg går, drar jeg en likkiste etter meg. Der samler jeg ofrene av falske forhåpninger. Likhet er en av dem, rettferdighet en annen. Jeg finner dem alle sammen og putter dem i min katalog. Jeg søker gjennom restene etter gamle sivilisasjoner, der mange slike forhåpninger en gang bodde. Med faste spadetak graver jeg dem opp, pusser av dem støv og gransker dem en stund, før jeg legger dem i katalogen som de andre. Så går jeg videre med kisten dratt etter meg. I den ligger delene og skjelettene. Katalogen min begynner etter hvert å bli svært tykk. Sidene er stive og laget av lerret, og der tegner blekket sirlige mønstre. Bokstavene er klossete og barnslige fra da jeg først begynte min gjerning, deretter hardt trykket ned med ungdommens energi, så nedtegnet med en manns innsikt, punktlig, presist og til poenget. Jeg har gravd i mange byer. I Roma fant jeg en naken gudinne, i Karthago et brølende løvehode. Athen ga meg en byste av Sokrates, i Sparta fant jeg en suppeskål. Alltid leter jeg videre. I min gjerning er objektivitet viktig. Jeg vil vite hvem, hva og hvorfor, men også hvordan, hvorfra og hvorvidt. Med lange steg dekker jeg jordens ansikt med mine skritt. Hånden min er tynn og mager, og jeg er innhyllet i en tykk kappe. Når andre ser meg, er det en annen skikkelse de får se, så de ikke skal forstyrre mitt arbeide. Av og til kan jeg være et lite barn som leker i ruinene, og noen ganger en gammel dame som leter etter noe hun har mistet på golvet. Summen av menneskets kollektive erfaring blir meg meget klar, og jeg rynker min panne når jeg legger fra meg fjærpenen og banker pekefingeren belærende på manuskriptet, tapp-tapp-tapp.

Jeg har arbeidet gjennom tidsaldrene og brakt mangt og meget til orden. I vest gravde jeg opp kveldssolen, og i øst hentet jeg ned en brølende rød drage. Fra flomvannet ekstraherte jeg månelys og puttet den i en flaske, for det er en farlig substans for de ulærde. Stjernene satte jeg på et stjernekart, hver på sin plass og i sin bane, med en grundig oversikt over fravikelser i slike henseender. Av og til samarbeider de ikke, og jeg måtte kjempe mot en vær som stanget etter meg og dukke unna for pilene til en kentaur. Men jeg plukket dem fra hverandre, bit for bit og la dem der de hørte hjemme. Meteoror og kometer har blitt fanget i snarer jeg har lagt ut for dem, og jeg har fått roet ned deres gnistrende ferd. Litt etter litt har jeg stille lempet, slik at brølene fra fosser har dempet seg, og hviskingen fra skoger har blitt forstummet.

Men i menneskenes verden er det ennå mye som må sankes. Jeg husker jeg ble alldeles sjokkert da jeg gikk inn i en kirke, for der var det et veldig gult lys som steg opp over hodene til koret. Jeg fanget det i en sekk og fikk gransket det grundig, før jeg tørkepresset det slik at avtrykket kan holde

seg. Fra halsen til en ungpике som nynet mens hun vasket klær i bekken, fikk jeg dratt en lang sølvlenke. I enkelte værelser kan det også være lys på hodene til noen, eller gnister fra fingrene deres, især fra de som holder penn og pensler. De putter jeg på krukker, for de kan være farlige. Jeg har også fått klippet ut røde flekker på lakenene og puttet dem i konvolutter som andre får åpne. Jeg er meget klar på intensjon og endelig resultat. Aldri tar jeg noe for meg selv. Det er til arkivet. Lysene og stemmene og flekkene og tingene må isoleres, bevares, organiseres, analyseres og holdes i et oversiktelig stasis. Bare slik kan alt forstås, for mitt ansvar er logikk.

***

Men en gang kom jeg til et brunt og flatt land. Landskapet var overstrødd med rustne kjøretøyer, kroppsdelar og skorpioner som kravlet i sanden. Jeg observerte disse skapningene nøye, der de trakk seg fra meg og gjemte seg under steinene, og jeg kom frem til hvorfor de har sin brodd. Sanden har ingen stier, og ørkenen ser ingen forbrytelser. Langt borte var støyende byer og høye tårn, men jeg visste at det var her jeg burde lete. Jeg risset inn et svært rektangel i bakken med en pinne, og begynte å skyve unna sanden med hendene. Det var tungt arbeid, men jeg har fått evigheten på meg, og der er lang tid lite. Kisten lå med åpent lokk i påvente av det jeg fant. I det første laget jeg kom frem til var det en gammel mobiltelefon. Jeg pekte på den med fingeren slik at displayet lyste opp og viste nummerlisten. Hm, hum og hmm doserte jeg, mens jeg prosesserte den som alt annet. I det neste laget var det krukker og kar av leire. Med min røntgenmaskin fikk jeg se sporene etter måltidene og oljen som en gang hadde vært lagret der, duften fylte neseborene, og jeg rynket nesen misfornøyd. I dårlig humør la jeg karene vekk og gravde videre. Nede ved det tredje laget fant jeg noe som lå dypt klemt ned i bakken. Jeg fikk pirket vekk jorden, og løftet det opp. Det så ut til å være en maske av et slag. I hendene mine snudde jeg den, og vi stod ansikt til ansikt. Lokket på kisten falt igjen og den ble halt tilbake i jorden. Røntgenmaskinen min begynte å brenne, glasskrukkene sprakk og lysene ble til kuler som steg opp. Sidene på det store manuskriptet mitt blafret og ble tatt av vinden som virvlet dem i alle retninger. Kappen min skled av meg, og jeg var naken, gammel og redd. For jeg kjente henne igjen.

Stjernehimmlen svimlet over meg. En kentaur begynte å løpe over hvelvingen i brennende konturer. På hornene til en okse stod solen opp og gikk ned, og over meg var månen kronet av stjernelys. En veldig sang fylte verden, og det magiske blodet kjentes søtt på leppene. Det var slik jeg døde og en ny alder begynte.

Om forfatteren

Øystein Tranås Kristiansen (født 1981) er utdannet historiker og bibliotekar. Han har også gått på forfatterstudiet i Tromsø. Skrivekarrieren hans strekker seg over åtte år. Gamle myter, kunst og filosofi er blant hans store interesser.

Forfatteren har levd et noe uvanlig liv med betydelige velsignelser, men også vold, savn og nedrigheter. Han har vært i dypene og kommet opp sterkere enn noensinne. Øystein har markert seg som en litteraturens maverick som ofte går imot den populære konsensus. Den som skal våkne kan betraktes som et brudd med moderne romanstil og er beslektet med det gamle eposet.

Dette er hans første bok.

Alle spørsmål og forespørsler kan rettes til: Oysteintk@hotmail.com

